

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	I Meddelelser	
	Europa-Parlamentet	
	<i>Besvarede skriftlige forespørgsler:</i>	
86/C 175/01	nr. 1576/85 af John Iversen til Kommissionen Om: Faren for øget resistens over for sygdomsbakterier ved kritikløs brug af penicillin	1
86/C 175/02	nr. 1657/85 af Klaus Haensch til Kommissionen Om: USA's indskrænkning af teknologioverførsel	1
86/C 175/03	nr. 1723/85 af Barbara Castle til Kommissionen Om: Sukker	2
86/C 175/04	nr. 1764/85 af Raphaël Chanterie til Kommissionen Om: Udledning af titandioxid	3
86/C 175/05	nr. 1818/85 af Hugh McMahon til Kommissionen Om: Nuklear sikkerhed: Spaniens tiltrædelse	3
86/C 175/06	nr. 1898/85 af Ioannis Boutos til Kommissionen Om: Udenlandske studerende fra Fællesskabets medlemsstater ved de belgiske universiteter	4
86/C 175/07	nr. 1928/85 af Alaisdair Hutton til Kommissionen Om: Indførelse af transportbestemmelser i Fællesskaberne	4
86/C 175/08	nr. 1962/85 af François Roelants du Vivier til Kommissionen Om: Restriktioner med hensyn til emballage af PVC	5
86/C 175/09	nr. 1964/85 af François Roelants du Vivier til Kommissionen Om: Cellofanemballage	6
86/C 175/10	nr. 1968/85 af François Roelants du Vivier til Kommissionen Om: Forbud mod anvendelse af cadmium	7
86/C 175/11	nr. 2012/85 af Otto Habsburg til Kommissionen Om: Krise i den tyske legetøjsindustri	7
86/C 175/12	nr. 2033/85 af Raymonde Dury til Kommissionen Om: Et nyt anti-inflammatorisk lægemiddel, der har medført dødsfald	7

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
86/C 175/13	nr. 2312/85 af Luc Beyer de Ryke til Kommissionen Om: Forgiftninger med dødelig udgang forårsaget af Isoxicam (Vectren) i Frankrig — EF's retsakter	8
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler nr. 2033/85 og nr. 2312/85	8
86/C 175/14	nr. 2083/85 af Luc Beyer de Ryke til Kommissionen Om: ESPRIT-programmet	8
86/C 175/15	nr. 2087/85 af Paul Staes til Kommissionen Om: Den snigende forgiftning i og omkring kemiske og petrokemiske industriområder	9
86/C 175/16	nr. 2101/85 af Willy Vernimmen til Kommissionen Om: Blyfri benzin	10
86/C 175/17	nr. 2111/85 af Willy Kuijpers til Kommissionen Om: Fald i Rhinens vandstand — økologiske følger	11
86/C 175/18	nr. 2117/85 af Willy Kuijpers til Kommissionen Om: Antifrostvæske i vingummi	11
86/C 175/19	nr. 2130/85 af Maria Luisa Cassanmagnago Ceretti, Roberto Costanzo, Nino Pisoni, Giosuè Ligios og Mauro Chiabrando til Kommissionen Om: Fri udveksling af tjenesteydelser inden for direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring	11
86/C 175/20	nr. 2148/85 af Anne-Marie Lizin til Kommissionen Om: Virkningen af Stålmministerrådet den 30. oktober 1985 for Cockerill-Sambre	13
86/C 175/21	nr. 2151/85 af Ernest Glinne til Kommissionen Om: Ringe nytte af og kontraindikation for hostemedicin	13
86/C 175/22	nr. 2172/85 af Vera Squarcialupi til Kommissionen Om: Lægemiddelmarkedets transparens	14
86/C 175/23	nr. 2178/85 af David Martin til Kommissionen Om: Ansøgning om foreløbig tilladelse til opførelse og drift af et demonstrationsanlæg til oparbejdning af radioaktivt brændstof fra hurtige formeringsreaktorer i Dounreay, Caithness, Scotland	14
86/C 175/24	nr. 2210/85 af Marijke Van Hemeldonck til Kommissionen Om: Grænseoverskridende luftforurening med oprindelse i havneområdet omkring Antwerpen	15
86/C 175/25	nr. 2213/85 af Horst Seefeld til Kommissionen Om: Telefontakster i EF	16
86/C 175/26	nr. 2240/85 af Joyce Quin til Kommissionen Om: Skattelettelser for investorer i skibsfart	16
86/C 175/27	nr. 2261/85 af Jaak Vandemeulebroucke til Kommissionen Om: Projekter som led i ESPRIT-programmet	17
86/C 175/28	nr. 2286/85 af sir Jack Stewart-Clark til Kommissionen Om: EF-borgeres rettigheder i Forbundsrepublikken Tyskland	18
86/C 175/29	nr. 2292/85 af Ernest Glinne til udenrigsministrene for Det europæiske Fællesskabs medlemslande forsamlet med henblik på det politiske samarbejde Om: Menneskerettighedssituationen i Vietnam	18
86/C 175/30	nr. 2305/85 af Marie-Noëlle Lienemann til Kommissionen Om: Katalysatorer	19

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
86/C 175/31	nr. 2331/85 af Fernand Herman til Kommissionen Om: Fjerde direktiv om selskabsret vedrørende årsregnskaber	19
86/C 175/32	nr. 2335/85 af François Roelants du Vivier til Kommissionen Om: Hydrogen som et muligt alternativ til nuklear energi	20
86/C 175/33	nr. 2350/85 af James Ford til Kommissionen Om: Afsvovning af kul. Fjernelse af svovl fra salgsleddet	21
86/C 175/34	nr. 2357/85 af Jef Ulburghs til Kommissionen Om: De uigenkaldelige konsekvenser af valget af kernekraft	21
86/C 175/35	nr. 2367/85 af Johanna Maij-Weggen til Kommissionen Om: Muligheden for cadmiumudledning gennem en belgisk affaldsrørledning via den belgiske del af Schelde i det nederlandske Westerschelde	22
86/C 175/36	nr. 2398/85 af Ernest Glinne til Kommissionen Om: Farer for Intelsat	23
86/C 175/37	nr. 2420/85 af Terence Pitt til Kommissionen Om: Etikettering af medicinalvarer	24
86/C 175/38	nr. 2467/85 af Andrew Pearce til Kommissionen Om: Frekvenser for radioamatører i Belgien	25
86/C 175/39	nr. 2491/85 af Joachim Dalsass til Kommissionen Om: Anvendelsen af bevillingerne under artikel 636 i budgettet til finansiering af foranstaltninger for mindretallets sprog og kulturer i 1983, 1984 og 1985	25
86/C 175/40	nr. 2495/85 af Alexander Falconer til Kommissionen Om: Øjendefekter over det nationale gennemsnit i Det forenede Kongerige	26
86/C 175/41	nr. 2499/85 af John Iversen til Kommissionen Om: Mærkning af kræftfremkaldende stoffer	26
86/C 175/42	nr. 2514/85 af Raymonde Dury til udenrigsministrene for Det europæiske Fællesskabs medlemslande forsamlet med henblik på det politiske samarbejde Om: Børn født af mødre, der er fællesskabsborgere, og bortført af fædre fra Maghreb-landene	27
86/C 175/43	nr. 2526/85 af Richard Cottrell til Kommissionen Om: Retstvister indbragt af Kommissionens personale	27
86/C 175/44	nr. 2528/85 af Bodil Boserup til Kommissionen Om: Kommissionens planer for udbredelse af atomkraft	28
86/C 175/45	nr. 2541/85 af Johanna Maij-Weggen til Kommissionen Om: Maksimalt indhold af formaldehyd i spånplader i de forskellige medlemsstater	28
86/C 175/46	nr. 2609/85 af Raymonde Dury til Kommissionen Om: Indførelse af datamatik i underskoleundervisningen i Europaskolerne	29
86/C 175/47	nr. 2611/85 af Michael McGowan til Kommissionen Om: Posttakster	29
86/C 175/48	nr. 2618/85 af Terence Pitt til Kommissionen Om: Tilsætningsstoffer i fødevarer og allergiske reaktioner	29

(Fortsættes på omslagets anden side)

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
86/C 175/49	nr. 2645/85 af Leen van der Waal til Kommissionen Om: Transport af letfordærlige (føde)varer	30
86/C 175/50	nr. 2651/85 af David Curry til Kommissionen Om: Udvælgelsesprøver til besættelse af stillinger	31
86/C 175/51	nr. 2652/85 af Davis Curry til Kommissionen Om: Kontoret for De europæiske Fællesskabs officielle Publikationer	31
86/C 175/52	nr. 2653/85 af Frank Schwalba-Hoth til Kommissionen Om: Forbundsrepublikken Tysklands krænkelse af traktaterne i forbindelse med fuglebeskyttelse	32
86/C 175/53	nr. 2663/85 af Ursula Schleicher til Kommissionen Om: Virus' betydning i kampen mod kræft	32
86/C 175/54	nr. 2666/85 af Terence Pitt til Kommissionen Om: Ledsagedokumenter ved leveringen af en række jern- og stålprodukter	33
86/C 175/55	nr. 2692/85 af Gerhard Schmid til Kommissionen Om: Teledetektion fra rummet på miljøbeskyttelsesområdet	33
86/C 175/56	nr. 2702/85 af Petrus Cornelissen til Rådet Om: Hindringer for landevejstransporten ved den italienske grænse	34
86/C 175/57	nr. 2720/85 af Jaak Vandemeulebroucke til Kommissionen Om: Blyfri benzin	35
86/C 175/58	nr. 2736/85 af Ernest Glinne til udenrigsministrene for Det europæiske Fællesskabs medlemslande forsamlet med henblik på det politiske samarbejde Om: Aftale mellem Belgien og Sydafrika om gensidig adgang for læger til at praktisere medicin	36
86/C 175/59	nr. 2757/85 af Ernest Glinne til udenrigsministrene for Det europæiske Fællesskabs medlemslande forsamlet med henblik på det politiske samarbejde Om: Sydafrikas økonomiske blokade mod Lesotho	37
86/C 175/60	nr. 2767/85 af lady Elles til Kommissionen Om: Europa-Parlamentets og Det økonomiske og sociale Udvalgs ansvarsområde	38
86/C 175/61	nr. 2787/85 af Dorothee Piermont til Kommissionen Om: Kemiske kampstoffer og våben, som efter den anden verdenskrig dels blev nedsænket i havet, dels blev efterladt på tidligere produktionsområder, etc.	38
86/C 175/62	nr. 2790/85 af Dorothee Piermont til udenrigsministrene for Det europæiske Fællesskabs medlemslande forsamlet med henblik på det politiske samarbejde Om: Den franske efterretningstjenestes aktioner i New Zealand og med falske schweiziske pas og virkningerne heraf for de venskabelige forbindelser mellem EF og New Zealand og EF og Schweiz	39
86/C 175/63	nr. 2813/85 af Willy Kuijpers til Kommissionen Om: Svovlemissioner — medlemsstaternes holdning	39
86/C 175/64	nr. 2880/85 af Willy Kuijpers til Kommissionen Om: Udledning af gipsaffald	40

(Fortsættes på omslagets tredje side)

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
86/C 175/65	nr. 2887/85 af af Willy Kuijpers til Kommissionen Om: Bivirkninger af anti-depressive midler	40
86/C 175/66	nr. 2897/85 af Francis Wurtz til udenrigsministrene for Det europæiske Fællesskabs medlemslande forsamlet med henblik på det politiske samarbejde Om: Vesttyske politifolks rejse til Sydafrika	41
86/C 175/67	nr. 2936/85 af Ernest Glinne til Rådet Om: Nicaraguas klage imod USA	41
86/C 175/68	nr. 2940/85 af Willy Kuijpers til Rådet Om: Silva-konferencen om sur nedbør	41
86/C 175/69	nr. 2945/85 af sir James Scott-Hopkins til Kommissionen Om: Kvoter for godstransport ad landevej	42
86/C 175/70	nr. 2947/85 af Anne-Marie Lizin til Kommissionen Om: Trevi-gruppen	42
86/C 175/71	nr. 2963/85 af Ernest Glinne til udenrigsministrene for Det europæiske Fællesskabs medlemslande forsamlet med henblik på det politiske samarbejde Om: FN's råd for Namibia	43
86/C 175/72	nr. 2992/85 af Florus Wijsenbeek til Rådet Om: Ansættelse af tjenestemænd	43
86/C 175/73	nr. 2995/85 af Dario Antoniazzi til Rådet Om: Fald i de internationale oliepriser og disses indvirkning på EF-staternes energiomkostninger	44
86/C 175/74	nr. 3055/85 af Mauro Chiabrande til Rådet Om: Erstatning til ofrene fra ulykken på stadion i Bruxelles	44
86/C 175/75	nr. 3101/85 af Efthimios Christodoulou til Kommissionen Om: Resultaterne af forberedelserne af de integrerede middelhavsprogrammer	45
86/C 175/76	nr. 3114/85 af Willy Kuijpers til Kommissionen Om: Udledning af gips i overfladevand	45
86/C 175/77	nr. 3120/85 af Willy Kuijpers til Rådet Om: Afgiftsfri indførsel af brændstof	45
86/C 175/78	nr. 3168/85 af Pol Marck til Rådet Om: Udligningsafgift	46
86/C 175/79	nr. 19/86 af Vera Squarcialupi til Kommissionen Om: Import af svampe fra Asien, afvist i USA, men solgt i Italien	46
86/C 175/80	nr. 56/86 af Ernest Glinne til Rådet Om: Washington-konferencen om privatisering af udviklingslandenes økonomi	46
86/C 175/81	nr. 74/86 af Anne Andre til Rådet Om: Våbenmarkedet	47
86/C 175/82	nr. 89/86 af Richard Cottrell til Rådet Om: Politisk program i Grækenland	47
86/C 175/83	nr. 148/86 af Richard Balfe til Rådet Om: Sagen Brendan McFarlane og Gerry Kelly	47

I

(Meddelelser)

EUROPA-PARLAMENTET

BESVAREDE SKRIFTLIGE FORESPØRGSLER

SKRIFTLIG FORESPØRGESEL Nr. 1576/85

af John Iversen (COM—DK)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(25. september 1985)

(86/C 175/01)

Om: Faren for øget resistens over for sygdomsbakterier ved kritikløs brug af penicillin

I Danmark er der udsendt advarsler fra bl.a. ingeniører på Statens Veterinære Institut for Virusforskning om, at der bliver flere og flere mikroorganismer, som er resistente over for penicillin. En udvikling, som på længere sigt truer med at gøre antibiotika virkningsløse på såvel dyr som mennesker, der spiser kødet og mælken fra dyrene.

Kan Kommissionen på den baggrund oplyse, hvor mange sygdomsbakterier der findes i dag, som ikke kan behandles med penicillin?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af lord Cockfield

(20. februar 1986)

Problemet med mikroorganismers udvikling af resistens over for særlige antibiotika er velkendt inden for såvel human som veterinær medicin og kommer da også til udtryk i Fællesskabets retsfor skrifter på dette område.

Ud fra den nuværende viden på området er det ikke muligt at opregne alle de mikroorganismer, som er resistente over for de forskellige typer penicillin eller andre former for antibiotika af beta-lactam-gruppen. En sådan fortegnelse ville iøvrigt ikke have nogen praktisk værdi, eftersom mange af de tidligere penicillinbaserede antibiotika, som visse mikroorganismer er resistente overfor, nu er erstattet med nye antibiotika. Den udvikling vil formodentlig fortsætte i kraft af den intensive forskning på dette område.

SKRIFTLIG FORESPØRGESEL Nr. 1657/85

af Klaus Haensch (S—D)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(7. oktober 1985)

(86/C 175/02)

Om: USA's indskrænkning af teknologioverførsel

I svaret på skriftlig forespørgsel nr. 2344/84 ⁽¹⁾ anfører Kommissionen kort og godt, at den hverken er blevet underrettet om en vigtig regeringsrapport fra den tyske regering om emnet eller ligger inde med oplysninger om den nævnte COCOM-liste, fordi Fællesskabet ikke er medlem af COCOM. I denne sammenhæng anmodede Rådet den 15. oktober 1984 Kommissionen om at udarbejde en oversigt over den amerikanske politiks virkninger for det europæiske erhvervslivs salg af højteknologiske produkter til landene i østblokken; medlemsstaterne blev opfordret til at give Kommissionen samtlige de til formålet disponible oplysninger.

1. Har Kommissionen rent faktisk i løbet af de seks måneder efter Rådets anmodning:

- overhovedet ingen oplysninger indhentet om COCOM-listen fra de medlemsstater, der som COCOM-medlemmer alle råder over disse, samt
- uden resultat opfordret den tyske regering til at fremsende Kommissionen de vigtige vurderinger og rapporter om emnet?

2. Er der noget hold i mit indtryk, at Kommissionen simpelthen ikke ønsker at besvare ubehagelige spørgsmål, eller har den ikke selv gjort noget for at efterkomme Rådets anmodning?

3. Derfor stiller jeg på ny Kommissionen følgende spørgsmål: Hvornår vil Kommissionen forelægge Rådet den oversigt, Rådet har anmodet om, og som på baggrund af den i juli ikrafttrådte nye amerikanske eksportlov er blevet endnu mere presserende?

(¹) EFT nr. C 251 af 2. 10. 1985, s. 7.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Karl-Heinz Narjes
(20. februar 1986)

1. og 2. Foranlediget af industriministrenes møde i Rådet den 15. oktober 1984 har Kommissionen uformelt bragt emnet om den amerikanske holdning i forbindelse med teknologioverførsel på bane og foreslået at udarbejde en sagsmappe baseret på fakta om de specifikke virkninger af de amerikanske foranstaltninger og amerikansk praksis i forbindelse med teknologioverførsel og adgangen til videnskabelige oplysninger. Rådet har i denne forbindelse på ingen måde tildelt Kommissionen nogen opgave. I tilslutning til rådsmødet har Kommissionen anmodet medlemsstaterne om at tilstille den alle relevante oplysninger, de råder over, angående i Fællesskabet værende virksomheders og personers deltagelse i større F & U-programmer, finansieret af den amerikanske regering, og adgangen til videnskabelige oplysninger i USA. Der er hidtil kun modtaget få svar på denne anmodning. Derfor var det ikke muligt at udarbejde den planlagte sagsmappe. Medlemsstaterne er ikke af Kommissionen blevet opfordret til at stille oplysninger om COCOM til rådighed og har ikke af sig selv fremsendt sådanne oplysninger. Den af det ærede medlem omtalte rapport fra forbundsregeringen er ikke fremsendt til Kommissionens tjenestegrene.

3. Kommissionen vil fortsat opmærksomt følge virkningerne af de amerikanske foranstaltninger på Fællesskabet og i givet fald tage de nødvendige initiativer.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1723/85

af Barbara Castle (S—GB)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(7. oktober 1985)

(86/C 175/03)

Om: Sukker

1. Vil Kommissionen ved sin gennemgang af sukkerordningen, der udløber til næste år, tage med i betragtning, at det er absolut nødvendigt at udvide markedet for sukker fra udviklingslandene, at medlemmerne af AVS-sukkerudvalget udtrykte bekymring over dette, og at de vanskeligheder hårdt rammer de vaklende AVS-økonomier, som er resultatet af EF's sukkerproduktion, der overstiger efterspørgslen, endnu før import fra AVS i henhold til sukkerprotokollen kommer i betragtning?

2. Vil Kommissionen acceptere det absurde i at betale mere en fem gange den nuværende verdensmarkedspris for hvert kilogram sukker, der produceres i EF, hvad der har ført til en massiv produktionsstigning, og tage skridt til at standse disse urimelige udgifter for de europæiske skatteydere, navnlig eksportstøtten for at kunne sælge EF-sukker til dumpingpris på verdensmarkedet, hvad der har haft katastrofale følger, herunder den nuværende lave verdensmarkedspris?

3. Hvilke planer har Kommissionen om at tage problemet op om rørsukkerproducenterne, der lider under den ubarmhertige konkurrence fra roesukker og isoglukose på et marked med strukturelt overskud, og hvilke konstruktive skridt foreslår den at tage for at tilskynde producenter af EF-roesukker til at omstille til andre afgrøder, og således reducere deres produktion?

4. Vil Kommissionen erkende behovet for at tilskynde til, at sukker skal dyrkes der, hvor det produceres mest effektivt, ved gradvist at afskaffe støtte og opmuntre et friere marked, og vil den i forbindelse med sin revision tage de sociale faktorer med i betragtning som f.eks. arbejdsløsheden i Det forenede Kongerige som resultat af den gradvise afvikling af rørsukkerraffinering?

5. Hvilke skridt er der taget for at imødekomme Portugals anmodning om at importere mere rørsukker fra dets traditionelle sukkerleverandører i den tredje verden?

6. Hvilket synspunkt har Kommissionen med hensyn til at tiltræde den internationale sukkeroverenskomst?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Frans Andriessen
(12. marts 1986)

1. I forbindelse med forslaget om en ændring af markedsordningen for sukker kom Kommissionen til den konklusion, at de eksisterende produktionskvoter skulle opretholdes på deres nuværende størrelse, idet produktionsoverskuddet vil falde som følge af udvidelsen og de gunstige udsigter for afsætningsmuligheder i den kemiske industri.

Det er Kommissionens opfattelse, at behovet for at øge markedet for AVS-sukker skal ses uafhængigt af en ændring af den fælles markedsordning for sukker.

2. og 3. Det ærede medlem henvises til Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel nr. 1498/85 fra Richard J. Cottrell (¹). Eftersom EF-producenterne af sukker er fuldt ansvarlige for omkostningerne i forbindelse med eksport af overskuddet til verdensmarkedet, er det vanskeligt at se, hvorledes en omstilling til andre afgrøder ville være bedre for producenterne eller for EF-budgettet.

4. Kommissionen noterer sig, at raffineringen i Det forenede Kongerige i en række år har været stabil. Dette er væsentligt, for at AVS-sukkerprotokollen kan fungere. Denne protokol er baseret på, at der i EF er en effektiv raffineringsindustri. Når der i 70'erne var en tilbagegang i raffineringsindustrien i Det forenede Kongerige, skyldtes det især en nedgang i forbruget (ca. 500 000 tons fra før Det forenede Kongeriges tiltrædelse til nu) og en omstrukturering af den britiske sukkerindustri (omstilling af en produktionskapacitet på 300 000 tons råsukker til hvidt sukker).

5. EF har forsikret Portugal om, at dette lands behov for rå sukker til den bestående raffineringindustri vil blive dækket af EF-sukker og EF's nuværende AVS-leverandører. Med henblik herpå er man blevet enige om en særlig importmængde på 75 000 tons sukker (udtrykt i hvidt sukker) i overgangsperioden.

6. EF undertegnede den nye internationale sukkeroverenskomst i december 1984.

Kommissionen mener, at EF's tiltrædelse af den nye internationale sukkeroverenskomst vil lette de videre forhandlinger om en komplet overenskomst, indeholdende økonomiske aspekter. Hvad denne situation betyder for udviklingslandene er behandlet i Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel nr. 1442/84 fra Eisso P. Woltjer ⁽²⁾.

⁽¹⁾ EFT nr. C 126 af 26. 5. 1986, s. 3.

⁽²⁾ EFT nr. C 113 af 7. 5. 1985, s. 5.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1764/85

af Raphaël Chanterie (PPE—B)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(14. oktober 1985)

(86/C 175/04)

Om: Udledning af titandioxid

Kan Kommissionen give en oversigt pr. medlemsstat over den mængde titandioxid, der udledes i Nordsøen og i deres respektive indre farvande?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Stanley Clinton Davis

(21. februar 1986)

Da en række værdier som f.eks. koncentration af svovlsyre, ferrosulphat og uopløselige stoffer ikke foreligger for visse medlemsstater, kan Kommissionen ikke give det ærede medlem sammenlignelige oplysninger om udledning i Nordsøen af affald fra titandioxidindustrien.

På grundlag af de efterretninger, Kommissionen ligger inde med, kan den imidlertid give følgende oplysninger:

Dumping i havet

(tons)

	1980	1981	1982	1983
Belgien ⁽¹⁾	494 760	651 535	569 738	637 172
Tyskland ⁽²⁾	1 493 371	1 540 205	1 294 465	1 264 848

⁽¹⁾ Udledninger bestående af en blanding af stærk syre og uopløselige reststoffer fra et industrianlæg.

⁽²⁾ Udledninger bestående af en blanding af syre og jernvitriol.

Udledning i kystfarvande, flodmundinger og overfladevand

(tons)

	1980	1981	1982	1983
Frankrig ⁽¹⁾	397 174	365 397	344 801	388 698
Nederlandene ⁽²⁾	100 000	109 000	103 000	110 000
Det forenede Kongerige ⁽³⁾	679 000	460 000	464 000	—

⁽¹⁾ Udledninger i Seine-mundingen og den sydlige del af Nordsøen. Udledningen af 1 723 tons i floden Thur i 1983 efter neutralisering og dekantering er medtaget for 1983.

⁽²⁾ Overslag. Udledninger af en blanding af stærk syre, ferrosulphat og uopløselige stoffer i Nieuwe Waterweg.

⁽³⁾ Udledninger af en blanding af syre og jernvitriol i Humber- og Tees-mundingerne.

De belgiske myndigheder har ikke sendt Kommissionen oplysninger om de mængder svag syre, som udledes i Gent-Terneuzen-kanalen og i Schelde.

Kommissionen kan imidlertid oplyse:

- at udledningerne i kanalen sker i overensstemmelse med de gældende belgiske lovbestemmelser,
- at spildevand behandles på et rensningsanlæg, før det udledes i Schelde.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1818/85

af Hugh McMahon (S—GB)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(14. oktober 1985)

(86/C 175/05)

Om: Nuklear sikkerhed: Spaniens tiltrædelse

Kan Kommissionen i detaljer forklare de forslag, der regulerer spansk tiltrædelse af EF i henhold til Euratom-traktaten, på baggrund af den kendsgerning, at der har været to alvorlige udslip af radioaktivt materiale i Spanien, hvor det seneste var i sommermånederne?

Vil Kommissionen garantere at sikre, at alle nukleare anlæg i det udvidede Fællesskab fuldstændigt imødekommer reglerne i Euratom-traktaten, og ville Kommissionen være rede til, hvis medlemsstaterne forsømmer at opfylde disse regler, at lukke de anlæg, som ikke giver sikkerhed en høj prioritering?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Stanley Clinton Davis

(6. februar 1986)

Kommissionen er orienteret om de to mindre episoder, der forekom i Spanien henholdsvis den 13. maj og den 19. august 1985 i kernekraftværkerne Almaraz og Asco. Det spanske kernesikkerhedsråd meddelte, at disse episoder ikke havde

medført noget radioaktivt udslip og ingen følger havde haft for miljøet. Under alle omstændigheder skal kongeriget Spanien fra den 1. januar 1986 overholde bestemmelserne i Euratom-traktatens kapitel III om sundhedsbeskyttelse. Dertil kommer, at direktiv 80/836/Euratom af 15. juli 1980 om ændring af direktiverne om fastsættelse af de grundlæggende normer for beskyttelse af befolkningens og arbejdstagernes sundhed mod de farer⁽¹⁾, der er forbundet med ioniserende stråling og direktiv 84/467/Euratom af 3. september 1984 om ændring af direktiv 80/836 Euratom⁽²⁾ skal gennemføres i national spansk ret. Herom hedder det i tiltrædelsesaktens artikel 399: »De ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser, der på de nye medlemsstaters område skal sikre befolkningens og arbejdstagernes sundhed mod fare, som er forbundet med ioniserende stråling, meddeles af disse stater til Kommissionen i overensstemmelse med Euratom-traktatens artikel 33 inden for en frist af tre måneder fra tiltrædelsen«.

Finder Kommissionen at en medlemsstat ikke har overholdt en forpligtelse, der påhviler den på området sundhedsbeskyttelse, kan den i medfør af Euratom-traktatens artikel 141 fremsætte en begrundet udtalelse herom, og hvis den pågældende stat ikke retter sig efter denne begrundede udtalelse inden for den frist, der er fastsat af Kommissionen, kan denne indbringe sagen for Domstolen.

Dertil kommer, at Euratom-traktatens artikel 38, for så vidt angår radioaktivitetsmængden i atmosfæren, i vand og i jord, giver Kommissionen mulighed for i påtrængende tilfælde at udstede et direktiv, i hvilket den pålægger den pågældende medlemsstat, inden for en af Kommissionen fastsat frist, at træffe alle nødvendige forholdsregler for at undgå en overskridelse af de grundlæggende normer og for at sikre forskrifternes overholdelse. Hvis den pågældende stat ikke inden for den fastlagte frist træffer forholdsregler, der gør det muligt at opfylde direktivets formål (jf. traktatens artikel 161, stk. 3), kan Kommissionen øjeblikkeligt forelægge sagen for Domstolen.

Hidtil har Kommissionen ikke over for nogen medlemsstat måttet gøre brug af artikel 38 og inden for kernesikkerhedsområdet heller ikke af artikel 141.

⁽¹⁾ EFT nr. L 246 af 17. 9. 1980, s. 1.

⁽²⁾ EFT nr. L 265 af 5. 10. 1984, s. 4.

afgørelse, at de belgiske universiteters krav om, at udenlandske studerende fra EF's medlemsstater betaler en særlig immatrikulationsafgift, er nationalt diskriminerende. Da immatrikulation af studerende er begyndt, og eftersom universiteterne i Belgien nægter at overholde Domstolens afgørelse, spørges Kommissionen, hvilke præcise foranstaltninger, den påtænker at træffe med henblik på at få den nye belgiske regering, der vil blive dannet efter det kommende valg, til at gennemføre Domstolens afgørelse?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Manuel Marin**

(17. april 1986)

Kommissionen har — med henblik på at efterkomme Domstolens afgørelse i Gravier-sagen (sag nr. 293/83) af 13. februar 1985⁽¹⁾ — indledt den i EØF-traktatens artikel 169 hjemlede hurtige overtrædelsesprocedure over for Belgien med henblik på at opnå visse ændringer af en række bestemmelser i den belgiske lov af 21. juni 1985, der drejer sig om ekstra immatrikulationsgebyrer for udenlandske studerende, samt med henblik på at få udvirket tilbagebetaling af de uretmæssigt opkrævede gebyrer.

Efter at have sat denne sag i gang, som for øjeblikket behandles ved Domstolen, anmodede Kommissionen Domstolen om en midlertidig afgørelse med det formål at sikre alle EF-studerendes rettigheder ved begyndelsen af det akademiske år 1985/86, under afventning af Domstolens endelige dom, der forventes afsagt i maj/juni 1986.

Den 25. oktober 1985 traf Domstolens formand en afgørelse, i henhold til hvilken den belgiske stat under afventning af den endelige dom opfordres til at træffe alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at borgere fra de andre medlemsstater får adgang til de erhvervsrettede uddannelser, der tilbydes af de belgiske universiteter, på samme vilkår som gælder for belgiske statsborgere, idet de pågældende dog skriftligt forpligter sig til senere hen at betale de ekstra gebyrer, såfremt det af Kommissionen foretagne skridt i denne sag underkendes af Domstolen.

⁽¹⁾ EFT nr. C 61 af 9. 3. 1985.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1898/85

af Ioannis Boutos (RDE—GR)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(24. oktober 1985)

(86/C 175/06)

Om: Udenlandske studerende fra Fællesskabets medlemsstater ved de belgiske universiteter

Vi har med tilfredshed erfaret, at Kommissionen har taget sig korrekt af det spørgsmål, som opstod efter Domstolens

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1928/85

af Alasdair Hutton (ED—GB)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(5. november 1985)

(86/C 175/07)

Om: Indførelse af transportbestemmelser i Fællesskaberne

Vil Kommissionen udarbejde en liste over de EF-transportbestemmelser, der er indført i medlemsstaternes lovgivning?

Hvilke skridt har Kommissionen taget for at sikre, at denne lovgivning håndhæves ensartet for at sikre retfærdige konkurrencebetingelser på transportområdet i Europa?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Stanley Clinton Davis

(1. april 1986)

Praktisk talt alle bestemmelser på transportområdet, der er trådt i kraft, er blevet gennemført af medlemsstaterne. I forbindelse med otte direktiver er der imidlertid indledt femten overtrædelsesprocedurer imod i alt syv medlemsstater, som helt eller delvis har undladt at give meddelelse om nationale gennemførelsesforanstaltninger. I yderligere syv tilfælde er der blevet indledt procedure som følge af overtrædelse af andre fællesskabsbestemmelser.

Ønskes der yderligere oplysninger kan Kommissionen henviser det ærede medlem til Anden årsberetning om gennemførelsen af Fællesskabsretten — 1984 ⁽¹⁾ og »Bibliography on Transport« ⁽²⁾.

For at sikre, at fællesskabsretten på transportområdet og på andre områder gennemføres af medlemsstaterne, fører Kommissionen en systematisk og løbende kontrol hermed. Det skal således mindst to gange om året, på baggrund af periodiske rapporter, kontrolleres, om direktiverne gennemføres, og andre fællesskabsbestemmelser gennemførelse undersøges fire gange om året, på grundlag af de periodiske rapporter om konstaterede overtrædelser. Sidstnævnte rapporter indeholder også redegørelser for tilfælde af utilstrækkelig anvendelse af direktiver, der allerede er gennemført.

Alle disse kontrolforanstaltninger suppleres mindst to gange om året med en gennemgang af de periodiske rapporter vedrørende formodede overtrædelser (dvs. tilfælde, hvorover der er indgivet klage, eller som er konstateret ex officio). Der lægges endvidere særlig vægt på at sikre fuldbyrdelse af Domstolens afgørelser.

Kommissionens afgørelse om, hvorvidt der bør indledes overtrædelsesprocedurer, er normalt baseret på disse rapporter, men Kommissionen kan naturligvis til enhver tid indkalde, til møde, dersom der foreligger en overtrædelse, hvor hurtigt indgreb er nødvendigt, ligesom sådanne overtrædelser også kan tages op til nærmere undersøgelse i forbindelse med behandlingen af periodiske rapporter, der i øvrigt omfatter sager af en anden karakter. Endvidere er der blevet vedtaget bestemmelser vedrørende fremskyndet procedure i forbindelse med overtrædelser, som det er særligt nødvendigt hurtigt at bringe til ophør.

⁽¹⁾ Dok. KOM(85) 149 endelig udg.

⁽²⁾ Kommissionens Dokumentationsbulletin, B3 ISSN 0378 — 4428.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1962/85
af François Roelants du Vivier (ARC—B)
til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber
(13. november 1985)
(86/C 175/08)

Om: Restriktioner med hensyn til emballage af PVC

1. Kan Kommissionen oplyse indholdet af de frivillige aftaler, der er indgået mellem plasticindustrien og de schweiziske og østrigske myndigheder med hensyn til emballage af PVC?

2. Har Kommissionen kendskab til lignende initiativer i EF's medlemsstater? Hvorfor overvejer den ikke selv at tage initiativ til begrænsning af PVC-emballage?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af lord Cockfield
(20. februar 1986)

Kommissionen er underrettet om, at de schweiziske myndigheder har opfordret schweiziske emballageproducenter og distributionsorganisationer til at mindske anvendelsen af PVC-emballage til levnedsmiddel- og ikke-levnedsmiddelprodukter på frivillig basis for at nedbringe emissionen af saltsyre i forbindelse med forbrændingen af husholdningsaffald. Industrierne er gået ind på at gøre, hvad de kan, for at udskifte 75 % af denne PVC-emballage inden udgangen af 1987. Der er således ikke tale om en skriftlig aftale, men om en frivillig forpligtelse fra de pågældende schweiziske industriers side for at undgå et forbud baseret på lovindgreb.

For Østrigs vedkommende har sundheds- og miljøministeriet tilbudt de østrigske industrier at foreslå en selvpålagt begrænsning i anvendelsen af PVC. Industrierne har tilbudt en begrænsning på 18 %, hvilket efter ministeriets opfattelse er utilstrækkeligt. Der findes derfor ikke nogen aftale.

Kommissionen har ikke kendskab til initiativer på dette område i medlemsstaterne, men har vist, at den tillægger alle spørgsmål i forbindelse med PVC stor betydning. I de initiativer, Kommissionen har taget på dette område, er den blevet kraftigt støttet af Europa-Parlamentet.

Efter forslag fra Kommissionen har Rådet således den 30. januar 1978 vedtaget et direktiv om materialer og genstande af monomert vinylchlorid bestemt til at komme i berøring med levnedsmidler ⁽¹⁾.

Endvidere har Kommissionen:

— den 8. juli 1980 vedtaget et direktiv om fastsættelse af den fællesskabsanalysemetode, der skal anvendes ved officiel kontrol af indholdet af monomert vinylchlorid i materialer og genstande, som er bestemt til at komme i berøring med levnedsmidler ⁽²⁾.

- den 29. april 1981 vedtaget et direktiv om fastlæggelse af Fællesskabets analysemetode til officiel kontrol med vinylchlorid afgivet til levnedsmidler af materialer og genstande ⁽³⁾.

Efter forslag fra Kommissionen har Rådet ligeledes vedtaget to andre direktiver, nemlig:

Direktiv af 23. november 1976 om materialer og genstande bestemt til at komme i berøring med levnedsmidler ⁽⁴⁾, suppleret af Kommissionens direktiv af 9. juni 1980 om fastlæggelse af et symbol, der kan ledsage materialer og genstande, bestemt til at komme i berøring med levnedsmidler ⁽⁵⁾.

Direktiv af 18. oktober 1982 om de nødvendige grundregler for kontrol med overføring af bestanddele fra plastmaterialer og -genstande, der er bestemt til at komme i berøring med levnedsmidler ⁽⁶⁾.

Endelig har Rådet den 19. december 1985 vedtaget et forslag om fastsættelse af listen over simulatorer, der skal anvendes ved kontrol med migration af bestanddele fra plastmaterialer og -genstande, der er bestemt til at komme i berøring med levnedsmidler ⁽⁷⁾.

I øvrigt har Rådet vedtaget et direktiv om affaldsstoffer — herunder plastmaterialer ⁽⁸⁾ og har således skabt en fællesskabsramme for samtlige nyttige foranstaltninger i forbindelse med en effektiv forvaltning af affald ud fra synspunktet miljøbeskyttelse og bidraget til at spare energi og naturlige ressourcer.

Alle disse initiativer viser den interesse, som Kommissionen har vist og fortsat viser de problemer, der er knyttet til anvendelsen af plastmaterialer i almindelighed og PVC i særdeleshed.

⁽¹⁾ 78/142/EØF (EFT nr. L 44 af 15. 2. 1978, s. 15).

⁽²⁾ 80/766/EØF (EFT nr. L 213 af 16. 8. 1980, s. 42).

⁽³⁾ 81/432/EØF (EFT nr. L 167 af 24. 6. 1981, s. 6).

⁽⁴⁾ 76/893/EØF (EFT nr. L 340 af 9. 12. 1976, s. 19).

⁽⁵⁾ 80/590/EØF (EFT nr. L 151 af 19. 6. 1980, s. 21).

⁽⁶⁾ 82/711/EØF (EFT nr. L 297 af 23. 10. 1982, s. 26).

⁽⁷⁾ Dok. KOM(84) 152 endelig udg.

⁽⁸⁾ 75/442/EØF (EFT nr. L 194 af 25. 7. 1975, s. 39).

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1964/85

af François Roelants du Vivier (ARC—B)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(13. november 1985)

(86/C 175/09)

Om: Cellofanemballage

1. Er det rigtigt, at man efter affæren med vin forfalsket med diethylenglykol (et stof, der normalt anvendes til frostvæske) har opdaget, at der også findes spor af dette stof i fødevarer, der er indpakket i cellofanemballage? Kan Kommissionen oplyse, hvilke oplysninger den har herom?

2. Er det rigtigt, at der for øjeblikket på Kommissionens foranledning foretages nye undersøgelser af »migrationen«? Foreligger der allerede nu nogle resultater af disse nye undersøgelser?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af lord Cockfield

(3. april 1985)

1. I Rådets direktiv 83/229/EØF af 25. april 1983 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om materialer og genstande af folie af cellulosegenerater, bestemt til at komme i berøring med levnedsmidler ⁽¹⁾, gives der i bilag II, første del, kapitel B, punkt 1., tilladelse til som fugtighedsstabilisatorer at anvende bis (2-hydroxyethyl)ether (= diethylenglykol) (DEG) og ethandiol (= monoethylenglykol) (MEG), med en samlet mængde, som ikke må overstige 20 % og kun må anvendes til folier, som senere skal lakeres, og derpå anvendes til ikke fugtige levnedsmidler, hvilket vil sige levnedsmidler, som ikke indeholder fysisk frit vand på overfladen.

I praksis anvendes MEG og DEG alene eller sammen i en gennemsnitlig mængde på 15—16 vægtprocent af folier af cellulosegenerater. Der er tale om meget effektive fugtighedsstabilisatorer, særlig ved lave temperaturer.

I nogle måneder har myndighederne i flere medlemsstater, bl.a. Forbundsrepublikken Tyskland, Nederlandene og Det forenede Kongerige samt Fællesskabets fabrikanter af cellulosegenerater foretaget en analyse af de levnedsmidler, der er emballeret i dette materiale. Man har ved denne lejlighed fundet koncentrationer af MEG og/eller DEG, gående fra simple spor af disse stoffer til over 800 mg pr. kg levnedsmiddel.

Resultaterne af de foretagne analyser er indbyrdes modstridende, og der kan på nuværende tidspunkt ikke drages sikre konklusioner med hensyn til migrationsfænomenerne. Det kan ikke udelukkes, at andre kilder, som endnu ikke kendes, ligeledes kan give anledning til kontaminering af levnedsmidlerne med MEG eller DEG.

2. Der er blevet iværksat et undersøgelsesprogram, men Kommissionen har endnu ikke modtaget resultaterne.

Indtil disse resultater foreligger, finder Kommissionen, at der bør træffes forebyggende foranstaltninger for at fjerne enhver eventuel trussel mod folkesundheden, som følge af migrationen af MEG og DEG til levnedsmidlerne fra emballager af cellulosegenerater. Der synes ikke at foreligge nogen umiddelbar fare, men det kan på nuværende tidspunkt ikke udelukkes, at der kan eksistere en sådan fare på lang sigt. Kommissionen har iværksat en procedure, som skal gøre det muligt at forebygge en sådan risiko. Den henviser i denne forbindelse det ærede medlem til at læse det svar, den har afgivet på skriftlig forespørgsel nr. 2117/85 fra Willy Kuijpers ⁽²⁾.

⁽¹⁾ EFT nr. L 123 af 11. 5. 1983, s. 31.

⁽²⁾ Se side 11 i denne Tidende.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1968/85
af François Roelants du Vivier (ARC—B)
til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber
(13. november 1985)
(86/C 175/10)

Om: Forbud mod anvendelse af cadmium

1. Er det rigtigt, at der i Danmark er udstedt forbud mod anvendelse af cadmium som stabilisator i plastic og farvestoffer til maling?

Kan Kommissionen i bekræftende fald oplyse, hvorfor den ikke har fremsat forslag om at udvide dette forbud til at omfatte hele Fællesskabets territorium?

2. Kan Kommissionen oplyse, hvilke indskrænkninger i brugen af cadmium der allerede findes i visse lande?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af lord Cockfield
(21. februar 1986)

1. Det er korrekt, at de danske myndigheder har udstedt en bekendtgørelse (nr. 396 af 26. juli 1983), som forbyder anvendelsen af cadmium til stabilisering af plastmaterialer, til cadmiering af metaller og som pigment i maling. Denne bekendtgørelse trådte i kraft den 1. januar 1984, men indeholder undtagelsesbestemmelser, som ophører gradvis efter 1. januar 1987.

Kommissionen har modtaget talrige klager fra Fællesskabets industrier og fra medlemmer af Europa-Parlamentet. I øvrigt har flertallet af de rådspurgte medlemsstater meddelt Kommissionen deres forbehold over for den danske bekendtgørelse. Efter deres opfattelse udgør den danske foranstaltning ikke nogen tilfredsstillende løsning af det pågældende problem. Disse klager og forbehold, som sætter spørgsmålstegn ved, hvorvidt de danske foranstaltninger er forenelige med artiklerne 30 til 36 i EØF-traktaten, studeres for tiden af Kommissionens tjenestegrene.

Kommissionen vil i nær fremtid definere et handlingsprogram til en global formindskelse af forureningen med cadmium. Af en første kontakt med de danske myndigheder er det fremgået, at de pågældende foranstaltninger ikke svarer til den fremgangsmåde, som hidtil er fulgt på fællesskabsplan for så vidt angår hindring af forurening med cadmium og med tunge metaller i almindelighed, idet denne består i at begrænse udledningen af disse metaller i miljøet, førend der fastsættes grænser for deres industrielle anvendelse.

2. Kommissionen har ikke kendskab til, at andre medlemsstater har truffet restriktive foranstaltninger vedrørende anvendelsen af cadmium, idet den ikke har modtaget nogen anmeldelse herom i medfør af direktiv 83/189/EØF⁽¹⁾ bortset fra visse generelle bestemmelser, som har været gældende i lang tid, om de tilladelige mængder af tungme-

taller i visse produkter som f.eks. legetøj eller emballage og beholdere bestemt til at komme i berøring med levnedsmidler.

⁽¹⁾ EFT nr. L 109 af 26. 4. 1983, s. 8.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2012/85
af Otto Habsburg (PPE—D)
til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber
(13. november 1985)
(86/C 175/11)

Om: Krise i den tyske legetøjsindustri

Siden 1981 har den tyske legetøjsindustri været hårdt ramt af billig import fra statshandelslandene, hvilket især truer de mellemstore virksomheder i marginalområderne.

Er Kommissionen blevet informeret om denne udvikling, og mener den ikke, at der her er tale om et udpræget tilfælde af dumping. Hvad kan og vil Kommissionen foretage sig for på dette område at genskabe betingelserne for en ægte konkurrence?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af lord Cockfield
(12. marts 1986)

Kun ved en formel undersøgelse kan det fastslås, om der finder dumping sted. En sådan undersøgelse foretages, såfremt den berørte erhvervsgren i Fællesskabet indgiver en klage med foreløbige beviser for, at der finder dumping sted, og at der forvoldes skade i tilstrækkeligt omfang til at berettigede en undersøgelse. Kommissionen har hidtil ikke modtaget en sådan klage fra den pågældende erhvervsgren i Tyskland.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2033/85
af Raymonde Dury (S—B)
til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber
(13. november 1985)
(86/C 175/12)

Om: Et nyt anti-inflammatorisk lægemiddel, der har medført dødsfald

Efter de ulykker, der er forårsaget af to anti-inflammatoriske lægemidler, hvoraf det ene er Tanderil, er det nu Vectren, der markedsføres i 14 lande af firmaet Parke-Davis, som har forårsaget otte dødsfald i Frankrig og er blevet udelukket fra det franske marked for et år.

Dette lægemiddel sælges i flere medlemsstater, blandt andet i Belgien, hvor det blev bragt i handelen i begyndelsen af 1985, og hvor det allerede i april blev påbudt firmaet at ændre den ledsagende tekst for at understrege de sekundære virkninger.

De alvorlige hudskader, der er konstateret, og de otte dødsfald har forbavset producenten Parke-Davis, som agter at appellere den franske afgørelse.

1. Nu hvor der er konstateret otte dødsfald forårsaget af et anti-inflammatorisk lægemiddel i en medlemsstat, hvilke foranstaltninger agter Kommissionen da at træffe for at tvinge alle medlemsstaterne til at tage Vectren op til fornyet behandling og eventuelt fjerne det fra markedet?
2. Kan Kommissionen oplyse, om udvalget for farmaceutiske specialiteter allerede har afgivet udtalelser eller er kommet til en konklusion hvad angår Vectren, og hvad disse går ud på?

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2312/85

af Luc Beyer de Ryke (L—B)
til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber
(12. december 1985)
(86/C 175/13)

Om: Forgiftninger med dødelig udgang forårsaget af Isoxicam (Vectren) i Frankrig — EF's retsakter

Den franske lægemiddelkommission og det franske sundhedsministerium har vedtaget at suspendere markedsføringslicensen for Isoxicam (Vectren), et anti-inflammatorisk ikke-steroidisk lægemiddel, der markedsføres af Substancia-laboratoriet.

Dette lægemiddel sælges stadig på recept i forskellige europæiske lande, deriblandt Belgien.

Er Kommissionen blevet informeret om den fare for sundheden, dette lægemiddel frembyder? I hvor vid udstrækning har Kommissionen informeret de andre stater, som stadig væk tillader, at dette lægemiddel sælges på deres territorium?

Samlet svar afgivet på Kommissionens vegne
af lord Cockfield på skriftlige forespørgsler nr. 2033/85 og
nr. 2312/85
(14. februar 1986)

I begyndelsen af november 1985 blev markedsføringstilladelsen af Isoxicam (Vectren) suspenderet i de fem medlemsstater, hvor dette lægemiddel blev markedsført, bl.a. på grund af de oplysninger, der blev meddelt Udvalget for farmaceutiske Specialiteter.

På møderne i juni, september og november 1985 har Udvalget for farmaceutiske Specialiteter undersøgt de tilfælde med alvorlige hudskader (polymorft erytem, Lyell's og

Steven Johnson's syndromer), som dette lægemiddel har forårsaget. Konklusionerne af den lægemiddelundersøgelse, der er blevet gennemført i Frankrig, samt de forskellige andre foranstaltninger, der er blevet truffet af de pågældende kompetente myndigheder, er hurtigt og løbende blevet bragt til alle udvalgsmedlemmernes kendskab takket være det informationssystem, for hvilket de nærmere bestemmelser står anført i artikel 33 i direktiv 75/319/EØF ⁽¹⁾

⁽¹⁾ EFT nr. L 147 af 9. 6. 1975.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2083/85

af Luc Beyer de Ryke (L—B)
til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber
(18. november 1985)
(86/C 175/14)

Om: ESPRIT-programmet

ESPRIT-programmet har fået en god start. Det har vist sig at være meget effektivt med hensyn til fremme af det europæiske samarbejde mellem små og store virksomheder, universiteter og forskningscentre.

Det var konklusionerne af en uafhængig rapport, som lige er blevet sendt til Kommissionen.

Deler Kommissionen disse konklusioner fra formanden for ekspertkomiteen, dr. Pannenberg, og accepterer den hans forslag om at koncentrere de disponible midler om mere omfattende og mindre populære projekter?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Karl-Heinz Narjes

(31. januar 1986)

Den 15. oktober 1985 modtog Kommissionen rapporten fra ESPRIT-bedømmelsespanelet, et uafhængigt organ på højt niveau under forsæde af dr. A. E. Pannenberg, som var blevet nedsat for at vurdere afviklingen af programmet.

De vigtigste konklusioner og anbefalinger i rapporten kan opsummeres på følgende måde:

- ESPRIT er blevet etableret med succes og er godt på vej til at opfylde sin oprindelige målsætning,
- der stilles forslag om visse ændringer i forbindelse med evaluering af projekterne, projektadministration og kommunikation blandt deltagerne,
- ESPRIT-programmet og medlemsstaternes egne programmer betragtes som komplementære, og der er ikke konstateret konfliktområder af betydning,
- med henblik på den fremtidige udvikling af ESPRIT-programmet anbefaler panelet, at der fortsat bør lægges vægt på prækonkurrencemæssig forskning og udvikling, at der

bør ske en konsolidering og omstrukturering af forskningsområderne, og at målrettede demonstrationsprojekter bør inddrages i programmet.

Kommissionen har accepteret bedømmelsespanelets konklusioner og finder, at panelet har udført et stort anlagt og i allerstørste grad nyttigt arbejde, som den til fulde værdsætter.

Kommissionen har taget panelets anbefalinger til efterretning og har sendt en meddelelse til Rådet og Parlamentet ⁽¹⁾, hvori den redegør for sin stilling med hensyn både til vurderingen af programmets oprindelige resultater og planerne for dets fortsættelse og opfordrer Rådet til at afholde en orienterende debat om de i dokumentet indeholdte konklusioner og anbefalinger.

Med hensyn til ESPRIT's anden fase anbefaler Kommissionen at bevare programmets prækonkurrencemæssige, samarbejdsbaserede og industrielle karakter og foreslår samtidig at medtage større og mere målrettede projekter for integrering af teknologi, som skal fungere som en demonstration af de konkrete resultater af programmet.

⁽¹⁾ Dok. KOM(85) 616 endelig udg.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2087/85

af Paul Staes (ARC—B)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(18. november 1985)

(86/C 175/15)

Om: Den snigende forgiftning i og omkring kemiske og petrokemiske industriområder

Den 9. oktober 1985 meddelte den belgisk-nederlandiske miljøforening Benegora, efter et års undersøgelser foretaget af specialister og tidligere virksomhedsledere fra den kemiske og petrokemiske industri, at Antwerpens industriområde dagligt udleder mellem 3 og 5 tons giftige og kræftfremkaldende stoffer i luften.

Dette skyldes ikke særlige situationer eller ulykker, men derimod forhold, der karakteriseres som »normale«, såsom utætheder, nedslidt materiel, omladning og oplagring af gods osv.

Antwerpens industriområde er ikke det eneste kemiske og petrokemiske industriområde i Europa. Mange andre steder findes der tilsvarende industriområder, der, ligesom i Antwerpen, ligger op ad tætbefolkede områder.

Som led i undersøgelsen har Benegora udarbejdet nomogrammer, der gør det muligt at beregne de præcise følger, idet der er taget hensyn til forskellige faktorer såsom atmosfærisk tryk, temperatur, vindretning osv.

Er Kommissionen enige i:

1. at et sådant forhold ikke nødvendigvis må betragtes som højst usædvanligt?
2. at sådanne forhold, der er helt uacceptable, dog forefindes i forskellige områder inden for EF?
3. at EF-direktiverne, der vedrører miljøet er rettet imod gennemsnitssituationer og ikke mod særlig hårdt belastede områder som sådanne industriområder, ikke er strenge nok til at kunne holde en sådan snigende forgiftning inden for acceptable grænser?
4. at den medicinske forskning ikke eller næsten ikke beskæftiger sig med sådanne situationer og navnlig er rettet mod forhold, der forekommer i særlige tilfælde, som for eksempel ulykker;
5. at der straks bør indledes medicinske undersøgelser i alle de områder hvor omstændigheder, der svarer til de i Benegora-rapporten beskrevne og dokumenterede, gør sig gældende?

Er Kommissionen følgelig rede til at tage de nødvendige skridt i alle de områder, hvor situationen kan sammenlignes med forholdene i Antwerpens industriområde, idet det tages i betragtning, at denne uforsvarlige forgiftning, der i årevis har fundet sted dag ud og dag ind, i visse tilfælde overskrider de nationale grænser og følgelig for nabolandenes indbyggere i nærheden af grænserne udgør en direkte fare for liv og sundhed?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Stanley Clinton Davis

(5. februar 1985)

Fællesskabets foranstaltning til beskyttelse af menneskets sundhed mod virkningen af skadelige stoffer i luften er udmøntet i vedtagelse af tre direktiver, hvori der er fastsat luftkvalitetsnormer for SO₂ og svævestøv ⁽¹⁾, bly ⁽²⁾ og NO₂ ⁽³⁾.

Medlemsstaterne vedtog enstemmigt direktiverne. Det påhviler dem at træffe passende foranstaltninger, for at koncentrationerne af disse stoffer ikke overstiger de fastsatte grænseværdier. Med henblik herpå skal de sørge for at oprette målestationer, der kan give de nødvendige oplysninger, for at direktivet kan overholdes, navnlig i områder, hvor der er risiko for, at grænseværdierne overskrides, og på de steder, hvor forureningen formodes at være værst, og hvor de målte koncentrationer er repræsentative for de lokale forhold.

Hvis en medlemsstat skønner, at koncentrationerne risikerer at overstige grænseværdierne, skal den iværksætte programmer med henblik på gradvis at forbedre luftkvaliteten i de truede områder.

Selv om der i disse direktiver er fastsat normer baseret på gennemsnitsforhold for hele Fællesskabet, kan de medlems-

stater, der finder det nødvendigt at begrænse eller forebygge en forudsigelig stigning i ovennævnte forurenende stoffer, eller som ønsker at beskytte særlige områder af deres territorium, fastsætte lavere værdier end de vejledende værdier, der er nævnt i direktiverne.

Rådet har ligeledes vedtaget et direktiv om bekæmpelse af luftforurening fra industrianlæg⁽⁴⁾, hvori det er fastsat, at medlemsstaterne skal give forudgående tilladelse til drift af industrianlæg, som kun gives, når de kompetente myndigheder bl.a. har sikret sig, at anlæggets drift ikke medfører luftforurening, der kan skade menneskets sundhed.

I dette direktiv er det desuden anført, at medlemsstaterne har mulighed for at fastsætte strengere værdier.

Kommissionen, der har til opgave at overvåge, at disse direktiver anvendes korrekt, har konstateret en uensartet anvendelse i medlemsstaterne af direktivet om luftkvaliteten med hensyn til SO₂ og svævestøv.

Der er blevet indledt en overtrædelsesprocedure ved Domstolen i Luxembourg mod to medlemsstater, og de otte andre er blevet opfordret til at bringe sig i overensstemmelse med direktivet.

Iværksættelse af lægeundersøgelser til vurdering af luftforureningens virkninger for sundheden vil kun være til nytte, hvis de gennemføres samtidig med en præcis bestemmelse af toksiske og carcinogene stoffer og en objektiv måling af koncentrationerne heraf i luften.

Sådanne undersøgelser henhører under de kompetente nationale eller regionale myndigheder.

⁽¹⁾ EFT nr. L 229 af 30. 8. 1985, s. 30.

⁽²⁾ EFT nr. L 378 af 31. 12. 1982, s. 15.

⁽³⁾ EFT nr. L 87 af 17. 3. 1985, s. 1.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 188 af 16. 7. 1984, s. 20.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2101/85

af Willy Vernimmen (S—B)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(27. november 1985)

(86/C 175/16)

Om: Blyfri benzin

Inden for rammerne af miljøbeskyttelsespolitikken (direktiv 85/210/EØF)⁽¹⁾ er der pålagt pligt til fra 1989 at stille blyfri benzin til rådighed for forbrugeren i Fællesskabet, hvilket ikke hindrer, at der allerede inden den 1. oktober 1989 kan indføres blyfri benzin.

Kan Kommissionen i den forbindelse meddele, hvor (ved hvilke benzintanke) der allerede i dag i Det europæiske

Fællesskabs forskellige medlemsstater er blyfri benzin til rådighed, og til hvilken kostpris?

Kan Kommissionen også give et skøn over de omkostninger, der er forbundet med oprettelsen af et passende distributionsnet for blyfri benzin?

⁽¹⁾ EFT nr. L 96 af 3. 4. 1985, s. 25.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Nicolas Mosar

(24. februar 1986)

Ifølge de oplysninger, som Kommissionen råder over, er antallet af benzintanke, der sælger blyfri benzin, følgende:

	Midten af 1985	Overslag midten af 1986
Belgien	50	100
Tyskland	1 800	⁽¹⁾
Danmark	35	⁽¹⁾
Spanien	40	300
Frankrig	64	⁽¹⁾
Italien	36	400
Luxembourg	5	16
Nederlandene	100	8 000 (i 1987) ⁽¹⁾

⁽¹⁾ Antallet af benzintanke vil afhænge af de fiskale foranstaltninger til fremme af blyfri benzin, som træffes af medlemsstaterne.

Produktionsomkostningerne ved raffinering af blyfri benzin ligger over omkostningerne for benzin tilsat bly. Priserne ved tanken afspejler disse højere omkostninger, som imidlertid opvejes delvis eller helt af de fiskale foranstaltninger, som visse medlemsstater har indført (Forbundsrepublikken) eller planlægger (Nederlandene). Prisdannelsen for benzin sker ved en fri konkurrence, og Kommissionen værdier ikke over detaljerede oplysninger om priserne ved tanken for blyfri benzin, som svinger konstant.

Investeringerne i distribution af blyfri benzin anslås til 20 000 US \$ for installering af en ny tank. Det må imidlertid bemærkes, at olieselskaberne i flere år har rationaliseret deres net, og det samlede antal benzinstationer i Fællesskabet har været i konstant tilbagegang. Det må derfor påregnes, at blyfri benzin i de fleste tilfælde vil blive distribueret af de bestående benzintanke, efter at disse er blevet tilpasset det nye brændstof. I så fald vil investeringerne være meget lavere end i forbindelse med en ny tank. Der skal ligeledes tages højde for et vist tillæg for transporten af den blyfri benzin mellem raffinaderierne og benzintankene.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2111/85

af Willy Kuijpers (ARC—B)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(27. november 1985)

(86/C 175/17)

Om: Fald i Rhinens vandstand — økologiske følger

Ifølge pressemeddelelser er Rhinens vandstand meget lav som følge af den vedvarende tørke.

Dette har følger for skibsfarten, men også miljøet.

Kan Kommissionen oplyse følgende:

1. Er der problemer med drikkevandsforsyningen i området omkring Rhin-bækkenet?
2. Er Kommissionen i besiddelse af oplysninger om de økologiske problemer som følge af den faldende vandstand i forbindelse med andre vandstrømme? Findes der direktiver om uopsættelige foranstaltninger, der skal træffes i forbindelse med sådanne problemer (fald i vandstanden med alvorlig vandforurening til følge)?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Stanley Clinton Davis

(18. februar 1986)

1. Så vidt det er Kommissionen bekendt, er der ikke særlige akutte problemer med kvaliteten af det råvand, der er bestemt til fremstilling af drikkevand i området omkring Rhin-bækkenet, og dette skyldes hovedsagelig de forpligtelser, der hidrører fra gennemførelsen af direktiv 75/440/EØF ⁽¹⁾, der vedrører dette område.

2. Kommissionen er ikke i besiddelse af særlige oplysninger om de eventuelle økologiske problemer som følge af faldende vandstand i vandløb. Dette område er ikke omfattet af noget fællesskabsdirektiv, og det er ikke planlagt at medtage dette spørgsmål blandt de prioriterede opgaver i det fremtidige arbejde.

⁽¹⁾ EFT nr. L 194 af 25. 7. 1975, s. 34.

Der blev fundet koncentrationer fra 10 til 30 milligram pr. kg.

Kan Kommissionen oplyse følgende:

1. Har den kendskab til denne situation?
2. Hvilke foranstaltninger har de tyske myndigheder truffet i denne forbindelse?
3. Findes der et direktiv om forbud mod diethylenglykol i slik?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af lord Cockfield

(15. april 1986)

1. Ja. Det drejer sig om migration fra pakninger af regenereret cellulose. Der er ligeledes registreret fænomener med migration i andre medlemsstater. Avendelsen af diethylenglycol (DEG) og monoethylenglycol (MEG) i regenereret cellulosefilm er tilladt i medfør af Rådets direktiv 83/229/EØF af 25. april 1983 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om materialer og genstande af regenereret cellulose bestemt til at komme i berøring med levnedsmidler ⁽¹⁾. For yderligere oplysninger henvises det ærede medlem til Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel nr. 1964/85 fra Francois Roelants du Vivier ⁽²⁾.

2. De tyske myndigheder har anvendt beskyttelsesklausulen i artikel 6 i Rådets direktiv 76/893/EØF af 23. november 1976 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om materialer og genstande bestemt til at komme i berøring med levnedsmidler ⁽³⁾ og har midlertidigt forbudt anvendelsen af DEG og MEG.

3. Nej. Kommissionen mener imidlertid, at der er behov for at begrænse mængderne af DEG og MEG, som kan overføres til levnedsmidler fra pakninger af regenereret cellulose, således at enhver sundhedsrisiko fjernes. Den har i dette øjemed indledt proceduren i artikel 6, stk. 3, i direktiv 76/893/EØF (proceduren med »Den stående Levnedsmiddelkomité«) med henblik på at indføre en sådan begrænsning i direktiv 83/229/EØF.

⁽¹⁾ EFT nr. L 123 af 11. 5. 1983, s. 31.

⁽²⁾ Se side 6 i denne Tidende.

⁽³⁾ EFT nr. L 340 af 9. 12. 1976, s. 19.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2117/85

af Willy Kuijpers (ARC—B)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(27. november 1985)

(86/C 175/18)

Om: Antifrostvæske i vingummi

I et af sundhedsministeriets laboratorier i delstaten Baden-Wuerttemberg blev der konstateret diethylenglycol — antifrostvæske — i to ud af 13 poser »vingummi«, som blev undersøgt på foranledning af regeringen.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2130/85

af Maria Luisa Cassanmagnago Ceretti, Roberto Costanzo,
Nino Pisoni, Giosuè Ligios og Mauro Chiabrandò
(PPE—I)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(27. november 1985)

(86/C 175/19)

Om: Fri udveksling af tjenesteydelser inden for direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring

I henhold til artikel 60, sidste afsnit, og artikel 61, stk. 2, i EØF-traktaten og under henvisning til artikel 59 i samme

traktat fastsættes det også for forsikringsvirksomhed som en form for tjenesteydelse, at denne ydelse — også kun imidlertid — kan ydes af et forsikringsselskab, der ikke har sæde i samme medlemsstat som brugeren, dvs. den forsikrede eller skaderamte.

Eftersom Kommissionen og Rådet stadig er uvirksomme med hensyn til gennem et direktiv fra Rådet — selv om den i traktatens artikel 59 fastsatte overgangsperiode er udløbet — at få fastsat betingelserne for udøvelsen af forsikringsvirksomhed, navnlig med hensyn til den særlige karakter af de ydelser, forsikringsselskabet forpligter sig til, og det heraf følgende krav om forudfastsættelse af:

- a) Sådanne driftsbetingelser, at brugerne — forsikringstager og skaderamte — får garanti for, at kontrakten gennemføres, og at det pågældende forsikringsselskab, der driver sin virksomhed i en anden medlemsstat end den, brugeren selv er bosat i, opfylder de kontraktmæssigt indgåede forpligtelser;
- b) hensigtsmæssige forudsætninger for fastsættelsen af de formelle og reelle konkurrenceforhold mellem forsikringsselskaberne med og uden sæde i den pågældende medlemsstat under hensyntagen til, at de driver deres virksomhed i samme medlemsstat;

stilles følgende spørgsmål:

1. Hvorfor har Kommissionen endnu ikke udarbejdet et direktivforslag til vedtagelse i Rådet med henblik på hurtigst muligt at få gennemført den fri udveksling af tjenesteydelser også på forsikringsområdet?
2. Vil Kommissionen og Rådet opfylde det forudgående krav i denne forbindelse at indføre klarere retningslinjer for forsikringsvirksomhed gennemført som led i den fri udveksling af tjenesteydelser og navnlig fastsætte følgende:
 - a) en udtømmende og klar definition af begrebet »fri udveksling af forsikringsydelser« stillet over for begrebet »etablering«, således at disse begreber ses som klare alternativer uden tvetydighed og uden skadelig indflydelse på brugernes gode tro eller konkurrencen mellem forsikringsselskaberne;
 - b) vilkårene for, hvornår det i en medlemsstat kan tillades et forsikringsselskab at drive virksomhed under benyttelse af den fri udveksling af tjenesteydelser, altså at drive sin virksomhed fra et sæde beliggende i en anden medlemsstat uden at det i forbindelse med opfyldelsen af dette selskabs forpligtelser tvinges til eventuelt at etablere sig i den medlemsstat, hvor ydelsen skal effektueres;
 - c) betingelserne for indgreb fra tilsynsmyndighedernes side i den medlemsstat, hvor ydelsen skal effektueres, til beskyttelse af brugerne, navnlig i forbindelse med gennemførelsen af de kontraktmæssigt fastsatte for-

sikringsydelser samt opfyldelsen af forpligtelserne fra det forsikringsselskabs side, der frit udveksler tjenesteydelser;

- d) en mindste samordning af de grundlæggende bestemmelser for indgåelse, ikraftværelse og opsigelse af forsikringskontrakter;
- e) bestemmelser til sikring af — bl.a. gennem nøje kontrol fra forsikringstagerens medlemsstats side — at der til den pågældende medlemsstats statskasse opkræves afgifter på de præmier, den forsikrede betaler til det forsikringsselskab, der frit udveksler sine tjenesteydelser, svarende til det, der til den samme statskasse opkræves fra forsikringsselskaber, der har et regulært lokalt sæde i den pågældende medlemsstat;
- f) bestemmelser i henhold til artikel 61, stk. 2, i EØF-traktaten, hvorefter medlemsstater, der har valutarestriktioner, skal tillade frie kapitalbevægelser i det omfang, det er nødvendigt, for at forsikringsselskaber kan opbygge aktiver, svarende til de tekniske reserver, der giver udtryk for forpligtelserne som følge af forsikringsvirksomheden.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af lord Cockfield

(14. marts 1986)

Kommissionens holdning med hensyn til fri udveksling af tjenesteydelser i forbindelse med anden direkte forsikringsvirksomhed end livsforsikring, samt de foranstaltninger, som den har truffet med henblik på den praktiske gennemførelse af den fri udveksling på dette område, fremgår af Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel nr. 815/84 fra Ernest Muhlen⁽¹⁾, hvortil man skal henvide det ærede medlem. Efter fremsendelsen af dette svar er man nået videre i behandlingen af de sager, der er blevet indbragt for EF-Domstolen, således at man kan forvente, at dommene vil blive afsagt engang i slutningen af første halvår af 1986.

Det er sandsynligt, at disse domme vil bringe en afklaring med hensyn til de fleste af de punkter, som det ærede medlem har rejst. Under alle omstændigheder kan man forvente, at dommene vil give et velunderbygget juridisk fundament, på grundlag af hvilket de senere drøftelser vedrørende det andet samordningsdirektiv (se svaret på den skriftlige forespørgsel nr. 815/84) vil kunne finde sted, således at man hurtigt kan nå frem til en tilfredsstillende løsning.

Hvad angår det spørgsmål, som det ærede medlem har rejst under punkt 2., litra f), skal det bemærkes, at i det omfang, hvor den for udøvelsen af den fri udveksling af tjenesteydelser nødvendige tilvejebringelse af aktiver til dækning af de tekniske reserver indebærer kapitalbevægelser, er den nødvendige liberalisering allerede foretaget ved bl.a. Rådets direktiv af 11. maj 1960 til gennemførelse af traktatens artikel 67, således som ændret ved direktiv 63/21/EØF af 18. december 1962⁽²⁾.

⁽¹⁾ EFT nr. C 62 af 11. 3. 1985.

⁽²⁾ EFT nr. 9 af 22. 1. 1963.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2148/85

af Anne-Marie Lizin (S—B)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(3. december 1985)

(86/C 175/20)

Om: Virkningen af Stålmministerrådet den 30. oktober 1985 for Cockerill-Sambre

1. Kan Kommissionen give et talmæssigt skøn over virkningen af de beslutninger om liberalisering, der blev vedtaget på Stålmministerrådet den 30. oktober pr. land og pr. region med jernindustri (driftsperspektiver)?

2. Kan Kommissionen ligeledes give et »kort« pr. land og pr. virksomhed over den støtte, som stadig accepteres som ekstraordinær støtte i overgangsperioden?

Kan Kommissionen for punkt 1 og 2 særlig oplyse om perspektiverne for Belgien, den vallonske provins og Cockerill-Sambre?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Karl-Heinz Narjes

(17. april 1986)

1. Kommissionen er ikke i stand til at fremlægge tal vedrørende kvotesystemet generelt eller vedrørende virkningen pr. land og pr. region af den vedtagne liberalisering. Som påpeget i svaret på skriftlig forespørgsel nr. 1088/85 fra Willy Kuijpers⁽¹⁾ tildeler Kommissionen ikke kvoter til medlemsstaterne, men til de enkelte virksomheder.

Tallene er fortrolige i henhold til EKSF-traktatens artikel 47.

De samlede EF-kvoter og den samlede EF-produktion pr. produkt og pr. kvartal offentliggøres regelmæssigt af Kommissionen i stålprognosen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Den seneste prognose, der vedrørte fjerde kvartal 1985, blev offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* nr. C 244 af 15. oktober 1985.

I den tabel, hvor de nævnte tal figurerer, vil der i de fremtidige stålprognoser ikke være medtaget de to liberaliserede produkter (beklædte plader og armeringsstål). Disse to produkter tegner sig for nærværende for ca. 14 % af den samlede produktion af de ni produkter, der er undergivet kvoter.

2. Med hensyn til statsstøtte til stålindustrien kan der ifølge de regler, der gælder fra 1. januar 1986 og indtil 31. december 1988, kun ydes støtte — inden for klart fastlagte grænser og på bestemte betingelser — til forskning og udvikling, til miljøbeskyttelse samt til dækning af sociale ydelser i forbindelse med lukning af anlæg. Der kan ligeledes ydes støtte som finansiel kompensation for et endeligt ophør af en jern- og stålvirksomheds aktiviteter. Der er ikke fastsat nogen overgangsordning.

Der kan således ikke længere være tale om nogen exceptionel støtte efter 1985.

⁽¹⁾ EFT nr. C 23 af 3. 2. 1986.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2151/85

af Ernest Glinne (S—B)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(3. december 1985)

(86/C 175/21)

Om: Ringe nytte af og kontraindikation for hostemedicin

Ifølge det sidste nummer af Drug and Therapeutics Bulletin, som udgives i Storbritannien og uddeles til praktiserende læger af sundheds- og socialministeriet, skulle visse medikamenter, som almindeligt bruges mod hoste, være uden positiv virkning, og de skulle endog være forbundet med alvorlig fare for kontraindikation; pseudoephedrin giver f.eks. højere blodtryk. Har Kommissionen taget initiativer i forbindelse med de berørte regeringer og myndigheder i EF for at harmonisere listerne over de omtalte medikamenter, så kun de lægemidler, der ikke er diskutale, og for hvilke der ikke findes kontraindikation, bliver stående?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af lord Cockfield

(17. februar 1986)

Det må erkendes, at de gavnlige virkninger af lægemidler, herunder hostemedicin, bør vurderes i forhold til de potentielle risici, de rummer. F.eks. er virkningerne af pseudoephedrin af en sådan art, at patienter med højt blodtryk generelt frarådes at anvende det.

En betydelig del af disse medikamenter blev markedsført allerede før de nuværende fællesskabsbestemmelser på det farmaceutiske område trådte i kraft. I henhold til artikel 39 i Rådets direktiv 75/319/EØF⁽¹⁾ skal medlemsstaterne føre kontrol med den fortsatte markedsføring af alle disse tusindvis af ældre farmaceutiske produkter i overensstemmelse med de harmoniserede kriterier for kvalitet, sikkerhed og effektivitet. Denne kontrolgennemgang, der skal være afsluttet senest i 1990, bevirker, at produkter, hvis sammensætning ikke forekommer berettiget, bliver trukket tilbage fra markedet, hvilket også gælder for sådanne produkter, hvis gavnlige virkninger overskygges af den potentielle risiko, de rummer.

Under drøftelserne med de kompetente nationale myndigheder har Kommissionens tjenestegrene gentagne gange understreget nødvendigheden af, at denne gennemgang sker på korrekt vis og afsluttes i tide. I et begrænset antal tilfælde har man forsøgt at koordinere de nationale afgørelser via Udvalget for farmaceutiske Specialiteter, og der foregår således en regelmæssig udveksling af informationer om gennemførelsen af denne kontrol.

⁽¹⁾ EFT nr. L 147 af 9. 6. 1975.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2172/85
af Vera Squarcialupi (COM-I)
til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber
(3. december 1985)
(86/C 175/22)

Om: Lægemiddelmarkedets transparens

Forbrugerne er ved at blive foruroliget over udviklingen på lægemiddelmarkedet. Efter at leverbeskyttelsesmiddelet Catergen er blevet taget ud af handelen, har man i Frankrig og Italien taget de lægemidler ud af handelen, der indeholder isoxicam, et ikke-steroidt, antiinflammatorisk aktivt middel (uden cortison), der skal have bevirket mindst fem menneskers død.

Samtidig er der i Italien indledt en kontrolundersøgelse på grund af »meget alvorlige bivirkninger« af 50 lægemidler, der har været i handelen i årevis, og som indeholder ti aktive midler, nemlig foruden isoxicam, cyclosporin, glafenin, diclofenac, pyroxicam, tyclopidin, febrazon, suprofen, keto-profen og naproxen.

Disse kontrolundersøgelser omfatter lægemidler, der er meget udbredte i Europa, såsom Diklid, Fastum, Feldene, Flexen, Glifan, Naprosyn, Novapirina, Sandinum, Voltaren og Zepelin, som sælges i apotekerne, heraf nogle — f.eks. Novapirina — ligefrem i håndkøb.

Kan Kommissionen oplyse:

1. om disse lægemidler kun er taget ud af handelen i nogle lande;
2. om den gensidige informationsordning er igangsat;
3. om den finder, at disse lægemidler uanset muligheden for »meget alvorlige bivirkninger« stadig kan forblive i handelen;
4. om det ville være muligt at udarbejde mere detaljerede advarsler til forbrugerne på indlægssedlerne i lægemiddelpakningerne med henblik på en fornuftig brug af disse lægemidler, når fordelene herved virkelig er påvist?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af lord Cockfield
(12. marts 1986)

1. Salget af både cianidanol (catergen R) og isoxicam (vectren R) er blevet midlertidigt forbudt i alle de medlemsstater, hvor det tidligere var tilladt. Der er blevet udvekslet udførlige oplysninger om begge produkter mellem medlemsstaterne, og begge har været drøftet i udvalget for pharmaceutiske specialiteter.
2. Medlemsstaterne og Kommissionen er blevet underrettet om Italiens beslutning om at foretage en selektiv kontrol

af de af det ærede medlem nævnte specialiteter, og resultaterne vil blive meddelt Udvalget. I betragtning af det stigende antal specialiteter, hvormed der føres nøje tilsyn i medlemsstaterne, har Udvalget for pharmaceutiske Specialiteter for nylig truffet foranstaltninger til at gøre Fællesskabets oplysningssystem mere effektivt og til at ofre betydelig mere tid på drøftelser om problemer vedrørende tilsyn med pharmaceutiske specialiteter.

3. Den eneste måde, hvorpå man kan træffe beslutning om en pharmaceutisk specialitet, er at foretage en videnskabelig risikoafvejning, hvorved de potentielle bivirkninger vejes op mod konsekvenserne af en begrænset anvendelse af det pågældende medikament. Statistikkerne vedrørende det antal patienter, der påstås at have taget skade af et bestemt medikament, skal ses i denne sammenhæng.

4. De grundlæggende krav til de oplysninger, der skal anføres på indlægssedlerne, er allerede harmoniseret på fællesskabsplan. Problemet ligger i at fremstille disse oplysninger på en let læselig og forståelig måde, hvilket afhænger af arten af det pågældende produkt. Derfor er det vanskeligt at udarbejde en detaljeret og udførlig model for en indlægsseddel, der skal anvendes på fællesskabsplan, og i stedet fastsættes det i direktivet, at hver enkelt indlægsseddel skal godkendes af de kompetente myndigheder ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 75/319/EØF (EFT nr. L 147 af 9. 6. 1975, s. 13, artikel 6).

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2178/85
af David Martin (S—GB)
til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber
(3. december 1985)
(86/C 175/23)

Om: Ansøgning om foreløbig tilladelse til opførelse og drift af et demonstrationsanlæg til oparbejdning af radioaktivt brændstof fra hurtige formeringsreaktorer i Dounreay, Caithness, Scotland

Den britiske regering har givet sin støtte til en ansøgning fra British Nuclear Fuels og det britiske Atomic Energy Authority om foreløbig tilladelse til at opføre og drive et hurtigt oparbejdningsanlæg for radioaktivt brændstof i Dounreay, Caithness, Scotland. Atomic Energy Authority kan få støtte fra Fællesskabet til sin investering på over 200 mio £, og en ansøgning herom skulle behandles af Kommissionen og Den europæiske Investeringsbank.

En foreløbig byggetilladelse ville give British Nuclear Fuels og Atomic Energy Authority ret til principielt at bygge et kommercielt oparbejdningsanlæg for radioaktivt brændstof i Dounreay, og så snart den foreløbige byggetilladelse er blevet givet, er der ikke stor sandsynlighed for, at den endelige tilladelse til at gennemføre en detaljeret plan over udnyttelse af grunden vil blive afslået.

Da hverken de til oparbejdningsanlægget tilknyttede funktioner — cementeringsanlæg for atomaffald på mellemniveau, vitrifikationsanlæg for atomaffald på højt niveau og deponeringsfaciliteter for dette affald før behandling — eller de yderligere transportfaciliteter vedrørende de brugte brændstofbeholdere og affaldsbeholdere under disses transport til og fra Dounreay-anlægget er indeholdt i den foreløbige ansøgning, bedes Kommissionen oplyse:

1. om den er klar over, at afgørelsen vedrørende den foreløbige byggetilladelse vil blive truffet af ministeren for Scotland på den britiske regerings vegne udelukkende på grundlag af lokale byggeplaner, selv om der ikke findes nogen detaljerede planer for anlægget og de tilknyttede funktioner?
2. om den er klar over alle de ovennævnte oplysninger vedrørende ansøgningen om byggetilladelse, og om den erkender, at projektet i Dounreay er mere end »en hensigtserklæring . . . endnu ikke . . . et konkret projekt«, som nævnt i svar af Mosars på skriftlig forespørgsel nr. 877/85 ⁽¹⁾?
3. hvilke dokumenter den nu har modtaget vedrørende Dounreay i henhold til artikel 34, 37 og 41 til 43 i Euratom-traktaten i overensstemmelse med Rådets direktiv 85/337/EØF ⁽²⁾ og 84/631/EØF ⁽³⁾ eller med anden begrundelse?
4. hvilke af de dokumenter, den har modtaget vedrørende Dounreay, den vil stille til rådighed for Parlamentet?
5. om den vil bruge sine beføjelser i henhold til artikel 34, 37 og 41 til 43 i Euratom-traktaten til at få tilstrækkelige oplysninger fra den britiske regering og fra ansøgerne om byggetilladelse, British Nuclear Fuels og Atomic Energy Authority, således at Kommissionen og Europa-Parlamentet kan foretage en samlet vurdering af forslagene, samt om dens afgørelse vedrørende dette, dens foranstaltninger med henblik på at indhente de nødvendige oplysninger og eventuelle oplysninger, den måtte modtage, vil blive videresendt til Europa-Parlamentet?
6. om den har modtaget nogen henvendelser enten fra den britiske regering eller British Nuclear Fuels eller Atomic Energy Authority med hensyn til eventuel støtte fra Fællesskabet til projektet eller til nogen af de tilknyttede funktioner i forbindelse med ansøgningen om foreløbig byggetilladelse?

7. i fortsættelse af spørgsmål 6, om der er blevet anmodet om eller givet støtte specielt til bygning af den vej og den jernbanebro, der skal gå over floden Dornoch Firth, Ross-shire, Scotland? I bekræftende fald bedes den oplyse, i henhold til hvilke fællesskabsbestemmelser og af hvilken fællesskabsinstitution en sådan ansøgning om støtte er blevet behandlet eller imødekommet?

⁽¹⁾ EFT nr. C 291 af 13. 11. 1985, s. 9.

⁽²⁾ EFT nr. L 175 af 5. 7. 1985, s. 40.

⁽³⁾ EFT nr. L 326 af 13. 12. 1984, s. 31.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Nicolas Mosar
(12. marts 1986)

1 til 4. Det ærede medlem henvises til Kommissionens svar på skriftlig spørgsmål nr. 877/85 af hr. Roelants du Vivier ⁽¹⁾ og nr. 1817/85 af L. McMahon ⁽²⁾, eftersom situationen med hensyn til eventuel opførelse af et oparbejdningsanlæg for hurtigreaktorbrændsel ikke har ændret sig siden da.

5. Kommissionen henleder i øvrigt det ærede medlems opmærksomhed på, at Euratom-traktatens artikel 34, hvortil der bl.a. henvises, ikke finder anvendelse på industrianlæg.

6. Hvad angår eventuel fællesskabsstøtte til det af det ærede medlem nævnte anlæg og/eller til en af de tilknyttede funktioner, har hverken den britiske regering eller British Nuclear Fuels Limited indsendt ansøgning herom (f.eks. inden for rammerne af Den europæiske fond for Regionaludvikling).

7. Som for det ovenstående spørgsmåls vedkommende er der ikke ansøgt om specifik finansiering til opførelse af vej og jernbanebro over floden Dornoch Firth.

⁽¹⁾ EFT nr. C 291 af 13. 11. 1985, s. 9.

⁽²⁾ EFT nr. C 123 af 22. 5. 1986, s. 8.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2210/85
af Marijke Van Hemeldonck (S—B)
til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber
(5. december 1985)
(86/C 175/24)

Om: Grænseoverskridende luftforurening med oprindelse i havneområdet omkring Antwerpen .

Ifølge to nederlandske parlamentsmedlemmer (Veldhuis og Braams) er der tale om forurening af det nederlandske landskab ved grænsen til Belgien som følge af et dagligt udslip på 5 tons giftige og kræftfremkaldende stoffer, der siges at stamme fra havneområdet omkring Antwerpen.

Er Kommissionen i besiddelse af oplysninger, som be- eller afkræfter denne påstand?

Agter Kommissionen at træffe foranstaltninger på dette område? I bekræftende fald hvilke?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Stanley Clinton Davis

(17. februar 1986)

Kommissionen henviser det ærede medlem til det svar, den har afgivet på skriftlig forespørgsel nr. 2087/85 af Paul Staes ⁽¹⁾.

Ifølge direktiv 80/779/EØF ⁽²⁾ og 85/203/EØF ⁽³⁾ skal de implicerede medlemsstater afholde samråd med henblik på at afhjælpe situationen, når de i direktiverne fastsatte grænseværdier overskrides eller risikerer at blive overskredet på grund af en betydelig forurening, som stammer fra en anden medlemsstat.

⁽¹⁾ Se side 9 i denne Tidende.

⁽²⁾ EFT nr. L 229 af 30. 8. 1980, s. 30.

⁽³⁾ EFT nr. L 87 af 27. 3. 1985, s. 1.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2213/85

af Horst Seefeld (S—D)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(5. december 1985)

(86/C 175/25)

Om: Telefontakster i EF

I sit svar på min skriftlige forespørgsel nr. 1554/83 ⁽¹⁾ henviser Kommissionen til sine meddelelser til Rådet (dok. KOM(83) 329/ændel. og dok. KOM(83) 573 endel.), idet den samtidig bemærker, at den dermed har »indledt en vigtig foranstaltning på teleadministrationsområdet«.

Andetsteds henviser Kommissionen til sine bestræbelser på »at få defineret foranstaltninger, der skal gennemføres i overensstemmelse med de af den fastlagte seks prioriterede retningslinjer«.

Kan Kommissionen oplyse, hvilke forbedringer der er gennemført hhv. hvilke forbedringer der kan gennemføres på grundlag af dens bestræbelser?

⁽¹⁾ EFT nr. C 148 af 6. 6. 1984, s. 6.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Karl-Heinz Narjes

(5. februar 1986)

Fællesskabets politik på telekommunikationsområdet er i de sidste to år styrket betydeligt. En aftale indgået mellem Kommissionen og CEPT har været af afgørende betydning ved at sikre en koordineret fremgangsmåde specielt med hensyn til standardisering og terminaludstyr. Gruppen af højtstående tjenestemænd inden for telekommunikation (SOGT) og arbejdsgruppen vedrørende analyse og prognoser (GAP) har bidraget afgørende på mange af nøgleområderne

inden for telekommunikation i Europa. Meddelelsen til Rådet fra Kommissionen ⁽¹⁾ indeholder en omfattende statusopgørelse over de seneste fremskridt og resultater på dette område.

Specielt med hensyn til takster må man gøre sig klart, at investeringsstrukturen i forbindelse med digitaltransmission og digitale centraler, som anvender den nyeste informations-teknologi, tilsyneladende vil være forskellig fra den nuværende investeringsstruktur. Der må derfor gennemføres adskillige yderligere undersøgelser vedrørende ISDN-takster. Kommissionen arbejder aktivt inden for dette område sammen med CEPT. Der er en tendens til, at takster for alle tjenester, herunder telefontakster, måske vil blive mindre afhængige af afstande, end tilfældet er på nuværende tidspunkt.

Det er derfor ikke realistisk at behandle spørgsmålet om telefontakster isoleret. Det må ses i sin rette sammenhæng inden for rammerne af opkoblingstjenester og teletjenester under hensyntagen til forslagene om en koordineret indførelse af ISDN i Fællesskabet.

⁽¹⁾ Dok. KOM(85) 276 endelig udg.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2240/85

af Joyce Quin (S—GB)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(11. december 1985)

(86/C 175/26)

Om: Skattelettelser for investorer i skibsfart

I 1984 ophævede den danske regering de hidtidige skattelettelser for små investorer i skibsanparter. Det forlyder i utallige beretninger i pressen, at dette skridt med et slag bevirkede en drastisk tilbagegang i de danske rederes ordrer til skibsværfterne.

Kan Kommissionen bekræfte dette begivenhedsforløb? Hvilken holdning vil Kommissionen indtage til den danske regerings genindførelse af en tilsvarende eller lignende ordning med skattelettelser?

I Kommissionens nylige beretning om situationen i skibsbygningsindustrien i Fællesskabet (KOM(85) 548 endel.) viser tallene, at den danske skibsbygningsindustri indtil udgangen af 1984 hørte til Fællesskabets mest succesrige, når det gjaldt bevarelse af ordretilgangen og dermed også beskæftigelsen på skibsværfterne. I beretninger i pressen hævdes det, at de danske skibsværfter ikke har modtaget yderligere ordrer, siden skattelempelserne blev ophævet. Deler Kommissionen den opfattelse, at den danske skibsbygningsindustri relative styrke forekommer at have været baseret på skattelettelsesordningen?

Kan Kommissionen foretage en vurdering af, hvordan skattelettelser for investorer i skibsfart indvirker på skibsbygningsindustrien? Er Kommissionen enig i, at forskellen mellem myndighedernes holdning til skattelettelser og til direkte statsstøtte giver vilkårlige fordele for skibsbygningsindustrien i visse medlemsstater?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af lord Cockfield
(16. april 1986)**

Ifølge de statistikker, Kommissionen råder over, afgav de danske rederier i 1985 mærkbart færre ordrer på nybygninger til danske skibsværfter end i de foregående år. Dette bekræftes af oplysninger fra den danske regering. Kommissionen er klar over, at ordredgangen af pressen tilskrives, at skattelemperne for små skibsinvestorer blev ophævet i december 1984, men reelt er disse skattelemper aldrig blevet afskaffet helt. Skattelemperne for småinvestorer i skibsanparter blev med virkning fra 7. december 1984 begrænset til lystfartøjer og skibe, der ejes af mere end ti personer. Folketinget vedtog imidlertid den 6. december 1985 en lov om afskaffelse af disse begrænsninger med tilbagevirkende kraft. Hele ordningen skal formodentlig tages op til revision efter den 1. januar 1987.

Medlemsstaterne kan for øjeblikket frit vælge de skatteinstrumenter, de vil tage i brug med henblik på gennemførelsen af deres støttepolitik for skibsværftsindustrien, når blot Fællesskabets regler om statsstøtte ikke overtrædes. En eventuel genindførelse af skattelemper for skibsværftsindustrien skal anmeldes Kommissionen, der vil undersøge sagen på grundlag af EØF-traktatens artikel 92 og 93.

Det er Kommissionen opfattelse, at den danske værftsindustri relative styrke bl.a. skyldes ovennævnte skattelemper for små skibsinvestorer. Disse skattelettelser bevirker nemlig — sammenholdt med en indenlandsk finansieringsordning — at rederne hurtigt kan rejse midler. Virkningerne er blevet forstærket af, at de danske værfter hovedsageligt ejes af eller er finansielt tilknyttet store danske rederier.

Kommissionen kan ikke vurdere, hvilken virkning skattelemperne for skibsinvestorerne har haft for ordredgangen til værftsindustrien, idet disse skattelemper til fremme af investeringer i skibe ikke direkte vil påvirke rederiets beslutning om, hvor et skib skal bygges. Denne beslutning afhænger af ovennævnte overvejelser.

Kommissionen lod i 1980 foretage en analyse af de forskellige skatteincitamenter for rederier til at afgive ordre på nye skibe. Undersøgelsen viste bl.a., at støtten til rederier over alt i verden næsten konsekvent består i en række sammenknyttede skattemæssige og finansielle foranstaltninger, der kan variere betragteligt fra land til land. Det er næppe sandsynligt, at foranstaltninger af denne art vil blive harmoniseret i EF i den nærmeste fremtid, da også andre industrier end værftsindustrien er berørt.

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2261/85
af Jaak Vandemeulebroucke (ARC—B)
til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber
(11. december 1985)
(86/C 175/27)**

Om: Projekter som led i ESPRIT-programmet

Som et led i ESPRIT-programmet ser det ud til, at 176 projekter kommer i betragtning med hensyn til støtte. 370 virksomheder eller forskningsinstitutter er involveret i disse projekter.

Kan Kommissionen oplyse, hvilke konkrete foranstaltninger den har truffet for virksomheder og forskningsinstitutter for at give dem så detaljerede oplysninger som muligt og således effektivt bidrage til, at alle får samme muligheder for at deltage i den ene eller anden form for projekt inden for dette program?

Får medlemsstaternes nationale myndigheder tildelt en opgave i denne forbindelse?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Karl-Heinz Narjes
(17. februar 1986)**

ESPRIT-programmets andet gyldighedsår er nu ved at være afsluttet, og 173 forsknings- og udviklingsprojekter er blevet iværksat. Disse projekter er blevet udvalgt blandt næsten tusind andre ved en åben indkaldelse af forslag.

På nuværende tidspunkt deltager 448 forskellige foretagender, heriblandt 263 industrivirksomheder, 104 universiteter og 81 forskningsinstitutter.

Kommissionen har, lige siden ESPRIT-programmet blev forberedt, inddraget en lang række industri- og forskningsforetagender i planlægningen af programmets tekniske indhold. Ekspertter fra virksomheder og akademiske institutioner har navnlig deltaget i de workshops, som hvert år har drøftet den årlige arbejdsplan.

ESPRIT-programmets planlægningscyklus består hvert år af følgende:

- opstilling af arbejdsplanen, som indeholder alle forsknings- og udviklingssemnerne, samt beskrivelser af det forsknings- og udviklingsarbejde, der udføres, og angivelser af behovene for nye projekter. Udefra kommende eksperter spiller en vigtig rolle i forbindelse med udarbejdelsen af dette dokument.
- offentliggørelse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* af indkaldelse af forslag. Sammen med offentliggørelsen udsendes et dokument, den såkaldte informationspakke, hvori de eventuelle forslagsstillere finder alle de oplysninger, de behøver for at kunne planlægge og udarbejde forslagene.

En årlig tilbagevendende begivenhed, ESPRIT's tekniske uge, samler hvert år et stort antal faktiske og potentielle deltagere, som drøfter resultaterne af det forsknings- og udviklingsarbejde, der udføres, og vurderer mulighederne

for deltagelse. Desuden benytter deltagerne i den tekniske uge lejligheden til at møde potentielle partnere. I 1985 havde ESPRIT's tekniske uge 630 deltagere.

Endvidere afholdes der lejlighedsvis andre særlige møder, hvor forslagsstillerne kan indhente de nødvendige oplysninger. En såkaldt forslagsstillernes dag, som blev afholdt i Bruxelles i februar 1985, samlede således mere end 800 potentielle deltagere.

Kommissionen har desuden oprettet en omfattende informationstjeneste, som sender alle relevante nyheder (indkaldelse af forslag, oplysninger om indgivelse af forslag osv.) til de potentielle deltagere. På nuværende tidspunkt indeholder Kommissionens adresseliste over 9 000 navne, og disses indehavere modtager med regelmæssige mellemrum oplysninger om de vigtigste begivenheder i forbindelse med programmet.

De nationale regeringer benytter ESPRIT-forvaltningsudvalget som et forum, hvori de rådgiver Kommissionen om ESPRIT's forvaltning og om projekterne.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2286/85

af sir Jack Stewart-Clark (ED—GB)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(12. december 1985)

(86/C 175/28)

Om: EF-borgernes rettigheder i Forbundsrepublikken Tyskland

Kommissionen anførte i sit svar på min skriftlige forespørgsel nr. 1023/85 ⁽¹⁾, at den »ikke har noget kendskab til den afgørelse«, jeg henviste til.

Hvis jeg opgiver referencen AZ: 1S 711/85 og vedlægger et udklip fra Stuttgart Nachrichten, vil Kommissionen så være i stand til at finde frem til afgørelsen og besvare mit oprindelige spørgsmål?

⁽¹⁾ EFT nr. C 29 af 10. 2. 1986, s. 6.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Manuel Marin

(26. marts 1986)

Fællesskabets bestemmelser om arbejdskraftens frie bevægelighed indebærer, at statsborgere fra en medlemsstat har ret til at tage ophold i en anden medlemsstat for at have lønnet beskæftigelse der samt ret til at blive boende i den anden medlemsstat i tilfælde af, at de — efter at have været beskæftiget der — er blevet uarbejdsdygtige eller uforskyldt arbejdsløse; samme ret gælder for de pågældende arbejdstageres familiemedlemmer, der lever sammen med dem. Disse bestemmelser er blevet korrekt omsat til tysk lov.

Kommissionen vil i medfør af sine beføjelser anmode om en genpart af den dom, det ærede medlem henviser til, og

undersøge de præcise følger heraf, hvorefter den vil underrette det ærede medlem om resultaterne af denne undersøgelse.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2292/85

af Ernest Glinne (S—B)

til udenrigsministrene for Det europæiske Fællesskabs medlemslande forsamlet med henblik på det politiske samarbejde

(12. december 1985)

(86/C 175/29)

Om: Menneskerettighedssituationen i Vietnam

Den 31. maj 1985 indgav formanden for Vietnam-komiteen til forsvar af menneskerettighederne, hr. Vo Van Lai, over for FN's menneskerettighedskommission en klage mod regeringen i Den socialistiske republik Vietnam på grund af dens gentagne krænkelse af menneskerettighederne og dens uopholdelige angreb på vietnamesernes borgerlige, politiske, økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder. Denne klage udgør sammen med bevismaterialet en sagsmappe på flere end 500 sider med vidnesbyrd om:

- eksistensen af 150 lejre og fængsler på hele det vietnamesiske område;
- tilstedeværelsen af politiske fanger i hundredtusindvis, eller 1 % af den samlede befolkning, i »resocialiseringslejrene«, hvor de tilbageholdes uden sigtelse eller dom;
- de grusomme overlevelsesvilkår for disse arrestanter: underernæring, mangel på lægehjælp, meget hårdt arbejde, tortur;
- tilstedeværelse af børn under otte år i disse lejre;
- politiets omslutning af den befolkning, der bor uden for lejrene, navnlig ved permanent tilstedeværelse af sektorpoliti, hvor hver er ansvarlig for 500 familier, hvor de skal kontrollere deres lydighed over for de ideologiske krav fra det vietnamesiske kommunistparti.

Denne sagsmappe fuldender de oplysninger, der er offentliggjort i talrige rapporter fra Amnesty International og vidneudsagn fra overlevende »boat people«. Den er et overvældende bevis på den vietnamesiske regerings manglende overholdelse af Paris-aftalerne, der blev undertegnet i 1973, og som skulle sikre befolkningerne mod alle repressalier.

Derefter spørger jeg d'herrer ministre, hvilke skridt de påtænker at tage over for den vietnamesiske regering med henblik på, at den:

- frigiver de politiske fanger;
- lukker resocialiseringslejrene;
- ophører med repressalier og diskriminering over for den »samfundskritiske« befolkning i syd;
- garanterer de demokratiske frihedsrettigheder: personlig frihed, ytringsfrihed, pressefrihed, forsamlingsfrihed,

organisationsfrihed, frihed til politiske aktiviteter, trosfrihed, frihed til at flytte, bopælsfrihed, frihed til at vælge arbejde og eksistensmuligheder.

Svar

(29. maj 1986)

Menneskerettighedernes vilkår i Vietnam er regelmæssigt blevet drøftet inden for rammerne af det politiske samarbejde. I februar 1985 blev der rettet en humanitær henvendelse til Hanoi. I denne henvendelse blev der givet udtryk for den bekymring, som regeringerne og den offentlige opinion i EF's medlemsstater nærer over de krænkelse af menneskerettighederne, der finder sted i Vietnam. Henvendelsen var begrundet i fuldbyrdelsen af dødsstraffe, som var afsagt under en retssag i Ho Chi Minhville, Song Bedomstolens afsigelse af dødsstraf og tilbageholdelsen i »resocialiseringslejre« af syv velkendte sydvietnamesiske forhenværende diplomater.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2305/85

af Marie-Noëlle Lienemann (S—F)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(12. december 1985)

(86/C 175/30)

Om: Katalysatorer

Agence Europe oplyste i sin udgave af 30. oktober 1985, at Sydafrika kontrollerer hele markedet for rhodium, som er nødvendig til fremstilling af tre-vejs katalysatorer.

Er denne oplysning korrekt?

Kan Kommissionen oplyse, hvor stor betydning dette materiale har for fremstillingen af katalysatorer?

Findes der et erstatningsprodukt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af lord Cockfield

(24. februar 1985)

Verdensproduktionen af mineralet rhodium var i 1983 på et metalindhold på 6 tons, hvoraf Sovjetunionen og Sydafrika tegnede sig for henholdsvis 50 % og 45 %. Med hensyn til de samlede verdensforekomster af rhodium, som er anslået til 1 700 tons, findes de 90 % i Sydafrika og de 7 % i Sovjetunionen. Langt den overvejende del af eksporten til vesten (70 %) kommer fra Sydafrika.

For så vidt angår behovet for rhodium til fremstilling af katalysatorer bemærkes, at dette sjældne metal kun er nødvendigt til trevejskatalysatorer. Dets særlige virkning

består i en reduktion af emissionerne af nitrogenoxider. I oxidationskatalysatorer anvendes rhodium ikke.

Blandt de forskellige metaller, som anvendes i trevejskatalysatorer, er rhodium det sjældne metal, hvoraf der kræves den mindste mængde. Ifølge teknologiens nuværende stade og specielt, hvis der anvendes en keramisk monolit, er den nødvendige platinmængde 5 til 10 gange større end rhodium-mængden.

På grund af rhodiums høje følsomhed over for høje temperaturer skal de katalysatorer, som indeholder dette metal, anbringes i en afstand fra motoren, som giver mulighed for snarest muligt at nå en temperatur, som er tilstrækkelig høj til at udløse de nødvendige kemiske processer, men som af hensyn til katalysatorens levetid ikke overskrider en vis temperaturgrænse.

Kommissionen er ikke i besiddelse af oplysninger om en eventuel igangværende forskning med sigte på at erstatte rhodium med et andet materiale. Den er imidlertid informeret om visse bestræbelser fra industriens side på at mindske den nødvendige mængde af ædelmetaller i katalysatorer, navnlig gennem anvendelse af metalmonolitter og/eller mindskelse af katalysatorens dimensioner.

I forbindelse med den ustabile situation for så vidt angår forsyningen med rhodium kan man forestille sig, at genbrug af ædelmetaller som foreslået af Europa-Parlamentet i dets resolution om Kommissionens forslag til normer for forurenende gasser, vedtaget i december 1984 ⁽¹⁾, vil kunne blive så meget mere interessant.

⁽¹⁾ EFT nr. C 12 af 14. 1. 1985, s. 86.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2331/85

af Fernand Herman (PPE—B)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(10. januar 1986)

(86/C 175/31)

Om: Fjerde direktiv om selskabsret vedrørende årsregnskaber

1. Er det rigtigt, at flere medlemsstater stadig ikke har omsat det fjerde direktiv om selskabsret af 25. juli 1978 vedrørende årsregnskaber (78/660/EØF) ⁽¹⁾ til national ret?

2. I bekræftende fald:

a) Hvilke medlemsstater er der tale om?

b) Har Kommissionen udnyttet de beføjelser, den har i henhold til Rom-traktaten, til at sikre dets gennemførelse? Hvilke foranstaltninger har den i så tilfælde truffet? Hvornår?

- c) Er Kommissionen informeret om, hvornår de pågældende medlemsstater vil have omsat det fjerde direktiv til national ret?
- d) Er Kommissionen informeret om, fra hvilken dato de pågældende bestemmelser vil være obligatoriske for virksomhederne i disse lande?
- e) Gælder den i artikel 55 i det fjerde direktiv nævnte frist på atten måneder stadig for de medlemsstater, som på nuværende tidspunkt endnu ikke har omsat direktivet til national ret?

(¹) EFT nr. L 222 af 14. 8. 1978, s. 11.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af lord Cockfield
(28. februar 1986)**

1. Til dato har Belgien, Danmark, Frankrig, Luxembourg, Nederlandene og Det forenede Kongerige i deres nationale lovgivninger gennemført det fjerde direktiv 78/660/EØF om årsregnskaberne for visse selskabsformer, og de fastsatte bestemmelser er allerede i kraft (jf. nedenstående punkt 2 d)).

2. a) Grækenland, Irland og Italien har endnu ikke gennemført det fjerde direktiv i den nationale lovgivning.
- b) Kommissionen rejste den 12. december 1984 sag ved Domstolen mod Forbundsrepublikken Tyskland, Irland og Italien for manglende gennemførelse af det fjerde direktiv.

I Forbundsrepublikken Tyskland er en lov om gennemførelse af direktivet blevet vedtaget den 19. december 1985 (BGB1 af 24. december 1985? s. 2355), men de i loven fastsatte bestemmelser vil først være bindende for virksomhederne efter den 31. december 1986.

- c) Ifølge de foreliggende oplysninger er direktivet i medlemsstaterne blevet gennemført ved de nedenfor angivne retsakter.

- Belgien: Lov af 1. juli 1983 (M.B. af 8. juli 1983)
Lov af 5. december 1984 (M.B. af 12. december 1984)
Tre kongelige anordninger («arretés royaux») af 12. september 1983 (M.B. af 28./29. september 1983)
- Danmark: Lov af 10. juni 1981 (Lovtidende af 10. juni 1981, s. 729—745)
- Frankrig: Lov af 30. april 1983 (J.O. af 3. maj 1983)

Bekendtgørelse («arreté») af 27. april 1982 (J.O. af 7. maj 1982)

Dekret («décret») af 29. november 1983 (J.O. af 1. december 1983)

— Luxembourg: Lov af 4. maj 1984 (Memorial af 10. maj 1984)

— Nederlandene: Lov af 7. december 1983 (Stbl. nr. 663 fra 1983)
To dekretter af 22./23. december 1985 (Stbl. nr. 663 fra 1983)

— Det forenede Kongerige: Lov af 30. oktober 1981.

- d) For så vidt angår den dato, fra hvilken de under c) anførte bestemmelser er bindende for selskaberne, forholder det sig som følger:

— Danmark: De regnskaber, der begynder efter den 1. februar 1982.

— Det forenede Kongerige: De regnskaber, der begynder efter den 15. juni 1982.

— Belgien, Frankrig og Nederlandene: De regnskaber, der begynder efter den 31. december 1984.

— Luxembourg: De regnskaber, der begynder efter den 31. december 1984.

— Forbundsrepublikken Tyskland: De regnskabsår, der begynder efter den 31. december 1986.

- e) I medfør af artikel 55, stk. 1, i det fjerde direktiv skulle medlemsstaterne have sat de bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet, i kraft inden for en frist på to år efter direktivets meddelelse, dog senest den 31. juli 1980. Artikel 55, stk. 2, i direktivet gav endvidere medlemsstaterne mulighed for at bestemme, at de ovenfor anførte bestemmelser først skulle finde anvendelse atten måneder efter udløbet af den ovennævnte frist, dvs. senest den 1. februar 1982. Heraf følger, at medlemsstaterne efter denne dato ikke længere vil kunne påberåbe sig en sådan bestemmelse.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2335/85

af François Roelants du Vivier (ARC—B)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(10. januar 1986)

(86/C 175/32)

Om: Hydrogen som et muligt alternativ til nuklear energi

I det skriftlige svar på Staes' arbejdsdokument om omkostningerne ved elektricitetsfremstilling via atomkraft (PE 96.973) anfører Kommissionen på side 33, under punkt V i dokument XVII/326/85 i en fodnote følgende:

»Hydrogen er ikke en primærenergikilde, men en energivektor, hvis produktion, ligesom elproduktion, kræver forbrug af primærenergi.«

Betyder dette, at Kommissionen ser bort fra mulighederne for direkte fotokemisk hydrolyse af vand som et muligt alternativ til elektricitetsfremstilling via atomkraft på lang sigt? Hvorfor? Hvilke alternativer til atomenergi er det efter Kommissionens opfattelse bedst at undersøge og indføre i alternative projekter?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Nicolas Mosar**

(16. april 1986)

I princippet kan hydrogenproduktion på grundlag af solenergi ske ved hjælp af tre forskellige teknologier:

- fotovoltaisk el-produktion kombineret med traditionel elektrolyse,
- fotokemisk, direkte, katalytisk opløsning (hydrolyse) af vand ved hjælp af sollys,
- termisk opløsning af vand ved høj temperatur ved hjælp af koncentrerende solfangere.

Kommissionen har i mange år forsket i disse tre områder inden for sit forsknings- og udviklingsprogram for ikke-nuklear energi (kontraktforskning) og på Det fælles Forskningscenter i Ispra.

Fotokemisk hydrolyse er endnu kun i sin vorden. Selv om der på lang sigt er tale om et lovende omdannelsesprincip, forventes det ikke at få nogen praktisk betydning i dette århundrede.

Medlemsstaterne er enige om, at nuklear og fast brændsel skal være de vigtigste kilder til elektricitetsforsyningen i Fællesskabet i en overskuelig fremtid til erstatning for olie. Kommissionen anerkender imidlertid den potentielt vigtige rolle, som nye og vedvarende energikilder kan spille, navnlig ved produktion af elektricitet på regionalt eller lokalt plan. Kommissionen har for nylig sendt Rådet en meddelelse, hvori der tilskyndes til hurtigere udnyttelse af dette potentiel ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dok. KOM(86) 12 af 23. 1. 1986.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2350/85

af James Ford (S—GB)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(10. januar 1986)

(86/C 175/33)

Om: Afsvovning af kul. Fjernelse af svovl fra salgsleddet

Kommissionen anfører i sit skriftlige svar på arbejdsdokument udarbejdet af Staes om omkostningerne ved at anvende atomkraft til elektricitetsfremstilling (PE 96.973) på side 5, 1, 5, linje 6 til 8, i dokument XVII/326/85 følgende:

» — produktionen af store mængder salte alkaliske jordarters metaller (calcium og magnesium) og af svovl, på grund af afsvovningen, som der er problemer med at få fjernet, forbigås i tavshed.«

Hvad mener Kommissionen om afsvovningskapaciteten via eksisterende og fremtidige teknologier (New York Times, den 27. juni 1985), der medfører mindre affald og har den fordel, at svovl kan forbindes og fjernes ved salg, såsom følgende:

- binding af svovl med magnesiumoxid,
- »fluid bed« — forbrænding,
- rensning af kul inden forbrænding (via en emulsion),
- kombineret kulforgasningsproces?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Nicolas Mosar**

(24. marts 1986)

Kommissionen har stor interesse i teknologier for ikke-forurenende anvendelse af kul og holder sig underrettet om udviklingen på dette område. Afsvovningsprocesser, der resulterer i sælgelige produkter, indebærer helt klart fordele, men er imidlertid ikke uden problemer. De er f.eks. generelt bekostelige i installering og komplicerede i drift.

Miljøbeskyttelsen indtager en vigtig plads i Fællesskabets forsknings-, udviklings- og demonstrationsprogrammer vedrørende anvendelsen af fast brændsel. Disse programmer omfatter allerede (eller kommer i løbet af kort tid til at omfatte) projekter vedrørende alle de teknikker, der er anført i spørgsmålet, dog med undtagelse af svovlbinding ved hjælp af magnesiumoxid, hvorom der ikke er forelagt forslag for Kommissionen.

Herudover yder Fællesskabet finansiell bistand til opførelse af et pilotanlæg til demonstration af de praktiske anvendelsesmuligheder for en røggasafsvovlningsproces (Ispra Mark XIII-A), der er udviklet af Det fælles Forskningscenter. Denne proces er udformet med henblik på produktion af sælgelig svovlsyre (på samme måde som magnesiumoxid-processen) og hydrogen, og resulterer ikke i affaldsprodukter.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2357/85

af Jef Ulburghs (NI—B)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(10. januar 1986)

(86/C 175/34)

Om: De uigenkaldelige konsekvenser af valget af kernekraft

Kommissionen anfører i sit skriftlige svar på arbejdsdokument udarbejdet af Staes om omkostningerne ved at anvende

atomkraft til elektricitetsfremstilling (PE 96.973) på side 3, punkt 1.4, linje 14 til 18, i dokument XVII/326/85 følgende:

»ethvert økonomisk valg har konsekvenser på lang sigt: der findes ingen undtagelser fra denne banale regel. I arbejdsdokumentet advares der imidlertid kun imod, at valget af kernekraft får uigenkaldelige konsekvenser, medens det giver det indtryk, at valget af ethvert andet produktionsmiddel indbærer genkaldelighed.«

Betyder dette, at Kommissionen ikke skelner mellem evnen til at kontrollere konsekvenser på lang sigt af:

- en ny teknologi (atomspaltning), med det hidtil uløste problem om bortskaffelse af radioaktivt affald dvs. bivirkninger, der strækker sig over årtusinder (transuroner), og
- en 200 år gammel teknologi (forbrænding af kul) med en overflod af teknologier, som allerede har udviklet sig med hensyn til at kontrollere emissioner?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Nicolas Mosar
(29. april 1986)

Det er nu teknologisk muligt at nedbringe emissioner af SO₂ og NO_x (men ikke CO₂) fra kulfyrede forbrændingsanlæg til et minimum; Kommissionen har både tilskyndet udviklingen af denne teknologi gennem F&U-programmer og dens anvendelse via sine forslag vedrørende emissioner fra forbrændingsanlæg i stor målestok. Men 150 års anvendelse af kul og en meget begrænset kontrol har utvivlsomt allerede haft økologiske konsekvenser.

For så vidt angår kerneenergi, som er en langt nyere energikilde, har man fra begyndelsen i langt højere grad været klar over de mulige miljømæssige problemer, navnlig fra radioaktivt affald.

Kommissionen minder om, at »Fællesskabets handlingsplan på området radioaktivt affald« 1980 til 1992, godkendt af Ministerrådet i 1980 ⁽¹⁾, opfordrer til samarbejde om udvikling af geologisk oplagring. Et sådant samarbejde blev iværksat for omkring ti år siden i form af laboratorieforskning og blev styrket ved godkendelsen i marts 1985 af Fællesskabets F&U-program for forvaltning af radioaktivt affald 1985 til 1989, som støtter konstruktion, bygning og drift af tre underjordiske forsøgsanlæg til oplagring i Belgien, Forbundesrepublikken Tyskland og Frankrig. Disse faciliteter må ses som et nyt skridt frem mod tilvejebringelse af de industrielle underjordiske oplagringsfaciliteter, som det er planen at tage i drift omkring århundredskiftet. Det bør ligeledes erindres, at den planlagte vækst i højradoaktivt affald på den ene side og behovet for at »nedkøle« affaldet på

den anden side indebærer, at der først vil være behov for sådanne underjordiske deponeringsanlæg omkring år 2000.

⁽¹⁾ EFT nr. C 51 af 25. 2. 1980, s. 1.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2367/85
af Johanna Maij-Weggen (PPE—NL)
til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber
(10. januar 1986)
(86/C 175/35)

Om: Muligheden for cadmiumudledning gennem en belgisk affaldsrørledning via den belgiske del af Schelde i det nederlandske Westerschelde

Er det Kommissionen bekendt, at Belgien inden længe vil tage en affaldsrørledning i brug, som går fra Tessenderlo til Antwerpen, og som skal anvendes til udledning af kemisk affald såsom cadmium i Schelde?

Er det Kommissionen bekendt, at cadmiumkoncentrationen i Schelde, som i forvejen er ret høj, sandsynligvis vil blive fordoblet efter ibrugtagningen af denne affaldsrørledning?

Kan Kommissionen oplyse, om Belgien i landets nationale lovgivning allerede har gennemført det direktiv om grænseværdier for udledning af cadmium i vandmiljøet og kvalitetsmålsætninger for cadmium i vandmiljøet, som EF-medlemsstaterne skulle have gennemført senest den 24. oktober 1985?

Kan Kommissionen oplyse, om Belgien har indgivet en anmodning om tilladelse til cadmiumudledning gennem denne affaldsrørledning, og kan den desuden oplyse, om Belgien i forbindelse med denne tilladelse har holdt sig til direktivets bestemmelser?

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe, hvis det viser sig, at Belgien endnu ikke har omsat direktivet til national lovgivning, eller hvis det viser sig, at direktivet ikke anvendes konkret i dette tilfælde med affaldsrørledningen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Stanley Clinton Davis
(12. marts 1986)

Kommissionen er bekendt med, at de belgiske myndigheder siden færdiggørelsen af Albert-kanalen har haft planer om at føre en affaldsrørledning fra Tessenderlo til Antwerpen. Det er sandsynligt, at der vil blive udledt kemisk affald denne vej.

Det er derfor muligt, at cadmiumkoncentrationen i Schelde vil stige efter ibrugtagningen af denne rørledning. Så længe Belgien imidlertid ikke har fastsat noget præcist anvendelsesformål for dette vand, og Nederlandene heller ikke har gjort

det for selve Schelde, finder de direktiver, der vedrører kvalitetsmålsætninger, ikke anvendelse, og der skal således ikke fastsættes nogen grænseværdi for koncentrationen af kemiske stoffer.

Det skal endvidere bemærkes, at Belgien og Nederlandene med hensyn til anvendelsen af direktiv 83/513/EØF ⁽¹⁾ om grænseværdier og kvalitetsmålsætninger for udledninger af cadmium anvender metoden med grænseværdier. Disse to stater har derfor ikke pligt til at overholde kvalitetsmålsætningen på 5 ug cadmium pr. liter, en målsætning som i øvrigt ifølge de for øjeblikket disponible resultater (»Verslag van de resultaten over het eerste kwartaal 1985« fra den »Kwaliteitsonderzoek in de Rijkswateren«, der er gennemført af »Rijkswaterstaat«) langt fra er nået, selv om denne værdi blev fordoblet.

⁽¹⁾ EFT nr. L 291 af 24. 10. 1983, s. 1.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2398/85

af Ernest Glinne (S—B)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(16. januar 1986)

(86/C 175/36)

Om: Farer for Intelsat

Den internationale telekommunikationssatellitorganisation (Intelsat) oprettedes i 1971 i overensstemmelse med principperne i De forenede Nationers generalforsamlings resolution nr. 1721 (XVI), ifølge hvilken nationerne skal kunne kommunikere ved hjælp af satellit på en verdensomspændende og ikke-diskriminerende basis. Efter at Intelsat-aftalen åbnedes for underskrifter, har 110 lande besluttet at undertegne den. For nogle måneder siden gav De forenede Staters føderale kommunikationsudvalg på grundlag af en afgørelse truffet af præsident Reagan i november 1984 et antal private amerikanske selskaber, som efter deres egne kommunikationssatellitsystemer, tilladelse til at optage konkurrencen med Intelsat på det transatlantiske kommunikationsmarked. Orion Satellite Corporation, International Satellite Inc. og visse andre firmaer er således trådt ind på markedet med støtte fra handelsministeriet på trods af en vis tøven fra udenrigsministeriet.

Kommissionen bedes oplyse følgende:

1. Artikel XIV, stk. d, i Intelsat-aftalen lyder således: »I det omfang nogen deltager eller person inden for en deltagers jurisdikation har i sinde for sig selv eller i fællesskab med andre at oprette, erhverve eller bruge satellit-afsnits-installationer uden tilknytning til Intelsat-satellit-afsnittets installationer for at dække sine behov for internationale offentlige telekommunikationstjenester, skal denne deltager eller signatar — forud for oprettelsen, erhvervelsen eller brugen af sådanne installationer — give alle nød-

vendige oplysninger til og rådføre sig med deltagerforsamlingen gennem styrelsesrådet for at sikre, at sådanne installationer og deres drift er teknisk forenelige med det eksisterende eller planlagte Intelsat-satellitafsnits anvendelse af radiofrekvensspektret og satellitbaner og for at undgå væsentlig økonomisk skade for Intelsats globale system . . . Har De forenede Staters regering overholdt den i artikel XIV, stk. d, i aftalen fastsatte procedure?

Er de private amerikanske selskaber efter Kommissionens opfattelse i stand til at opfylde de to krav i artikel XIV, stk. d?

2. Er det korrekt, som Intelsat hævder, at de private konkurrenter (Orion og International Satellite Inc.) vil være i stand til at tilegne sig 30 % af Intelsats ressourcer?
3. Er det korrekt, at De forenede Staters regering bestræber sig på at få en genforhandling af bestemmelserne i aftalens artikel V vedrørende brugsafgiftssatsen? Hvad er Europas holdning i den forbindelse?
4. Hvordan er EF-landene repræsenteret i deltagerforsamlingen, i styrelsesrådet og i Intelsats eksekutivorgan? Hvor mange EF-statsborgere er der ansat i Intelsats hovedkontor i Washington, og hvor er de indplaceret i hierakiet? Beskæftiger EPS sig med Intelsat?
5. Er Kommissionen sig den situation bevidst, som udviklingslandene vil komme i, hvis Intelsat bliver berøvet en betydelig del af det overskud, den indtjener på det transatlantiske kommunikationsmarked og vil være nødt til at forhøje tariffen for disse lande, selv om Intelsat-aftalens præambel afviser enhver form for forskelsbehandling?
6. Hvordan blev den tredje verdens anmodning om lige adgang til de geosynkroniserede satellitbaner, som rent faktisk er en stationær antenne 22 300 fod over ækvator, modtaget på den verdensomspændende radiostyringskonference i Geneve i sommer? Hvilken holdning indtog Fællesskabet og/eller medlemsstaterne i den forbindelse?
7. Har den internationale telekommunikationsunion, som er en FN-organisation i Geneve, fået anmodninger fra de nævnte private amerikanske selskaber om optagelse af deres program i listen over frekvenser, som unionen udarbejder for at undgå ødelæggende interferens mellem de forskellige lande? Hvad har været eller er i bekræftende fald Fællesskabets og/eller medlemsstaternes holdning?
8. Hvad er Kommissionens holdning til Intelsats fremtid som verdensomspændende samarbejdsorganisation på telekommunikationsområdet, der på de mest rentable markeder er truet af fremkomsten af private regionale selskaber som ejer telekommunikationssatellitter?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Karl-Heinz Narjes

(1. april 1986)

1. De forenede Staters myndigheder har ved flere lejligheder, bl.a. på mødet mellem parterne i Intelsat den 7. til 10.

oktober 1985 i Washington garanteret, at de private satellitsystemer, der agter at tilbyde en tjeneste i konkurrence med Intelsat, vil opfylde koordinationsbestemmelserne i artikel XIV i Intelsat-aftalerne.

Det kan forventes, at de systemer, der forelægges med henblik på denne koordination vil opfylde de relevante tekniske aspekter.

2. Selv om det er usikkert, hvor stor en trafikandel Intelsat herved mister, skulle den potentielle trussel omfatte noget mindre end 15 % af Intelsats nuværende indtægter.

3. Efter et forslag i forsamlingen af Intelsat-parter enedes medlemsstaterne om at udsætte drøftelserne vedrørende ændring af artikel 5 i Intelsat-aftalen til næste møde (der forventes om to år); de amerikanske myndigheder var imod enhver form for ændring.

4. I forsamlingen af Intelsat-parter er medlemsstaterne repræsenteret ved delegationer, der ledes af enten en højtstående embedsmand fra udenrigsministeriet eller en repræsentant for teleadministrationen eller dennes ressortministerium. Medlemmerne af bestyrelsen er højtstående embedsmænd fra medlemsstaternes teleadministrationer. Otte ud af de nuværende 27 bestyrelsesmedlemmer repræsenterer medlemsstaterne.

Inden for Intelsats ledelse er medlemsstaterne repræsenteret på grundlag af kvoter, hvis størrelse er knyttet til den nationale deltagelse i systemet, i hele hierarkiet.

5. På baggrund af drøftelserne på mødet i oktober mellem Intelsats parter (hvor talsmænd fra udviklingslandene tog aktivt del i debatten og i de endelige afgørelser) ser det ud til, at den umiddelbare trussel mod Intelsats indtægter er trådt i baggrunden. Intelsats seneste skridt bærer vidnesbyrd om, at organisationen er i stand til at underminere den potentielle konkurrences rentabilitet.

6. På sidste års verdensomspændende administrative radiokonference blev der opnået et kompromis vedrørende spørgsmålet om satellitters adgang til omløbsbaner og frekvensressourcer. De forsøg, som visse mindre udviklede lande gjorde på at gennemtvinge en fast plan for tildeling af satellitfrekvenser og banepositioner, blev forkastet til fordel for et kompromis, som giver landene garanteret adgang til visse dele af frekvensområdet. Medlemsstaterne gik ind for dette kompromis.

7. Så vidt Kommissionen kan konstatere, er der endnu ikke forelagt ansøgninger om registrering og koordinering af

alternative systemers satellitfrekvenser for det internationale frekvensregistreringskontor under den internationale telekommunikationsunion.

Det bør bemærkes, at ITU's procedure udelukkende omfatter gennemgang af den tekniske koordination af systemer ud fra kriterier, der er fastlagt med henblik på kompatibilitet. Der tages ingen andre hensyn i denne forbindelse.

8. Den telekommunikation over verdenshavene, som Intelsat har forestået i de sidste 20 år, har været en stor succes med hensyn til fælles anvendelse af teknologi til gavn for alle lande. Omend Kommissionen på den ene side ikke ønsker at se Intelsats mandat blive udvidet til at omfatte regionale systemer (f.eks. er Eutelsat, det europæiske regionale system, uafhængigt af Intelsat), ønsker den på den anden side heller ikke at se Intelsats økonomiske rentabilitet truet af konkurrerende systemer. De rammer, der på nuværende tidspunkt er lagt for en sådan konkurrence, mindsker dog mulighederne for en negativ indvirkning på Intelsats indtægter. Kommissionen agter fortsat at føre tilsyn med denne situation, der kan blive genstand for ændringer, dersom De forenede Staters myndigheder skulle ønske at slække på disse bestemmelser.

Herudover har Kommissionen som reaktion på en eventuel forhøjelse af Intelsats takster for udviklingslandenes internationale og nationale kommunikation og for at efterkomme udviklingslandenes ønske om at få adgang til geostationære kredsløb og dermed drage fordel af mere effektiv og bedre tilpasset telekommunikation i indland og i landdistrikter

- besluttet at finansiere en gennemførlighedsundersøgelse af et satellitkommunikationssystem for Andeslandene på vegne af ASETA, dvs. andespagtmedlemmernes specialistorganisation for telekommunikation,
- finansieret en forundersøgelse med henblik på en afrikansk kommunikationssatellit,
- meddelt at den er indstillet på at finansiere en gennemførlighedsundersøgelse med henblik på et afrikansk regionalt kommunikationssystem på basis af en sådan satellit.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2420/85

af Terence Pitt (S—GB)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(16. januar 1986)

(86/C 175/37)

Om: Etikettering af medicinalvarer

Kommissionen vil om kort tid komme med nye initiativer inden for levnedsmiddelovgivningens område.

Kan Kommissionen oplyse, om medicinalvarer skal indgå i disse forslag?

Vil der ikke navnlig for alle medicinalvarer være behov for, at de etiketteres, således at alle ingredienser herunder farvetilætningsstoffer er nævnt?

I benægtende fald, hvorfor ikke?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af lord Cockfield

(13. februar 1986)

Nej.

I overensstemmelse med Fællesskabets lovgivning ⁽¹⁾ skal fabrikantens mærkning af medicinalmærkevarer klart anføre både den kvantitative og den kvalitative sammensætning af alle virksomme stoffer. På grund af det store antal excipien-
ser, der anvendes til fremstilling af de fleste præparater, ville det ikke være praktisk at kræve alle ingredienser anført. Desuden ville anførelse af sådanne oplysninger overfylde mærkaten og gøre det endnu vanskeligere klart at anføre de vigtigste oplysninger med hensyn til korrekt anvendelse og opbevarelse af produktet.

For så vidt angår farvestoffer, er det hidtil kun tilladt at anvende de stoffer, der er anført i bilag I, del I og II, til Rådets direktiv af 23. oktober 1962 ⁽²⁾ til farvning af medicinalvarer. I hvert enkelt tilfælde skal valg af farvestof fra denne liste godkendes af de kompetente nationale myndigheder som tager hensyn til det pågældende produkts art og til de patienter, det er tiltænkt. Derudover kan myndighederne kræve, at der på mærkaten anføres en særlig advarsel, f.eks. i tilfælde, hvor et normalt sikkert farvestof kan resultere i allergireaktioner på et begrænset antal patienter.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 65/65/EØF (EFT nr. 22 af 9. 2. 1965, s. 369, kapitel IV) og Rådets direktiv 75/319/EØF (EFT nr. L 147 af 9. 6. 1975, s. 13).

⁽²⁾ EFT nr. 115 af 11. 11. 1962, s. 2645/62 som ændret.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2467/85

af Andrew Pearce (ED—GB)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(16. januar 1986)

(86/C 175/38)

Om: Frekvenser for radioamatører i Belgien

Vil Kommissionen gøre forestillinger over for Belgien for at gøre opmærksom på, at Belgiens forslag om nye, snævrere begrænsninger på radioamatørfrekvenserne ikke alene vil være en uretfærdig begrænsning for belgiske radioamatører, men også vil hindre radioamatørkontakter mellem andre lande og Belgien?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Karl-Heinz Narjes

(24. februar 1986)

Frekvensspektret spiller som ressource betragtet en helt afgørende rolle for telekommunikationen. Retningslinjer for

tildeling og brug af radiofrekvenser bliver fastsat ved forhandling på internationalt plan under ITU's konferencer («World Administrative Radio Conferences»). Disse konferencer afholdes ca. hvert tiende år, og den næste afholdes i 1987.

Fra teleadministrationernes side sigtes der på at opnå så økonomisk en anvendelse af frekvensområderne som muligt på grund af de meget knappe tildelinger. Som følge af den stadig mere intensive udnyttelse af frekvensbåndene, bliver det stadig vigtigere at søge at hindre skadelig interferens.

I Europa tildeles og kontrolleres radioamatørernes frekvenser af de enkelte teleadministrationer. Denne tildeling og kontrol samordnes imidlertid ved et samarbejde mellem teleadministrationerne inden for rammerne af Den europæiske konference af Post- og Teleadministrationer (CEPT). Inden for CEPT behandles radiokommunikation af arbejdsgruppen CEPT/R (T/GT3). Under denne arbejdsgruppe forestår en særlig undergruppe R21 en koordineret tildeling og brug af frekvensbåndene.

Kommissionen samarbejder med CEPT som et led i Kommissionens politik på telekommunikationsområdet, og den er i øjeblikket i færd med at behandle en række højt prioriterede aspekter af denne politik, som omfatter en række vigtige standardiseringsspørgsmål. Tildelingen og brugen af radioamatørers frekvensbånd indgår ikke blandt disse prioriteter, idet disse forhold anses for at være et internt anliggende for medlemsstaterne. Kommissionen ser sig folgelig ikke i stand til at gribe ind i denne sag.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2491/85

af Joachim Dalsass (PPE—I)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(21. januar 1986)

(86/C 175/39)

Om: Anvendelsen af bevillingerne under artikel 636 i budgettet til finansiering af foranstaltninger for mindretalenes sprog og kulturer i 1983, 1984 og 1985

Kan Kommissionen for hvert af årene 1983, 1984 og 1985 give en oversigt over anvendelsen af bevillingerne under artikel 636 i budgettet til finansiering af foranstaltninger for mindretalenes sprog og kulturer, opdelt i betalings- og forpligtelsesbevillinger og med nøje angivelse af formålet og bidragsmodtagerne?

Kan Kommissionen opstille en liste over de ansøgere, der ikke fik tildelt midler og eventuelt også angive årsagerne hertil?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Manuel Marin

(21. marts 1986)

70 % af midlerne fra 1983 (100 000 ECU) er blevet anvendt til aktiviteter i Det europæiske Kontor for mindre udbredte

sprog. Kontorets aktiviteter omfatter møder, kontakt med nationale udvalg, tilrettelæggelse af studiebesøg, ledelse af en undersøgelse vedrørende struktur og metoder i førskoleundervisning, udarbejdelse og udsendelse af et kontaktblad. De resterende 30 % omfattede udgifter i forbindelse med studiebesøg.

Fordelingen i 1984 (200 000 ECU) var på 50 % til fordel for Kontorets aktiviteter, 25 % til studiebesøgene og 25 % til kollokvier (november 1984 i Edinburgh, april 1985 i Leeuwarden).

De 300 000 ECU for 1985 blev anvendt som følger: 42 % til Kontorets aktiviteter, 17 % til studiebesøg, 26 % til kollokvier (Aberystwyth juli 1985, Landerneau november 1985, Dublin maj 1986, Cagliari oktober 1986) og 15 % til pilotprojekter (Korsika, Skotland, Friesland).

De ansøgninger, der ikke blev godkendt, vedrører navnlig deltagelse i udgifter til undervisningsinstitutioners drift, og der er tale om ansøgninger, som langt overstiger de budgetmæssige muligheder.

Beslutningerne om tildeling af midler er truffet af Kommissionen, efter at denne har rådført sig med Kontoret for mindre udbredte sprog.

Fortegnelsen over de ansøgere, der har fået tildelt midler i henhold til budgetartikel 636, vil blive sendt direkte til det ærede parlamentsmedlem og til Europa-Parlamentets generalsekretariat.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2495/85

af Alexander Falconer (S—GB)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(21. januar 1986)

(86/C 175/40)

Om: Øjendefekter over det nationale gennemsnit i Det forenede Kongerige

I Denny- og Bonnybridge-området i min valgkreds blev der i løbet af en periode på fire måneder i 1984 født fire børn med et øje og et barn med små øjne, hvilket langt overstiger det normale gennemsnit for disse typer øjendefekter i Det forenede Kongerige.

Har Kommissionen kendskab til, at der findes andre områder i medlemsstaterne, hvor børn er blevet født med øjendefekter, der langt overstiger det nationale gennemsnit, og vil den give mig disse oplysninger?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Manuel Marin

(29. april 1986)

Der er blevet anmeldt en række tilfælde af anoftalmi eller mikroftalmi, som er de medfødte misdannelser, der henvises til, i de fleste af de 17 centre, som deltager i registreringen

af medfødte misdannelser (EUROCAT), som Kommissionen indførte i forbindelse med sit program for forskning inden for lægevidenskab og offentlig sundhed.

I 1980 til 1983 har antallet af tilfælde af anoftalmi varieret mellem 0 i visse tyndt befolkede områder til 1,3 ud af 10 000 levendefødte eller dødfødte børn (indbefattet terapeutiske aborter), medens antallet af tilfælde af mikroftalmi har ligget mellem 0 og 2,9. Disse oplysninger skal fortolkes med forsigtighed, men de viser ikke desto mindre en mærkbar variation.

I henhold til de oplysninger, som Kommissionen råder over, er man i gang med at foretage en undersøgelse i hele Skotland som følge af den tilsyneladende store forekomst af tilfælde, der er anmeldt i Denny- og Bonnybridge-området.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2499/85

af John Iversen (COM—DK)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(21. januar 1986)

(86/C 175/41)

Om: Mærkning af kræftfremkaldende stoffer

I Danmark kræver organisationen »Kræftens bekæmpelse«, at 208 farlige stoffer mærkes »muligvis kræftfremkaldende«. Det er de samme stoffer, som WHO også har anbefalet mærket.

I EF er der kun 22 stoffer, der er mærket »kan fremkalde kræft«.

Hvad er baggrunden for, at man ikke vil mærke stoffer, som man af den ene eller den anden grund har mistanke til kan fremkalde kræft, og er Kommissionen enig i, at på dette farlige område bør enhver tvivl komme forbrugeren til gode?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Stanley Clinton Davis

(22. april 1986)

Kommissionen har inden for rammerne af Rådets direktiv 67/548/EØF, senest ændret ved Rådets direktiv 79/831/EØF ⁽¹⁾, indført en procedure for klassificering og mærkning af kræftfremkaldende, mutagene og teratogene stoffer.

Medlemsstaterne indsender de stoffer, de ønsker mærket, til Kommissionen sammen med forslag til mærkning, der derefter drøftes med nationale eksperter fra de øvrige medlemsstater og eventuelt i en gruppe bestående af specialiserede eksperter. Kommissionen udarbejder dernæst et forslag, der forelægges Udvalget for tilpasning til den tekniske Udvikling til udtalelse. I tilfælde af, at dette udvalg afgiver positiv udtalelse, og Kommissionen godkender forslaget, tilføjes det pågældende stof på listen over farlige stoffer i Bilag I til direktiv 67/548/EØF med angivelse af den foreskrevne mærkning, der herved bliver obligatorisk i alle medlemsstater.

Indtil dato har medlemsstaterne indsendt 53 stoffer, der mistænkes for at virke kræftfremkaldende, til Kommissionen.

Udvalget for tilpasning til den tekniske Udvikling foreslog på mødet i november at mærke 27 af disse stoffer med angivelsen »Kan virke kræftfremkaldende«. Forslag herom vil snarest blive forelagt Kommissionen til endelig vedtagelse, hvorefter det vil blive offentliggjort som kommissionsdirektiv i EF-Tidende.

Mærkningen af de resterende 26 stoffer er fortsat til drøftelse, og beslutningen herom vil blive truffet snarest muligt.

⁽¹⁾ EFT nr. L 196 af 16. 8. 1967, s. 1 og EFT nr. L 259 af 15. 10. 1979, s. 10.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2514/85

af Raymonde Dury (S—B)

til udenrigsministrene for Det europæiske Fællesskabs medlemslande forsamlet med henblik på det politiske samarbejde

(21. januar 1986)

(86/C 175/42)

Om: Børn født af mødre, der er fællesskabsborgere, og bortført af fædre fra Maghreb-landene

Børn født af mødre, der er statsborgere i Det europæiske Fællesskabs lande, og af fædre med oprindelse i Maghreb-landene, bliver bogstaveligt talt bortført af disse og ført til Marokko eller Algeriet mod deres vilje.

Det er næsten umuligt for mødre af kræve deres bortførte børns tilbagevenden til Europa, selv når denne ret er blevet tilkendt dem ved en juridisk afgørelse.

Regner Det europæiske Fællesskabs udenrigsministre i politisk samarbejde med inden for rammerne af deres kontakter at kunne intervenere hos de nordafrikanske myndigheder med henblik på at standse disse bortførelser og navnlig for, at de pågældende børn hurtigst muligt kan vende tilbage til deres mødre?

Svar

(29. maj 1986)

Nogle parter har på bilateralt plan rejst særlige sager af den art, som det ærede parlamentsmedlem beskriver, og problemet er i sin helhed blevet drøftet inden for rammerne af det europæiske politiske samarbejde. De Tolv har dog ikke planer om på indværende tidspunkt at træffe fælles foranstaltninger — ikke mindst fordi de mener, at sådanne foranstaltninger meget vel kunne vise sig at virke mod hensigten.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2526/85

af Richard Cottrell (ED—GB)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(21. januar 1986)

(86/C 175/43)

Om: Retstvister indbragt af Kommissionens personale

Hvor mange ansatte i Kommissionen har i øjeblikket en sag verserende mod deres arbejdsgiver? Hvor mange retstvister indbragte personalet i kalenderåret 1985? Hvor mange sager er indbragt af personalet siden Det forenede Kongeriges tiltrædelse af Fællesskabet? Hvor mange sager er indbragt for Domstolen i Luxembourg? Hvilken kategori af sager indbragt af personalet er den største?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Henning Christophersen

(24. marts 1986)

1. Før det ærede medlems spørgsmål besvares, må det bemærkes, at en af personalet ved Domstolen anlagt sag kan kun nyde fremme, efter at en klage er blevet indgivet til den institution, som personalet tilhører, og et svar er blevet givet inden for den frist, som fastsættes i vedtægtens artikel 90, stk. 2.

2. Antallet af klager fra Kommissionens personale i medfør af denne artikel var 119 i 1983, 110 i 1984, 123 i 1985 og 10 i 1986 (indtil den 20. februar).

3. Antallet af sager (klager), som af Kommissionens personale er indbragt for Domstolen, var i 1980: 102, 1981: 81, 1982: 66, 1983: 50, 1984: 29 og 1985: 45.

Antallet af Domstolens domme (i det samme tidsrum og vedrørende Kommissionens personale) var i 1980: 12, 1981: 16, 1982: 16, 1983: 23, 1984: 13 og 1985: 27.

Domme afsiges ikke altid i samme år, hvori sagen indbringes, og ofte afsiges kun en dom for et antal identiske, men individuelle sager.

4. De største kategorier af klager gælder:

- a) karriereproblemer (ansættelse, forfremmelse, forflyttelse til en anden stilling) (22 i 1984, 17 i 1985),
- b) syge- og ulykkesforsikringsordninger (15 i 1984 og i 1985),
- c) indplacering og løntrin (ved ansættelse eller forfremmelse) (22 i 1984, 17 i 1985),
- d) tillæg og andre vederlag (15 i 1984, 16 i 1985).

5. Kommissionen håber, at disse oplysninger vil give det ærede medlem et klart overblik over situationen. At give

statistikker tilbage til den britiske tiltrædelse ville medføre langvarige og tidkrævende undersøgelser, som skulle foretages af det personale, der er beskæftiget med behandlingen af klager og efterfølgende retssager, og som således allerede er under betydeligt arbejdspress på grund af de frister, de er underkastet.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2528/85
af Bodil Boserup (COM—DK)
til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber
(21. januar 1986)
(86/C 175/44)

Om: Kommissionens planer for udbredelse af atomkraft

Idet jeg noterer mig Kommissionens svar på spørgsmål nr. 1037/85 ⁽¹⁾, hvori Kommissionen angiver, at man planlægger at dække 40 % af el-produktionen i 1995 med atomkraft, skal jeg bede oplyst:

Hvilke midler agter Kommissionen at tage i anvendelse for at forfølge denne politik? Agter Kommissionen at tage skridt over for de medlemslande, der ikke planlægger at indføre a-kraft, og i hvilke paragraffer i traktaten vil Kommissionen finde retsgrundlag for sådanne skridt?

⁽¹⁾ EFT nr. C 291 af 13. 11. 1985, s. 13.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Nicolas Mosar
(14. april 1986)

Kommissionen skal gøre det ærede medlem opmærksom på, at de 40 % af el-produktionen, der forventes dækket af kernekraft i 1995 ⁽¹⁾, udgør en global vejledende målsætning for Fællesskabet.

Kommissionen har ingen beføjelser til at iværksætte bindende foranstaltninger for udbygning af kernekraften. Det er således den enkelte medlemsstat selv, der træffer afgørelse om sin energipolitik, og som bærer de økonomiske konsekvenser, dette kan få med hensyn til industriens konkurrencedygtighed.

Det ærede medlem gøres i øvrigt i denne forbindelse opmærksom på, at Rådet foranlediget af Kommissionens meddelelse »Energistrategi for Fællesskabet: kernekraft« ⁽²⁾, har udtalt ⁽³⁾, »at der er økonomiske fordele ved at udbygge elektricitetsproduktionen på grundlag af kernekraft og er opmærksom på, at det er til gavn for industrien at få adgang til konkurrencedygtige energikilder«.

⁽¹⁾ Foreslået i Kommissionens meddelelse til Rådet »Fællesskabets nye energipolitiske målsætninger for 1995« — Dok. KOM(85) 245 endelig udg.

⁽²⁾ Dok. KOM(82) 36 endelig udg.

⁽³⁾ Dok. 8552/8/82 (pressemeldelse 109) af 13. juli 1982.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2541/85
af Johanna Maij-Weggen (PPE—NL)
til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber
(21. januar 1986)
(86/C 175/45)

Om: Maksimalt indhold af formaldehyd i spånplader i de forskellige medlemsstater

1. Kommissionen bedes oplyse, hvilke ordninger der gælder i de forskellige medlemsstater med hensyn til det maksimale indhold af formaldehyd i spånplader, som anvendes i boliger og bygninger, som mennesker til stadighed eller regelmæssigt opholder sig i?

2. Agter Kommissionen, såfremt de forskellige nationale normer afviger fra hinanden, at tilstræbe en harmonisering af disse, og hvornår kan man i bekræftende fald forvente et forslag desangående?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af lord Cockfield
(14. april 1986)

1. For så vidt angår problemet med formaldehyd i spånplader, der anvendes i bygninger, gribes situationen forskelligt an i de enkelte medlemsstater.

I nogle lande er der regler, som fastsætter den tilladte grænse for koncentrationen af formaldehyd i den omgivende luft. Dette er tilfældet i Danmark med 0,15 ppm, Forbundsrepublikken Tyskland med 0,1 ppm samt i nederlandene med 0,1 ppm. I de fleste andre lande findes der ingen regler, men man anbefaler ofte værdier af størrelsesordenen 0,3 ppm.

Den accepterede formaldehydemission fra spånplader hænger sammen med disse værdier. Enten måles emissionen direkte som i Forbundsrepublikken Tyskland, og grænsen bliver så 0,1 ppm, eller indirekte ved at måle koncentrationen af formaldehyd i fri tilstand i pladerne. I sidstnævnte tilfælde svinger de tilladte værdier i høj grad fra det ene land til det andet mellem 10 mg/100 g og så høje værdier som 50 mg/100 g. I øjeblikket sker der imidlertid en større ændring i situationen, idet flere medlemsstater er ved at overveje deres stilling, og Kommissionen planlægger at gennemføre en undersøgelse, som er blevet endnu mere påtrængende efter udvidelsen af Fællesskabet.

Foruden forskellene som følge af de fastsatte grænseværdier, er der problemet med medlemsstaternes målemetoder, som ligeledes er forskellige.

2. Kommissionen vil på grundlag af ovennævnte og resultaterne af en række dybtgående undersøgelser af formaldehyd, som forventes gennemført i løbet af 1986, vedtage sine endelige hovedretningslinjer med hensyn til fri handel med og anvendelse af spånplader i byggeindustrien.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2609/85

af Raymonde Dury (S—B)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(24. januar 1986)

(86/C 175/46)

Om: Indførelse af datamatik i underskoleundervisningen i Europaskolerne

Kan Kommissionen oplyse, hvilket program der er fastlagt for indførelse af datamatik i undervisningen i Europaskolernes underskoleafdelinger?

Er Kommissionen tilfreds med dette program?

Mener den også, at Europaskolerne bør være førende på dette område?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Henning Christophersen**

(26. marts 1986)

Europaskolernes Øverste Råd godkendte i november 1985, at man på forsøgsbasis indførte datamatik som hjælpemiddel i undervisningen i Europaskolernes underskoleafdelinger.

Da bevillingerne på 1985-budgettet er begrænsede, er det planen, at man i første omgang vil gøre en indsats med henblik på at uddanne lærere. De bevillinger, der er nødvendige for virkelig at lancere projektet, er opført på Europaskolernes foreløbige budgetforslag for regnskabsåret 1987.

Kommissionen er også af den opfattelse, at Europaskolerne skal være blandt de mest dynamiske på dette højteknologiske område, hvor visse medlemsstater allerede er meget langt fremme. Kommissionen vil intervenere overfor budgetmyndigheden med henblik på at få tilvejebragt midler til gennemførelse af dette forehavende.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2611/85

af Michael McGowan (S—GB)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(24. januar 1986)

(86/C 175/47)

Om: Posttakster

Det er blevet mig meddelt, at »de gamle EF-lande alle anvender den lokale posttakst ved forsendelser fra et land til et andet, men dette har aldrig været tilfældet med Det forenede Kongerige, selv om Det forenede Kongerige nu har været medlem af EF i mange år«.

Har Kommissionen undersøgt de forskellige posttakster i Fællesskabet? Har Kommissionen bemærket nogen uregelmæssigheder med hensyn til posttakster, og har Kommissionen truffet foranstaltninger i forbindelse med de forskellige posttakster i EF?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af lord Cockfield**

(24. marts 1986)

Den 29. maj 1979 vedtog Kommissionen en henstilling ⁽¹⁾, der opfordrede medlemsstaterne til at udstrække deres indlandsporto til hele Fællesskabet. Dette forslag blev endvidere gentaget i den af ad hoc-udvalget »Borgernes Europa« udarbejdede betænkning til Det europæiske Råd. Og dette punkt blev på ny behandlet den 15. juli 1985 på et møde med repræsentanter for medlemsstaternes postvæsener, som Kommissionen arrangerede.

Hidtil har kun Irland, Luxembourg, Nederlandene og Danmark efterkommet Kommissionens henstilling.

Vanskelighederne med at virkeliggøre dette mål skyldes bl.a. den relative uafhængighed, som postvæsenerne har, og flere medlemsstaters ønske om kun på gensidighedsbasis at vedtage en sådan foranstaltning.

⁽¹⁾ EFT nr. L 155 af 22. 6. 1979, s. 16.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2618/85

af Terence Pitt (S—GB)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(24. januar 1986)

(86/C 175/48)

Om: Tilsætningsstoffer i fødevarer og allergiske reaktioner

I Kommissionens svar på spørgsmål til spørgetiden H-409/85 ⁽¹⁾ medgav den, at der er en vis sammenhæng mellem tilsætningsstoffer i fødevarer og allergiske reaktioner. Kommissionen anførte dog endvidere, at den ikke ville gå ind for et forbud mod tilsætningsstoffer, medmindre de konstaterede virkninger var meget alvorlige eller omfattende.

På baggrund af en række klager, jeg har modtaget fra vælgere i min valgkreds om alvorlige reaktioner på visse tilsætningsstoffer og især tartrazin, bedes Kommissionen oplyse, hvad den mener med ordet »alvorlig«.

Kan Kommissionen også anføre, hvor tungtvejende problemet skal være, før den finder det nødvendigt at træffe forholdsregler?

Kan Kommissionen forklare, hvorfor den på trods af sin accept af en vis sammenhæng mellem tilsætningsstoffer og allergiske reaktioner ikke betragter dette som tilstrækkelig bevæggrund til at foreskrive lavere grænser for indholdet af tilsætningsstoffer?

Kommissionen nævner også, at tilsætningen af E102 tydeligt er angivet på emballagen, og at dette giver læger, forældre og patienter mulighed for at undgå det.

Er Kommissionen bekendt med, at der gennem forskning i Det forenede Kongerige er blevet påvist E102 i lægemidler,

som frit kan sælges i detailsalg, og at der ikke er nogen angivelse af E102 på mærkningen af disse lægemidler?

Vil Kommissionen forelægge retsaktforslag for at sikre, at lægemidler bliver omfattet af samme mærkningsbestemmelser som fødevarer?

(¹) Forhandlinger i Europa-Parlamentet, nr. 2 — 330 (oktober 1985).

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af lord Cockfield**

(7. april 1986)

Kommissionen har ingen beviser for, at virkninger, som kan tilskrives særlige tilsætningsstoffer til levnedsmidler, er et omfattende problem. De få enkeltpersoner, der måtte lide af alvorlige reaktioner, er normalt klar over, at de er allergiske over for visse levnedsmidler eller tilsætningsstoffer hertil, og rådgives på dette område af deres læger.

Kommissionen har fra uafhængige videnskabsmænd indhentet objektive udtalelser om, at tydelig mærkning er en passende beskyttelsesforanstaltning for de forbrugere, der måtte være berørte (¹).

Kommissionen har taget hensyn til denne udtalelse i kravene til mærkning af levnedsmidler (²).

Kommissionens synspunkt er på det seneste blevet bekræftet på internationalt plan af codex alimentarius-komiteen for levnedsmidler under FAO/WHO, som har vedtaget de samme principper som Fællesskabet med hensyn til enkeltpersoners følsomhed over for tilsætningsstoffer til levnedsmidler.

Kommissionen har ikke i sinde nøjere at præcisere udtrykkene »omfattende« og »alvorlig«. Den videnskabelige faglitteratur indeholder mange henvisninger til den ringe del af befolkningen der kan blive påvirket. Alle disse tal, som naturligvis ikke nødvendigvis er identiske, peger på en meget lille udbredelse i befolkningen.

Kommissionen accepterede udtalelsen af 1982 fra Den videnskabelige Komité for Levnedsmidler, hvori komiteen anbefaler, at den samlede indtagelse af tilsætningsstoffer, som har negative virkninger på allergiske personer, begrænses, og den vil senere fremsætte forslag på grundlag af den nye metode i EF-levnedsmiddellovgivningen (³).

Med hensyn til de generelle regler, der gælder for mærkning af medicinske specialiteter, skal Kommissionen henvise det ærede medlem til dens svar på hans skriftlige forespørgsel nr. 2420/85 (⁴).

Anvendelsen af tartrazin (E 102) som farvemiddel i medicinalvarer blev drøftet i Udvalget for medicinske Specialiteter, nedsat ved artikel 8 i Rådets direktiv 75/319/EØF (⁵), på dets møder i november 1984 og januar 1985. Udvalget nåede til enighed om, at der ikke længere bør gives tilladelse til at anvende tartrazin i medicinalvarer, der er bestemt til behand-

ling af allergi, og at der bør anføres en særlig advarsel på mærkningen af andre medicinalvarer, som indeholder tartrazin.

For så vidt angår Det forenede Kongerige, har Kommissionen forstået, at der inden længe vil blive indført bestemmelser, hvorefter det skal være obligatorisk at anføre eventuel tilstedeværelse af tartrazin på mærkningen af medicinalvarer.

(¹) Tolvte serie, Rapport EUR 7823 (1982).

(²) 79/112/EØF (EFT nr. L 33 af 8. 2. 1979, s. 1).

(³) Dok. KOM(85) 603 endelig udg.

(⁴) Se side 24 i denne Tidende.

(⁵) EFT nr. L 147 af 9. 6. 1975, s. 13.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2645/85

af Leen van der Waal (NI—NL)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(31. januar 1986)

(86/C 175/49)

Om: Transport af letfordærlige (føde)varer

Hvert år lider landevejstransportvirksomheder, som befordrer varer og levnedsmidler i kølevogne med termostatreguleret temperatur, tab som følge af for langvarige (grænse)kontroller i Fællesskabet. Det har også ulemper for forbrugerne i form af højere priser og varer, som fordærves hurtigere.

1. Har Kommissionen kendskab til, hvor store tab, landevejstransportvirksomhederne lider herved?
2. Har Kommissionen overvejet at indføre et særligt dokument for denne form for transport, således at når en transportvirksomhed opfylder meget strenge, på forslag af Kommissionen opstillede kriterier, får den udstedt et sådant dokument for hver transport, hvormed den pågældende transport så bl.a. ved grænsepassage kan få en fortrinnsstilling ved behandlingen?
3. Kan Kommissionen fremsætte et forslag om indførelse af det under punkt 2 nævnte særlige dokument?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af lord Cockfield**

(29. april 1986)

1. Nej.
2. og 3. Den eneste virkelige løsning på problemet med forsinkelser ved grænserne inden for Fællesskabet er at fjerne bagvedliggende årsager til kontrolforanstaltninger og toldformaliteter ved disse grænser. Som det ærede medlem ved, er et af de vigtigste mål i Kommissionens hvidbog om gennemførelsen af det interne marked (¹) at ophæve alle sådanne kontrolforanstaltninger og formaliteter inden 1992.

Kommissionen har i De forenede Nationers økonomiske Kommission for Europa deltaget i drøftelser om transport af gods i kølevogne. Disse drøftelser har omfattet indførelse af et nyt dokument med betegnelsen »Frigocard«, og initiativtagerne til dette bekræfter, at det skulle medføre en mærkbar forenkling af kontrol og formaliteter, især ved grænserne til transitlande. Dette dokument er en af de mange mulige forbedringer af proceduren for transport af letfordærlige varer, som i øjeblikket er ved at blive gennemgået på internationalt plan. Kommissionen vil fortsat deltage i denne gennemgang, men dens mål er stadig at ophæve al grænsekontrol inden for Fællesskabet inden 1992.

(¹) Dok. KOM(85) 310.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2651/85

af David Curry (ED—GB)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(31. januar 1986)

(86/C 175/50)

Om: Udvælgelsesprøver til besættelse af stillinger

Vil Kommissionen, da de store forventede besparelser som følge af afholdelsen af fælles udvælgelsesprøver ved besættelse af stillinger i mere end en institution til dels er udeblevet, forelægge forslag om ændring af vedtægten for tjenestemænd for at lette afholdelsen af udvælgelsesprøver for mere end en institution, således at forventede besparelser kan blive opnået? Vil Kommissionen herunder navnlig forelægge forslag om nye bestemmelser for sammensætning af bedømmelsesudvalg, således af de nuværende besværlige regler, der kræver repræsentation fra hver institution og dets personaleudvalg kan ophæves?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Henning Christophersen

(24. marts 1986)

Kommissionen kan kun tilslutte sig det ærede medlems holdning og bekræfte, at den går ind for afholdelsen af udvælgelsesprøver, som er fælles for flere institutioner.

Den vil gerne minde om, at den allerede tidligere har deltaget i flere udvælgelsesprøver, der var fælles for henholdsvis tre og fire institutioner, og at den fortsat vil gøre det i forbindelse med ansættelsen af spaniere og portugisere i de lavere stillingsgrupper i kategori C, B og LA.

For så vidt angår de vedtægtsmæssige ændringer, der skal lette afholdelsen af udvælgelsesprøver, som er fælles for flere institutioner, forelagde Kommissionen i 1980 et forslag herom, som stadig er aktuelt (¹).

Kommissionen har — endda for ganske nylig — understreget, at den er overordentlig interesseret i, at der udvikles et nært samarbejde mellem de forskellige institutioner på området ansættelse og uddannelse. Kommissionens generaldirektør for personale og administration har i øvrigt for kort tid siden fået mandat til at foretage undersøgelser med henblik på udarbejdelsen af en rapport om mulighederne for at gøre betydelige fremskridt på dette område; måske vil man endog i fællesskab kunne sætte visse administrative ressourcer ind herpå.

(¹) Dok. KOM(80) 770 endelig udg.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2652/85

af Davis Curry (ED—GB)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(31. januar 1986)

(86/C 175/51)

Om: Kontoret for De europæiske Fællesskabers officielle Publikationer

Kommissionens kommercielle offentliggørelse og salg af videnskabelig litteratur har medført betydelige budgetindtægter i modsætning til det salg, der varetages af Kontoret for De europæiske Fællesskabers officielle Publikationer. Har Kommissionen sikret sig, for det første, at den billigste offentliggørelse af de mange, mere generelle fællesskabspublikationer gennemføres i Kontoret for officielle Publikationers regie, og for det andet, at de højest mulige oplags- og salgstal virkelig bliver nået? Hvis dette ikke er tilfældet, vil Kommissionen da overføre offentliggørelse og salg af i det mindste de tekster, som må forventes at være af større interesse uden for Fællesskabets institutioner, til en privat virksomhed med henblik på både at sikre det bedst mulige økonomiske udbytte og den bredest mulige udbredelse? Som et eksempel på en publikation, der fortjener en bredere udbredelse, kan nævnes de periodiske beretninger om regionerne i Det europæiske Fællesskab.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Nicolas Mosar

(24. marts 1986)

Private forlæggeres interesser er ikke de samme, når der er tale om videnskabelige arbejder, der udkommer på et eller to sprog med stor udbredelse, som når talen er om publikationer med generel information, der skal udkomme på et større antal officielle sprog.

I denne sidste kategori kan den officielle forlæggers opgave ikke begrænses til at udsende de værker, som ingen privat forlægger betragter som rentable. Offentligheden ville heller ikke være mere tjent med et distributionssystem, der spreder litteraturen på et stort antal forskellige udgivere, alt efter emne og sprog.

Når dette er sagt, vil Kontoret for de officielle Publikationer gerne anvende privatudgivelse eller samproduktion, når de kommercielle betingelser gør det fordelagtigt.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2653/85**af Frank Schwalba-Hoth (ARC—D)****til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber***(31. januar 1986)**(86/C 175/52)*

Om: Forbundsrepublikken Tysklands krænkelse af traktaterne i forbindelse med fuglebeskyttelse

1. Hvilke forbundstyske bestemmelser om naturbeskyttelse og landskabspleje betragter EF-Kommissionen som ulovlige på området for drab, handel og opdræt af fugle og hvorfor?
2. Hvad har Forbundsrepublikken begrundet disse krænkelse af fællesskabsdirektiver med?
3. Hvorledes bedømmer EF-Kommissionen disse traktatkrænkelser, hvori land- og skovbrugsinteresser i modstrid med fællesskabsdirektiver prioriteres over fuglebeskyttelse?
4. Hvilke andre EF-stater har ligeledes forholdt sig i modstrid med traktaterne på dette område?
5. Hvornår vil EF-Kommissionen indgive klage mod den eller de pågældende regeringer ved De europæiske Fællesskabers Domstol, og hvornår vil Domstolen efter al sandsynlighed kunne træffe en afgørelse i denne sag?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Stanley Clinton Davis**

(3. april 1986)

Som det fremgår af Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel nr. 1196/85 ⁽¹⁾ og nr. 2400/85 fra Margaret Daly ⁽²⁾, har Kommissionen iværksat overtrædelsesprocedurerne på grundlag af artikel 169 i EØF-traktaten, idet de fleste nationale lovgivninger på flere punkter ikke er i overensstemmelse med direktiv 79/409/EØF om beskyttelse af vilde fugle ⁽³⁾.

Da disse sager allerede er indbragt for Domstolen, er Kommissionen ikke i stand til at offentliggøre detaljer vedrørende disse overtrædelser. Kommissionen forventer desuden, at en del af de punkter, der er blevet indbragt for Domstolen, vil blive løst inden den endelige dom i form af ændringer af de nationale lovgivninger.

Kommissionen forventer ikke Domstolens afgørelser før midten af 1987.

⁽¹⁾ EFT nr. C 341 af 31. 12. 1985.

⁽²⁾ EFT nr. C 134 af 2. 6. 1986.

⁽³⁾ EFT nr. L 103 af 25. 4. 1979.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2663/85**af Ursula Schleicher (PPE—D)****til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber***(6. februar 1986)**(86/C 175/53)*

Om: Virus' betydning i kampen mod kræft

De seneste undersøgelser har vist, at virus spiller en langt større rolle i forbindelse med årsagerne til kræftsygdomme, end man hidtil har antaget.

1. Er Kommissionen bekendt med disse undersøgelser?
2. Deltager Kommissionen i den forskning, der foregår på dette område?
3. Hvilke konsekvenser vil Kommissionen drage af disse undersøgelser med henblik på Fællesskabets politik i forbindelse med kræftfremkaldende stoffer?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Karl-Heinz Narjes**

(5. maj 1986)

1. Kommissionen er bekendt med den forskning, der udføres vedrørende virus' rolle i forbindelse med kræftsygdommes opståen, og som tager sigte på at opnå ny viden om, hvordan virus virker. Udviklingen af moderne immunologiske metoder inden for bekæmpelsen og behandlingen af kræftsygdomme afhænger af nøjagtigheden af oplysningerne om virus' virkemåde.

2. Som bidrag til den europæiske aktion vedrørende bekæmpelse af kræftsygdomme, som Det europæiske Råd opfordrede til på møderne i Milano i juni 1985 og i Luxembourg i december 1985, har Kommissionen til hensigt at sikre samordningen af arbejdet på udvalgte kræftforskningsområder. Denne samordningsaktion vil blive forelagt som led i det forslag til et nyt program for medicinsk forskning for perioden 1987 til 1989, der er under udarbejdelse.

3. Da den rolle, kræftvirus (eller deres gener eller genprodukter) spiller som medvirkende faktorer for fremkaldelsen af kræft, der skyldes kemiske stoffer eller andre miljøpåvirkninger, endnu ikke er tilstrækkeligt undersøgt, er den nuværende viden heller ikke tilstrækkelig til, at der kan udarbejdes konkrete forslag til bestemmelser. Kommissionen drager imidlertid omsorg for at henlede de rådgivende ekspertudvalgs opmærksomhed på virus' eventuelle rolle i forbindelse med udviklingen af kræftsygdomme.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2666/85

af Terence Pitt (S—GB)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(8. februar 1986)

(86/C 175/54)

Om: Ledsagedokumenter ved leveringen af en række jern- og stålprodukter

Beslutning 3717/83/ EKSF ⁽¹⁾ kræver, at stålvirksomheder og stålforhandlere fremlægger en vis dokumentation for leveringer fra en række forhandlere.

Så vidt jeg har forstået, er hensigten med denne afgørelse at foretage en statistisk analyse af stålleveringsmønstret i medlemsstaterne.

Vil Kommissionen venligst redegøre for, hvorfor den efter at have pålagt stålforhandlerne yderligere og besværligt skrivebordsarbejde ikke vil give forhandlerne adgang til resultaterne af den statistiske analyse, således at de dog kunne få en vis fordel ud af deres arbejde?

⁽¹⁾ EFT nr. L 373 af 31. 12. 1983, s. 9.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Karl-Heinz Narjes

(25. marts 1986)

I henhold til beslutning 3717/83/EKSF skal producenter og forhandlere i forbindelse med leverancer til andre medlemsstater af visse jern- og stålprodukter forelægge et ledsagedokument og en produktionsattest. Det arbejde, der således pålægges de britiske stålhandlere, forekommer ikke at være af urimeligt stort omfang i betragtning af, at kun en ringe del af deres transaktioner vedrører leverancer til andre medlemsstater.

Ledsagedokumenterne, der indsamles af medlemsstaterne, danner grundlag for detaljerede statistikker vedrørende de faktiske varebevægelser for jern- og stålprodukters vedkommende, hvad enten disse varebevægelser skyldes producenter eller forhandleres virksomhed. De giver mulighed for en pålidelig og præcis opgørelse over, hvilke mængder jern- og stålprodukter, der indføres til de enkelte medlemsstater fra hver af de andre medlemsstater eller fra tredjelande.

Statistiske oversigter over de varestrømme, som den enkelte medlemsstat har registreret, indsendes hver måned til Kommissionen, der til gengæld regelmæssigt informerer medlemsstaterne om udviklingen i varestrømmene inden for fællesmarkedet. Det bør understreges, at formålet med beslutning 3717/83/EKSF ikke er at distribuere specifikke oplysninger vedrørende producenter eller forhandlere.

Producenterne og forhandlerne nyder godt af denne overvågning af handelsstrømmene, idet den sammen med de øvrige kriseforanstaltninger bidrager til en stabilisering af markedet.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2692/85

af Gerhard Schmid (S—D)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(6. februar 1986)

(86/C 175/55)

Om: Teledetektion fra rummet på miljøbeskyttelsesområdet

I Det fælles Forskningscenter i Ispra gennemfører man forskningsprojekter med satellitter.

1. Er man i Det fælles Forskningscenter i gang med at undersøge mulighederne for at anvende teledetektion fra rummet på miljøområdet?
2. I bekræftende fald, hvilke resultater er der allerede opnået?
I benægtende fald, hvorfor ikke?
3. Er det muligt ved hjælp af satellitovervågning at finde frem til de skibe, der forurener havene med olie?
4. Ser Kommissionen muligheder for at få indsamlet objektive data om skovdøden i Fællesskabet ved hjælp af fotooptagelser fra satellit?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Karl-Heinz Narjes

(25. marts 1986)

1. FFC har i flere år forsket i mulighederne for at anvende teledetektion på miljøområdet: fysisk planlægning i Fællesskabets ugunstigt stillede områder, opdagelse af oliepletter på havet og forureningsprocesser ved flodmundinger og langs kyster.

2. Opnåede resultater:

- ugunstigt stillede områder: Prognosemodeller er blevet ført a jour. Et stort samarbejdsprogram, hvori der deltager en lang række laboratorier i alle medlemsstater, har til formål at afprøve modellerne i de enkelte lande;
- opdagelse af oliepletter: Resultaterne af målinger, som er foretaget i nederlandske farvande, af de udledte kulbrintemængder (projekt Archimedes 1) er blevet analyseret og offentliggjort i en rapport (EUF 10216 EN), som er sendt til Europa-Parlamentet. Resultaterne fra en ny målekampagne gennemført ud for øen Helgoland (Forbundsrepublikken Tyskland) i oktober 1985 er ved at blive tolket;
- kystprocesser: der er blevet opstillet en tredimensionel hydrodynamisk model af det nordlige Adriaterhav. Ved hjælp af denne model kan der udarbejdes prognoser for, hvad der sker med udledningerne fra Po.

3. En prototype på en luftbåren fluorescenssensor til identificering af arten og oprindelsen af oliefilm på havet er ved at blive bygget. Den skal leveres ved udgangen af 1986.

Når først arten og oprindelsen af den identificerede olie er kendt, vil man kunne finde frem til den ansvarlige ved sammenligning mellem skibenes bevægelser (indskibnings- og udskibningssted).

4. Kommissionen har ikke direkte erfaring med påvisning af skader på skovene ved hjælp af observering fra rummet. Den har imidlertid organiseret en europæisk workshop om dette emne i Ispra, hvor nationale forskere fremlagde positive resultater, omend stadig ufuldstændige, med henblik på en endelig konklusion.

— at der er problemer ved den italienske grænse ved opmålingen af længden af almindelige (nederlandske) lastvognstog, hvis længden målt langs yderkanten overstiger 18 meter. (I Nederlandene er det tilladt at køre med disse køretøjer, og Italien burde derfor også på grundlag af internationale aftaler tillade disse lastvognstog.)

2. Hvordan stiller Rådet sig til ovennævnte?

3. Hvilke initiativer agter det at tage for at få løst problemerne og inden for hvilken tidsfrist?

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2702/85

af Petrus Cornelissen (PPE—NL)

til Rådet for De europæiske Fællesskaber

(10. februar 1986)

(86/C 175/56)

Svar

(3. juni 1986)

Om: Hindringer for landevejstransporten ved den italienske grænse

1. Er Rådet klar over, at der stadig væk er alvorlige hindringer for landevejstransporten til Italien, nærmere bestemt:

- at den gensidige fritagelse for den særlige kørselsafgift ikke gælder for erhvervskøretøjer Italien og Nederlandene imellem (en sådan gensidig fritagelse finder imidlertid anvendelse mellem Italien og Frankrig og Forbundsrepublikken Tyskland), dog behøver italienske transportvirksomheder ikke at betale denne afgift i Nederlandene,
- at Italien stadigvæk kræver et særligt dokument ved midlertidig indførsel af erhvervskøretøjer (Carnet de passage), mens de fleste vesteuropæiske lande ikke gør det,
- at tolddeklarationer i Italien kun kan udfærdiges af ejeren af varerne eller af en i Italien officielt anerkendt speditør, som handler på ejerens vegne. Disse bestemmelser gør det i praksis umuligt at anvende en fast sikkerhedsstillelse, hvilket er i strid med de pågældende EF-regler,
- at kontrollen med importen af kød fortsat er meget streng og er blevet skærpet siden 1981. Den langvarige kontrol ved grænsen går ud over varernes kvalitet og stiller dem dårligere i konkurrencen,
- at der i den bilaterale landevejstransport mellem Nederlandene og Italien ikke kræves udstedt transporttilladelser. Alligevel kræver de italienske toldmyndigheder i stigende grad i forbindelse med visse former for bilateral transport en tilladelse (som f. eks. sættevognstog [multi-trækkere]),
- at der i Italien er foreskrevet en række administrative formaliteter, som det næsten er umuligt at opfylde, og hvor det pågældende EF-direktiv klart fraviges,

1. For så vidt angår de afgifter, der skal betales i Italien for køretøjer, der foretager international transport af varer til dette land, henviser Rådet det ærede parlamentsmedlem til de oplysninger, der blev givet i Kommissionens svar af 26. september 1985 på forespørgsel nr. 684/85 ⁽¹⁾.

Rådet vil fortsætte drøftelsen af den fiskale harmonisering med hensyn til afgifter på og anden beskatning af erhvervskøretøjer på grundlag af de forslag, Kommissionen har bebudet at ville forelægge i nær fremtid. Denne drøftelse vil finde sted som led i arbejdet med henblik på iværksættelse af en fælles politik vedrørende transport inden for Fællesskabet i overensstemmelse med den politiske holdning, som Rådet fastlagde på sin samling den 14. november 1985.

2. Så vidt Rådet ved, kræves der i Italien ingen dokumenter for midlertidig import af erhvervskøretøjer.

3. Hvad angår toldangivelser vedtog Rådet den 12. december 1985 en forordning om fastlæggelse af betingelserne for, at en person kan udfærdige en toldangivelse ⁽²⁾. I denne forordning fastlægges bl.a. etableringskriterierne (bopæl) samt mulighederne for at udfærdige angivelser i eget navn eller for en andens regning.

4. Da der ikke er foretaget nogen harmonisering af bestemmelser, normer og hyppighed for afsendelseslandenes kødkontrol, kan medlemsstaterne under overholdelse af de generelle bestemmelser i traktaten og i overensstemmelse med fællesskabsbestemmelserne foretage stikprøvekontrol ved indførslen af fersk kød til deres område.

Den skærpelse af denne kontrol, som hævdes at være sket siden 1981 skyldes ikke en afgørelse fra Rådet.

Rådet fortsætter harmoniseringen af reglerne om oprindelseskontrol. I 1983 fik Kommissionen i henhold til artikel 9 i

direktiv 64/433/EØF ⁽³⁾ beføjelse til at føre tilsyn i medlemsstaterne for at efterprøve den ensartede gennemførelse af tilsynet i de slagterier, der er autoriseret med henblik på samhandel inden for Fællesskabet.

5. For så vidt angår den af de italienske myndigheder fulgte praksis med at kræve en tilladelse af de nederlandske transportvirksomheder, især i forbindelse med transport, der foretages med vogntog, til trods for, at der i den bilaterale vejtransport mellem Nederlandene og Italien ikke er pligt til at forelægge en tilladelse, meddeler Rådet, at det ikke er underrettet om indholdet af de forskellige bilaterale aftaler, der er indgået mellem medlemsstaterne på vejtransportområdet.

Med henblik på at forenkle ordningen med udstedelse af transporttilladelser, særlig inden for rammerne af de bilaterale aftaler, og således overvinde de vanskeligheder i forbindelse med denne transport mellem medlemsstaterne, som visse vogntog, og især vogntog, hvor det trækkende køretøj og påhængsvognen er registreret i forskellige medlemsstater, har stødt på, vedtog Rådet den 14. november 1985 direktiv 85/505/EØF ⁽⁴⁾. Formålet med dette direktiv er med virkning fra den 1. januar 1987 at gøre ordningen med udstedelse af tilladelser for trækkende køretøjer generel.

6. For så vidt angår administrative formaliteter, der er i modstrid med de fællesskabsbestemmelser, der er gældende på området, som f.eks. bestemmelserne i direktiv 83/643/EØF ⁽⁵⁾, erindrer Rådet om, at det tilkommer Kommissionen at sørge for, at disse bestemmelser overholdes.

7. For så vidt angår problemerne med køretøjernes længde vedtog Rådet den 19. december 1984 direktiv 85/3/EØF om vægt og dimensioner for erhvervskøretøjer. I dette direktiv fastsættes med henblik på international transport fra 1. juli 1986 den største længde for sættevognstog til 15,50 m og for andre vogntog til 18 m. I henhold til dette direktiv kan enhver medlemsstat tillade en større længde for køretøjer, der er registreret eller taget i brug i denne medlemsstat. De øvrige medlemsstater er imidlertid ikke forpligtet til at tillade brug på deres område af køretøjer, hvis længde overskrider den længde, der er fastsat i direktivet.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2720/85

af Jaak Vandemeulebroucke (ARC—B)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(10. februar 1986)

(86/C 175/57)

Om: Blyfri benzin

For nylig oplystes det i forskellige medier, at undersøgelser har vist, at der ved brug af blyfri benzin frigøres stoffer som polyethylen og benzopyren, som er kræftfremkaldende og som i virkeligheden er meget farligere end de stoffer, der frigøres ved brug af blyholdig benzin.

Kan Kommissionen bekræfte dette og oplyse, hvad den har til hensigt at foretage sig på baggrund af den stigende anvendelse af blyfri benzin i de forskellige medlemsstater?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Stanley Clinton Davis

(28. april 1986)

Kommissionen har gennem længere tid været klar over, at alle typer benzin, såvel blyfri som blyholdig, indeholder kemiske bestanddele, som, når de brændes under forbrændingsprocessen, kan frembringe biprodukter, der er enten giftige, kræftfremkaldende eller blot skadelige.

Fremkomsten af blyfri benzin har fjernet en af disse bestanddele, nemlig bly, men der er ikke ændret noget med hensyn til muligheden for frembringelse og frigørelse af skadelige kulbrinte-biprodukter og heller ikke med hensyn til frigørelse af uforbrændte kulbrinter, nitrogenoxider og kulilte.

Der er større sandsynlighed for, at forbrænding af de aromatiske forbindelser i benzinen frembringer de giftige eller kræftfremkaldende biprodukter end forbrænding af enten oliefinerne eller paraffinerne i benzin.

Der er desuden mulighed for, at det aromatiske indhold vil blive øget i blyfri benzin for at bevare, eller øge, brændstofets oktantal, hvilket tidligere skete ved tilsætning af blyforbindelser.

Af de aromatiske forbindelser, der findes, er benzen den vigtigste i forbindelse med forøgelse af oktantallet og er almindeligt tilgængeligt. Det var på baggrund heraf og fordi de kræftfremkaldende virkninger sættes i forbindelse med benzen og dets forbrændings-biprodukter, at Kommissionen foreslog og Rådet derefter vedtog en lovmæssig begrænsning på højst 5 % vol. benzen i al benzin ⁽¹⁾.

Fremkomsten af blyfri benzin giver mulighed for at anvende katalytiske konverterer, som ellers »forgiftes« og bliver uanvendelige som følge af tilstedeværelsen af bly i udstød-

⁽¹⁾ EFT nr. C 291 af 13. 11. 1985, s. 3.

⁽²⁾ EFT nr. L 350 af 27. 12. 1985, s. 1.

⁽³⁾ EFT nr. L 59 af 5. 3. 1983.

⁽⁴⁾ Rådets direktiv 85/505/EØF af 14. november 1985 om ændring af direktiv 65/269/EØF om gennemførelse af visse regler for tilladelse til godstransport ad landevej mellem medlemsstaterne (EFT nr. L 309 af 21. 11. 1985, s. 2).

⁽⁵⁾ Direktiv 83/643/EØF af 1. 12. 1983 om forenkling af fysisk kontrol og administrative formaliteter i forbindelse med godstransport mellem medlemsstaterne (EFT nr. L 359 af 22. 12. 1983, s. 8).

ningsgasserne. Alle disse konverterer indeholder en særlig konstrueret komponent, der kan omdanne kulbrinter, både uforbrændte og som biprodukter, til uskadeligt vand og kuldioxid med en effektivitet, der for en ordentligt vedligeholdt motor ligger på størrelsesordenen 90 %, hvorved en meget stor procentdel af disse giftige, kræftfremkaldende eller skadelige forbindelser fjernes og ødelægges.

Biler udstyret med såkaldte trevejskonverterer har den yderligere fordel, at der kan opnås store reduktioner i NO_x- og kulilteemissionerne fra udstødningen.

Kommissionen er således fast overbevist om, at indførelsen af blyfri benzin i sig selv sætter en stopper for frigørelse af blyforbindelser og skaber mulighed for yderligere reduktioner i samtlige emissioner; parallelt hermed fastsættes der i samme direktiv grænser for benzenindholdet i alle typer benzin, og følgelig begrænses også de giftige biprodukter fra forbrænding af benzen. Resultatet er en mindre forurenende bil og et bedre og mere sikkert miljø.

(¹) Rådets direktiv 85/210/EØF, artikel 4, 7, 8 og 9 (EFT nr. L 96 af 3. 4. 1985, s. 25 ff.).

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2736/85

af Ernest Glinne (S—B)

til udenrigsministrene for Det europæiske Fællesskabs medlemslande forsamlet med henblik på det politiske samarbejde

(10. februar 1986)

(86/C 175/58)

Om: Aftale mellem Belgien og Sydafrika om gensidig adgang for læger til at praktisere medicin

Ifølge en bilateral aftale mellem Belgien og Sydafrika, der blev undertegnet i Cape Town den 25. maj 1965, og som trådte i kraft pr. 8. august 1970 (¹) kan mindst fem læger optages i et af de to lande for der at praktisere medicin uden nogen form for begrænsninger. Dette sidste punkt bør fremhæves, for denne mangel på begrænsninger i udøvelsen af kunsten at helbrede, denne mangel på program med et præcist defineret humanitært formål eller i forvejen fastsat videnskabelig aftale, går ikke igen i de bilaterale aftaler om lægeordninger, der er indgået mellem Belgien og andre lande end landene i EF og Zaire.

Rent faktisk går denne »udvekslings« aftale specielt ud på at lette belgiske lægers emigration til Den sydafrikanske Republik, dens »hjemlande« og Namibia for således at afhjælpe mangelen på læger og tandlæger, da denne mangel skyldes apartheidpolitikens anvendelse inden for hele Sydafrikas »sundhedsvæsen« samt inden for tilrettelæggelse af og adgang til dets højere uddannelsessystem, især de medicinske studier.

Det vil sige at de sydafrikanske myndigheder i stedet for at lette og fremme sorte borgeres adgang til lægestanden har valgt at rekruttere udenlandske læger (størstedelen af dem er af irsk eller britisk oprindelse), som allerede i 1975 udgjorde en fjerdedel af de læger, der praktiserede i Sydafrika.

Således skal de sorte, farvede eller indiske læger, der forsætligt holdes i mindretal inden for lægestanden, også underkaste sig en racistisk tilrettelæggelse af udøvelsen af deres lægegerning, hvoraf en af de mest skadelige begrænsninger for befolkningens sundhedsniveau lyder således: »De sorte behandler de sorte, de hvide behandler de hvide«. Det betyder: en læge (en hvid) pr. 370 hvide over for en læge (ikke-hvid) pr. 45 000 ikke hvide, som udgør 80 % af befolkningen!

De afrikanske læger, der har en privat praksis, kan kun slå sig ned i reservaterne (hjemlandspolitikken), mens det principielt er forbudt hvide at praktisere medicin i de by- og industriområder, hvor der bor millioner af afrikanere.

Også i de offentlige hospitaler er de afrikanske læger ofre for forskellige former for racediskriminering, bl.a. f.eks. ved at de holdes nede i lavere stillinger, eller underordnes hvide læger.

Bortset fra de sparsomme offentlige midler, der afsættes til afrikanernes sundhedsvæsen, er det hele den sydafrikanske sundhedspolitik, der rammes af apartheidsystemets grundlogik. Konsekvenserne er forfærdelige: børnedødeligheden er på 1,2 % blandt hvide og på 20 % blandt de afrikanere, der lever i byområderne og på 50 % i hjemlandene, hvor de mange sygdomme, der skyldes tuberkulose og fejlernæring gør regeringens propaganda til skamme, som takket være internationalt anerkendt lægeteknik (Ch. Barnard), forsøger at give den sydafrikanske lægestand et image præget af høj kvalitet.

I denne sammenhæng er det klart, at udenlandske lægers immigration — især belgiske — er en form for direkte støtte til den apartheidpolitik, regeringen i Pretoria fører.

Derfor beder jeg udenrigsministrene forsamlet i politisk samarbejde om venligst at besvare følgende spørgsmål:

1. bør man ikke minde den belgiske regering og dens udenrigsminister om den seneste liste over restriktive foranstaltninger udarbejdet af den pågældende minister og hans kolleger i Fællesskabet (med støtte fra de portugisiske og spanske kolleger), som blev fremlagt i september 1985 under Europa-Parlamentets mødeperiode i Strasbourg, en liste som indeholdt følgende præcise punkt:

»afstandtagen fra kulturelle og videnskabelige aftaler undtagen i tilfælde, hvor de kan medvirke til at ophæve apartheidsystemet eller ikke medfører støtte hertil«

2. betyder det ikke, at den lægeaftale mellem Belgien og Sydafrika om »gensidig adgang for læger til at praktisere

medicin« som har været gældende siden 8. august 1970, falder ind under de »videnskabelige« aftaler, der skal ophæves, i og med at den yder en direkte støtte til apartheidstyret?

3. ville det ikke være rigtigt at opfordre den belgiske regering til at sætte en stopper for denne aftale, som ifølge artikel 9 kan opsiges skriftligt af begge parter før den 30. juni hvert år?
4. ville det ikke være hensigtsmæssigt at sikre, at »le Comité National des Organisations de Santé d'Afrique du Sud« (den nationale komite for sydafrikanske sundhedsorganisationer), som er imod apartheid, inddrages i videnskabelige og lægelige aftaler — navnlig hvad angår udveksling af læger — i stedet for de tilsvarende aftaler, der er indgået med regeringen i Pretoria?
5. findes der andre bilaterale aftaler svarende til aftalen mellem Belgien og Sydafrika blandt andre af Fællesskabets medlemsstater?

(¹) Aftalen offentliggjort i »Moniteur Belge« af 11. juli 1970, se ligeledes »Afrique Australe« nr. 1. s. 18 til 20, 1970.

Svar

(29. maj 1986)

Den 10. september 1985 besluttede De Tolv at harmonisere deres holdning til en række positive og negative foranstaltninger vedrørende Sydafrika. Afgørelser om individuelle bilaterale aftaler med Sydafrika er imidlertid medlemsstaternes regeringers ansvar.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2757/85

af Ernest Glinne (S—B)

til udenrigsministrene for Det europæiske Fællesskabs medlemslande forsamlet med henblik på det politiske samarbejde

(10. februar 1986)

(86/C 175/59)

Om: Sydafrikas økonomiske blokade mod Lesotho

I begyndelsen af januar 1986 indledte regeringen i Pretoria en økonomisk blokade mod Lesotho på grund af, at aktivister fra den afrikanske nationalkongres (ANC) opholdt sig på dette uafhængige kongeriges territorium. Det var under samme påskud, at sydafrikanske kommandostyrker i 1982 trængte ind i hovedstaden Maseru og ødelagde ANC's hovedsæde og dræbte 42 personer. I første halvdel af januar 1986 organiserede den sydafrikanske udenrigsminister og politiske og militære ledere fra oppositionen i Lesotho det

statskup, der den 20. januar 1986 bragte premierminister Jonathan og hans regering til fald. Den 21. januar 1986 ophævedes den sydafrikanske blokade . . . Den sydafrikanske intervention er åbenlys.

Lesotho er et af kontinentets fattigste lande. 50 % af dets nationalindkomst beror på lønninger til den erhvervsaktive del af befolkningen, der er udvandret til Den sydafrikanske Republik for at arbejde i minerne. Pretoria har slet ingen vanskeligheder haft ved ved grænsen at blokere de jernbane- og fragtvogne, der bringer de vigtigste dagligvarer til Lesotho. Landet har desuden været udsat for destabiliserende manøvrer fra Pretorias side, der bl.a. har støttet en modstandsbevægelse (»Lesothos befrielseshær«), som påregnede og foreslog udvisning af ANC-flygtninge, såfremt den kom til magten. Den sydafrikanske pressen har været direkte årsag til interne konflikter. Således har visse enheder under de paramilitære styrker over for ungdomsbevægelsen under det nationale Basotho-parti (ved magten indtil 20. januar 1986) nægtet at løbe risikoen for et nyt sydafrikansk angreb som en gengældelsesakt, fordi frihedskæmpere og flygtninge fra ANC befinder sig i Lesotho.

Jonathans regering havde bekræftet sit løfte om at opfylde forpligtelserne over for ANC-flygtningene og ikke straffe dem på nogen måde. Ikke blot havde premierminister Jonathan sendt den britiske premierminister Thatcher og præsident Reagan detaljerede rapporter om den økonomiske kvælning, Pretoria var i gang med, han havde også indstændigt anmodet de to regeringer om at gribe ind, så blokaden mod Lesotho kunne standses og landets levnedsmiddelforsyning organiseres ved hjælp af en luftbro hen over det sydafrikanske jerngreb.

På den baggrund bedes udenrigsministrene forsamlet i politisk samarbejde besvare følgende spørgsmål:

1. Hvad mener De Tolv om den økonomiske blokade, som den sydafrikanske regering gennemførte mod Lesotho i perioden 1 til 20. januar 1986, og Pretorias indblanding i den interne politik i et lille indeklemmt land, som har undertegnet Lomé-konventionen?
2. Kan regeringerne i EF's medlemslande og De Tolv i samarbejde ikke fastlægge et nødprogram for fremsendelse af de vigtigste dagligvarer til sydafrikanske lande, der fra Pretorias side udsættes eller måtte blive udsat for økonomisk afpresning, og i den forbindelse samarbejde med de amerikanske myndigheder, såfremt disse reagerer positivt, og med alle andre relevante internationale myndigheder eller organisationer (FN, SADEC)?

Svar

(29. maj 1986)

1. De Tolv tog meget kraftig afstand fra den økonomiske blokade mod Lesotho, som Sydafrika gennemførte fra den 1. til den 20. januar 1986. De gjorde også den sydafrikanske regering opmærksom på, at de var stærkt foruroligede.

2. Både på fællesskabsplan og bilateralt plan opretholder De Tolv en nær forbindelse med de stater, der er medlemmer af Konferencen til koordinering af udviklingen i det sydlige

Afrika, og de bidrager betydeligt til SADCC's finansiering. På denne måde søger De Tolv at medvirke til at reducere SADCC-landenes økonomiske afhængighed af Sydafrika. Men De Tolv har ikke modtaget nogen anmodninger om nødhjælp som beskrevet i forespørgselen.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2767/85

af lady Elles (ED—GB)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(17. februar 1986)

(86/C 175/60)

Om: Europa-Parlamentets og Det økonomiske og sociale Udvalgs ansvarsområde

På side 6 i Kommissionens brochure »Det europæiske Fællesskabs institutioner« tillægges der i en skematisk oversigt Europa-Parlamentet og Det økonomiske og sociale Udvalg identisk betydning og ansvarsområde.

Finder Kommissionen, at denne oversigt er en korrekt gengivelse af de to institutioners respektive rolle såvel i traktatretlig henseende som på baggrund af den traktatmæssige udvikling? Vil Kommissionen i benægtende fald sikre, at dens informationsafdelinger er opmærksom på den nugældende traktatmæssige situation i Fællesskabet, og at dens publikationer gengiver denne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Jacques Delors

(15. april 1986)

Det af det ærede medlem nævnte diagram, der hviler på et forslag fra Kommissionen, giver en skematisk oversigt over de forskellige etaper i beslutningsprocessen. Det indeholder ingen angivelse af de enkelte organers eller institutioners særlige ansvarsområders relative betydning.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2787/85

af Dorothee Piermont (ARC—D)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(17. februar 1986)

(86/C 175/61)

Om: Kemiske kampstoffer og våben, som efter den anden verdenskrig dels blev nedsænket i havet, dels blev efterladt på tidligere produktionsområder, etc.

Jeg anmoder Kommissionen om at tilvejebringe oplysninger for at besvare følgende spørgsmål.

1. Efter den anden verdenskrig blev C-våben og -kampstoffer nedsænket i havet, og nu begynder beholderne med disse våben og stoffer at ruste igennem.

I hvilke have (f.eks. Atlanterhavet, Nordsøen, Skagerrak, Østersøen, bl.a.) blev hvilke C-våben og -kampstoffer nedsænket, i hvilke mængder og af hvilke lande?

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe med henblik på at hindre skader på mennesker, havets fauna og flora gennem bjærgning og en sikker tilintetgørelse?

Hvorledes agter den at inddrage de skyldige lande med henblik på at fjerne skaderne?

2. Efter den første og anden verdenskrig blev kemiske våben og kampstoffer efterladt på tidligere produktionsområder, ammunitionsanlæg, ammunitionslagre og troppeøvelsespladser, nedsænket i brønde og minegange, nedgravet i jorden, etc. I Forbundsrepublikken Tyskland er der som følge heraf allerede i 1979 sket en ulykke på det tidligere firma Stoltzenbergs område, hvorved et otte-årigt barn blev dræbt.

Hvilke sådanne »lagre« er der på de 12 medlemsstaters territorium?

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe med henblik på at konstatere alle oplagingssteder og sammen med de pågældende lande at fjerne disse gamle våben og stoffer, som udgør en konstant stor fare for befolkningen?

Hvilke metoder til risikofri fjernelse af våben og stoffer har Kommissionen kendskab til?

3. Ser Kommissionen mulighed for inden for rammerne af EF's budget at tilvejebringe økonomiske midler til et fælles planlagt og gennemført program til opsporing, bjærgning og fjernelse af de under punkt 1 og 2 anførte gamle C-våben og -kampstoffer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Stanley Clinton Davis

(29. april 1986)

Kommissionen beklager ikke at kunne give oplysninger angående beholdere med våben og andre stoffer nedsænket i havet eller begravet eller skjult efter første og/eller anden verdenskrig. Ingen medlemsstater har fremsendt sådanne oplysninger. I de nuværende programmer, såsom miljøprogrammet, er finansieringen af eftersøgning og destruktion af disse våben og kemiske stoffer ikke forudsat.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2790/85

af Dorothee Piermont (ARC—D)

til udenrigsministrene for Det europæiske Fællesskabs medlemslande forsamlet med henblik på det politiske samarbejde

(17. februar 1986)

(86/C 175/62)

Om: Den franske efterretningstjenestes aktioner i New Zealand og med falske schweiziske pas og virkningerne heraf for de venskabelige forbindelser mellem EF og New Zealand og EF og Schweiz

På min skriftlige forespørgsel nr. 1586/85 ⁽¹⁾ fik jeg det lakoniske svar, at det stillede spørgsmål ikke faldt inden for rammerne af det europæiske politiske samarbejde.

1. Vil De venligst meddele mig, hvorledes De ville vurdere situationen, såfremt rollerne blev byttet om, hvis der altså havde været tale om aktioner fra den new zealand-ske efterretningstjeneste med falske schweiziske pas i Frankrig, altså i et EF-land?
2. Vil De desuden venligst meddele mig, hvorfor det europæiske politiske samarbejdes kompetence efter Deres opfattelse ophører der, hvor en af medlemsstaterne begynder at handle?
3. Vil De venligst give mig meddelelse om alle de skriftlige forespørgsler under den tidligere og den nuværende valgperiode for Europa-Parlamentet, som er stillet til udenrigsministrene i politisk samarbejde, og som ikke blev besvaret som følge af det europæiske politiske samarbejdes »mangelende kompetence«?

⁽¹⁾ EFT nr. C 42 af 24. 2. 1986, s. 9.

Svar

(29. maj 1986)

Det ærede parlamentsmedlem har stillet flere spørgsmål til udenrigsministrene.

1. På det første spørgsmål må der svares, at disse tænkte omstændigheder på grund af deres hypotetiske karakter ikke er blevet bragt op i forbindelse med det europæiske politiske samarbejde.
2. Samordningen mellem parterne som led i EPS kendetegnes ved en smidig og pragmatisk fremgangsmåde. Det europæiske politiske samarbejdes rækkevidde er fastlagt ved det politiske samarbejdes grundtekster, hvori det er fastsat, at det omfatter alle udenrigspolitiske spørgsmål, der har generel interesse.
3. Det ærede parlamentsmedlems opmærksomhed henledes på, at udenrigsministrene, forsamlet inden for rammerne af det politiske samarbejde, hidtil uden undtagelse har svaret på alle forespørgsler fra Europa-Parlamentet.

Visse skriftlige forespørgsler, og ligeledes mundtlige, har af ovennævnte grunde måttet besvares med, at de ikke henhørte under det politiske samarbejdes kompetence.

F.eks. kan det nævnes, at ud af de i alt 62 skriftlige forespørgsler til udenrigsministrene, forsamlet inden for rammerne af det politiske samarbejde, der blev fremsat i andet halvår 1985, henhørte syv skriftlige forespørgsler ikke under det politiske samarbejdes kompetence.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2813/85

af Willy Kuijpers (ARC—B)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(19. februar 1986)

(86/C 175/63)

Om: Svovlemissioner — medlemsstaternes holdning

En miljøgruppe — Bond Beter Leefmilieu — har overdraget den britiske ambassade 2,25 kg svovl.

Dette skulle repræsentere en milliardendedel af den mængde svovl, som Storbritannien ifølge gruppen udsender årligt.

Med denne aktion vil miljøgruppen symbolsk protestere mod Storbritanniens holdning. De klimatologiske forhold medfører ifølge gruppen, at de britiske øer også for så vidt angår sur nedbør befinder sig i en »splendid isolation«.

Kan Kommissionen derfor oplyse om hver enkelt medlemsstats holdning til foranstaltninger til begrænsning af sur nedbør, navnlig for så vidt angår reduktion af svovlemissionerne fra store og små fyringsanlæg og til et skifte fra blyholdig til blyfri benzin?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Stanley Clinton Davis

(29. april 1986)

Kommissionen fremlagde i december 1983 for Rådet forslag til en begrænsning af emissioner fra store forbrændingsanlæg ⁽¹⁾. Endnu er der ikke opnået enighed herom.

Det er klart, at medlemsstaternes stilling endnu ikke er endeligt afgjort, og det ville være uklogt at foregribe drøftelserne i Rådet ved at fremsætte en erklæring om medlemsstaternes indstilling på nuværende tidspunkt.

Med hensyn til allerede vedtagne direktiver ⁽²⁾ bør det bemærkes, at der i disse direktiver kun er opstillet målsætninger og grænser. Det er op til medlemsstaterne nu at afgøre, hvilken kurs der skal følges for at opfylde kravene i direktiverne inden for de fastsatte tidsfrister.

I spørgsmålet antages det implicit, at overgangen fra blyholdig til blyfri benzin skulle have en positiv virkning på problemet sur nedbør.

Det bør imidlertid bemærkes, at indførelsen af blyfri benzin ikke i sig selv vil mindske mængden af sur nedbør. For at opnå dette må emissionerne af andre forurenende stoffer

mindskes, og det er med henblik herpå, at Kommissionen har foreslået en betydelig mindskelse af gasemissionerne fra motorkøretøjer (NO_x, HC og CO). Skulle fabrikanterne vælge at anvende katalytiske konvertere for at overholde disse nye grænser, vil en generel adgang til blyfri benzin være en væsentlig forudsætning for sådanne indretnings fortsatte drift.

(¹) EFT nr. C 49 af 21. 2. 1984.

(²) Direktiv 75/716/EØF (EFT nr. L 307 af 27. 11. 1975, s. 22).

Direktiv 78/611/EØF (EFT nr. L 197 af 22. 7. 1978, s. 19).

Direktiv 80/779/EØF (EFT nr. L 229 af 30. 8. 1980, s. 30).

Direktiv 82/884/EØF (EFT nr. L 378 af 31. 12. 1982, s. 15).

Direktiv 84/360/EØF (EFT nr. L 188 af 16. 7. 1984, s. 20).

Direktiv 85/210/EØF (EFT nr. L 96 af 3. 4. 1985, s. 25).

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2880/85

af Willy Kuijpers (ARC—B)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(21. februar 1986)

(86/C 175/64)

Om: Udledning af gipsaffald

For øjeblikket eksisterer der i Belgien et problem med udledning af gipsaffald. Det skyldes et hul i den gældende miljølovgivning.

Kommissionen bedes oplyse følgende:

Hvilke videnskabelige undersøgelser findes der over farerne ved udledning af gipsaffald? Jeg vil gerne have en liste herover.

Hvilken holdning har Kommissionen til problemet om udledning af gipsaffald?

Agter den at træffe foranstaltninger på dette område på EF-niveau?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Stanley Clinton Davis

(22. april 1986)

Det ærede medlem synes at henvise til gipsaffald, der opstår ved fremstilling af fosfatgødning.

Kommissionen har gennemført adskillige undersøgelser af affaldet fra denne industri, bl.a. Feenstra-undersøgelserne (»Control of water pollution due to cadmium discharged in the process of producing and using phosphate fertilisers«) (¹) og af nyere dato Ferguson-undersøgelsen (»The conversion and reutilisation of phosphogypsum«) (endnu ikke offentliggjort). Kommissionen kan stille en liste over disse undersøgelser til rådighed for det ærede medlem.

Den pågældende gips udledes ofte i havet dels gennem rør, dels ved dumpning på åbent hav. I visse tilfælde kan en del måske genvindes til industribrug, men der er en del alvorlige tekniske og økonomiske problemer forbundet hermed. Kom-

missionen mener, at man bør fremme og udbygge genvinding og omdannelse af affaldet i overensstemmelse med artikel 3 i direktivet om affald (75/442/EØF) (²).

Direktiv 76/464/EØF (³) om forurening, der er forårsaget af udledning af visse farlige stoffer i vandmiljøet, forpligter medlemsstaterne til at fastsætte emissionsnormer for udledninger, der indeholder cadmium.

Kommissionen har desuden for nylig forelagt Rådet et direktivforslag om dumpning af affald i havet (⁴), hvis formål er at forebygge og nedbringe forurening forårsaget af bl.a. denne slags udledninger.

(¹) Rapport EUR 7966 EN, EF's publikationskontor, Luxembourg.

(²) EFT nr. L 194 af 25. 7. 1975.

(³) EFT nr. L 129 af 18. 5. 1976.

(⁴) EFT nr. C 245 af 26. 9. 1985.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2887/85

af Willy Kuijpers (ARC—B)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(7. februar 1986)

(86/C 175/65)

Om: Bivirkninger af anti-depressive midler

Det vesttyske medicinalfirma Hoechst har besluttet at trække de anti-depressive midler Alival og Psyton tilbage fra hele verdensmarkedet på grund af alvorlige bivirkninger.

Således skal lever og lunger blive berørt.

Kommissionen bedes oplyse følgende:

Hvornår rådede man over de første oplysninger om bivirkningerne af ovennævnte produkter?

Havde Kommissionen kendskab hertil?

Hvorfor blev disse anti-depressive midler ikke trukket tilbage fra markedet i 1985?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af lord Cockfield

(7. maj 1986)

Oplysninger om lægemidlers bivirkninger indsamles fra en række forskellige kilder af de nationale center for tilsyn med farmaceutiske produkter fra det øjeblik, produktet for første gang markedsføres. Disse oplysninger gennemgås løbende med henblik på at fastslå, hvorvidt forekomsten af bivirkninger kræver indgriben fra de kompetente nationale myndigheder, som f.eks. udstedelse af advarsler, ændring af et produkts etikettering, begrænsning af omfanget af terapeutiske virkninger eller, i ekstreme tilfælde, tilbagetrækning fra markedet af det pågældende produkt. Eftersom der foregår et løbende tilsyn med farmaceutiske produkter, er det

vanskeligt at angive det præcise tidspunkt, på hvilket man blev klar over, at et bestemt produkt besad en særlig bivirkning. Endvidere er sådanne oplysninger af ringe værdi, eftersom det er den samlede forekomst af bivirkninger, der skal tages i betragtning i forhold til produktets terapeutiske virkninger og i forhold til hvilke alternative terapier, der findes.

Kommissionen fik første gang meddelelse om den potentielle forekomst af et usædvanligt stort antal bivirkninger ved nomifensin (Atival CR, Merival CR) i september 1985, da dette produkt blev behandlet i Udvalget for farmaceutiske Specialiteter. På udvalgets møder i november 1985 og januar 1986 fandt der detaljerede drøftelser sted af de rapporter, der var indkommet om forekomst af hæmolytisk anæmi og af et influenzalignende syndrom, der ledsages af lidelser i lunger og lever.

Samtlige berørte medlemsstater havde allerede vedtaget foranstaltninger med henblik på at begrænse omfanget af de terapeutiske virkninger ved nomifensin og/eller skærpe de advarsler, der indgik i oplysningerne om ordinerings og etikettering, og man var endvidere allerede begyndt at overveje indførelse af yderligere foranstaltninger, da medicinalfirmaet Hoechst den 22. januar 1986 meddelte, at det havde besluttet at trække produktet tilbage fra hele verdensmarkedet.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2897/85

af Francis Wurtz (COM—F)

til udenrigsministrene for Det europæiske Fællesskabs medlemslande forsamlet med henblik på det politiske samarbejde

(5. marts 1986)

(86/C 175/66)

Om: Vesttyske politifolks rejse til Sydafrika

Inden for rammerne af de foranstaltninger, som Fællesskabet traf den 10. september 1985, navnlig nedfrysningen af kontakterne på sikkerhedsområdet, enedes medlemsstaterne om ikke at ville samarbejde med de sydafrikanske politistyrker. Pressen meddeler imidlertid, at 40 vesttyske politifolk er rejst til Sydafrika med særfly fra Luxembourg for at besøge en hundeafretningsskole og en af deres kollegers træningslejr.

1. Har ministrene drøftet denne sag inden for det politiske samarbejde?
2. Mener ministrene ikke, at en sådan handling er i strid med de foranstaltninger, som Fællesskabet vedtog den 10. september 1985 over for Sydafrika?
3. Agter ministrene at rette henvendelse til de vesttyske myndigheder for at få dem til at overholde disse foranstaltninger og til de luxembourgske myndigheder for at få dem til at afstå fra at yde den nødvendige tekniske bistand til sådanne rejser?

Svar

(29. maj 1986)

Den 10. september 1985 besluttede De Tolv at harmonisere deres holdning til en række positive og negative foranstaltninger vedrørende Sydafrika. Private kontakter som f.eks. privatbesøg i Sydafrika er ikke omfattet af foranstaltningerne af 10. september 1985.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2936/85

af Ernest Glinne (S—B)

til Rådet for De europæiske Fællesskaber

(5. marts 1986)

(86/C 175/67)

Om: Nicaraguas klage imod USA

Nicaragua har indgivet klage imod USA for ikke-overholdelse af GATT-bestemmelserne.

Hvad er Fællesskabets holdning i denne sag?

Svar

(3. juni 1986)

Behandlingen af Nicaraguas klage imod USA til GATT er blevet overgivet til et panel, der er i færd med at blive dannet. Panelets sammensætning er endnu ikke fastlagt.

Striden mellem Nicaragua og USA inden for GATT afspejler imidlertid et problem, der går langt ud over GATT's rammer, og som næppe kan løses inden for denne organisation.

Rådets holdning til situationen i Mellemamerika er kendt af alle berørte parter, og Rådet har allerede ved flere lejligheder gjort rede for denne holdning i Europa-Parlamentet.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2940/85

af Willy Kuijpers (ARC—B)

til Rådet for De europæiske Fællesskaber

(7. marts 1986)

(86/C 175/68)

Om: Silva-konferencen om sur nedbør

For nogle uger siden fandt der i Paris en konference sted om sur nedbør.

64 lande deltog i konferencen.

Rådet bedes meddele, hvilke resultater der kom ud af konferencen, navnlig for så vidt angår nødvendigheden af at træffe konkrete foranstaltninger?

Svar

(3. juni 1986)

1. På den internationale Silva-konference, som fandt sted den 5. til 7. februar 1986 i Paris, behandlede man generelle problemer i forbindelse med træers og skoves fremtid i navnlig Europa og Afrika. I konferencen deltog et stort antal industrialiserede lande og afrikanske lande samt talrige internationale institutioner og organer, herunder alle Fællesskabets medlemsstater og Kommissionen.

Konferencen afsluttedes med vedtagelsen af en højtidelig erklæring og en række resolutioner, hvoraf nogle er af generel art og andre vedrører specifikke problemer i Europa og i de afrikanske lande.

2. En af resolutionerne vedrørende Europa drejer sig om nedbringelse af luftforureningen, som har forbindelse med sur nedbør.

I denne resolution anbefaler konferencen:

- en nedbringelse inden for rammerne af Genève-konventionen af svovlemissioner under hensyn til de forpligtelser, der blev indgået i juli 1985 i Helsinki, samt af nitrogendioxid og carbonhydrider fra faste og bevægelige kilder,
- en intensivering af samarbejdet mellem stater, organisationer for økonomisk og regional integration og internationale organisationer med henblik på at fremme den stadige overvågning og forskningen,
- vedtagelse af foranstaltninger på internationalt og nationalt plan, navnlig inden for rammerne af Genève-konventionen og De europæiske Fællesskaber, der gør det muligt at intensivere undersøgelser og forskning vedrørende luftforurenende stoffer, i det omfang de har indflydelse på skovenes tilstand,

deltagelse af konventionens parter i den internationale konference om forurening og dens politiske følger, der finder sted den 5. til 9. maj 1986 i Amsterdam.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2945/85

af sir James Scott-Hopkins (ED—GB)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(7. marts 1986)

(86/C 175/69)

Om: Kvoter for godstransport ad landevej

For så vidt angår Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel 1958/85 ⁽¹⁾, hvilken aktion foreslår den da at anvende

ved Domstolen over for de lande, som stadig diskriminerer ved at bruge kvotaordningen for godstransport ad landevej, navnlig på baggrund af dens foreslåede 1986-program (side 25) for transport ad landevej?

⁽¹⁾ EFT nr. C 130 af 28. 5. 1986, s. 28.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Stanley Clinton Davis

(29. april 1986)

Domstolen har i dom af 22. maj 1985 i sag nr. 13/83 ⁽¹⁾ dømt Rådet for i strid med EØF-traktaten at have undladt at gennemføre fri udveksling af tjenesteydelser inden for internationale transporter. Det påhviler derfor Rådet at træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på at ophæve de restriktioner for den frie udveksling af tjenesteydelser, som de bilaterale kontingenter medfører.

Med henblik herpå fik Rådet forelagt et forslag fra Kommissionen i 1983 ⁽²⁾, og Kommissionen vil forelægge nye forslag snarest muligt, således som det er anført i dens arbejdsprogram for 1986.

⁽¹⁾ EFT nr. C 144 af 13. 6. 1985.

⁽²⁾ EFT nr. C 179 af 6. 7. 1983, s. 6.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2947/85

af Anne-Marie Lizin (S—B)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(7. marts 1986)

(86/C 175/70)

Om: Trevi-gruppen

I sit svar på min forespørgsel nr. 2048/85 ⁽¹⁾ redegør Kommissionen for en Trevi 1-gruppe, som i særdeleshed beskæftiger sig med kampen mod terrorisme, og en Trevi 3-gruppe, der har fået pålagt at undersøge problemer inden for organiseret international kriminalitet.

Kan Kommissionen sige, om der eksisterer en Trevi 2-gruppe og ligeledes give oplysninger om dens opgaver?

⁽¹⁾ EFT nr. C 48 af 3. 3. 1986, s. 29.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Jacques Delors

(26. marts 1986)

Forespørgsel 2048/85, som det ærede medlem nævner, var rettet til udenrigsministrene, der var trådt sammen i forbin-

delse med det politiske samarbejde, og blev besvaret i denne kreds. Det ville således tilkomme ministrene i givet fald at supplere deres svar.

Kommissionen er ikke beføjet til at give svar på sådanne spørgsmål.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2963/85

af Ernest Glinne (S—B)

til udenrigsministrene for Det europæiske Fællesskabs medlemslande forsamlet med henblik på det politiske samarbejde

(7. marts 1986)

(86/C 175/71)

Om: FN's råd for Namibia

Belgien er det eneste EF-land, der er medlem af FN's råd for Namibia, som er den eneste lovlige myndighed for dette land, der holdes besat af Den sydafrikanske Republik i strid med FN's sikkerhedsråds resolution nr. 435.

Udenrigsministrene bedes oplyse:

1. Om De Tis og De Tolv's politiske samarbejde har søgt eller vil søge at tilslutte sig den fastlæggelse af standpunkter (åbenlyst passive), Belgien har indtaget i FN's råd for Namibia?
2. Om det er rigtigt, at Grækenland, Italien, Irland, Forbundsrepublikken Tyskland, Nederlandene og Frankrig regelmæssigt bidrager til finansieringen af FN's institut for Namibia i Lusaka (og med hvilke beløb for 1984/85)?
3. Hvorledes det kan forklares, at de øvrige regeringer i EF, især Belgien, der er medlem af FN's råd for Namibia, ikke deltager i finansieringen af dette institut?
4. Om regeringerne i de medlemsstater, der er nævnt i spørgsmål 2, ledsager deres bidrag med betingelser eller forbehold, og i så fald hvilke?
5. Om udenrigsministrene i politisk samarbejde ikke kunne søge at fastlægge og iværksætte en positiv holdning fra EF's side til instituttet i Lusaka?

Svar

(29. maj 1986)

Udenrigsministrene for De Tolv har ikke drøftet de særlige spørgsmål, som det ærede parlamentsmedlem rejser, og hvoraf mange vedrører sager, som afgøres på nationalt

niveau. De Tolv har imidlertid ved talrige lejligheder gjort det klart, at det haster med at give Namibia dets uafhængighed på grundlag af Sikkerhedsrådets resolution nr. 435.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2992/85

af Florus Wijsenbeek (L—NL)

til Rådet for De europæiske Fællesskaber

(13. marts 1986)

(86/C 175/72)

Om: Ansættelse af tjenestemænd

Er det sandt, at Rådet ikke mere ansætter embedsmænd med specialviden i tjenestemandskarrierens lønklasse A5 og A4?

Mener Rådet ikke, at der hermed tilstræbes en alt for snæver rekruttering, især til en række mere specialiserede funktioner?

Kan Rådet oplyse, hvorvidt personalesammenslutningerne har krævet en så snæver ansættelsespolitik?

Mener Rådet ikke, at personalesammenslutningernes repræsentation og indflydelse også gør sig for meget gældende ved sammensætningen af og henstillingerne fra udvælgelseskomiteerne i forbindelse med besættelse af ledige tjenestemandstillinger?

Svar

(3. juni 1986)

Siden 1973 er tjenestemænd i kategori A i Rådets generalsekretariat blevet ansat i lønklasse A7 med undtagelse af visse ansættelser i lønklasse A1 og A2 samt nogle tilfælde, der har været nødvendige som følge af Det forenede Kongeriges, Danmarks, Irlands og Grækenlands tiltrædelse.

Som følge af Spaniens og Portugals tiltrædelse vil Rådet naturligvis i årene 1986, 1987 og 1988 ansætte tjenestemænd i bl.a. lønklasse A5 og A4.

Princippet om ansættelse i første lønklasse, som i øvrigt gælder for alle kategorier og for sprogtjenesten, er udtryk for ansættelsesmyndighedens ønske om at føre en personalepolitik, der giver fortjenstfulde ansatte rimelige karrieremuligheder. Denne politik hindrer ikke, at der — stadig i første lønklasse — ansættes visse tjenestemænd til udførelse af specialopgaver.

Udvælgelseskomiteerne nedsættes og udøver deres virksomhed under streng overholdelse af bestemmelserne i vedtægtens bilag III.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2995/85

af Dario Antoniozzi (PPE—I)

til Rådet for De europæiske Fællesskaber

(13. marts 1986)

(86/C 175/73)

Om: Fald i de internationale oliepriser og disses indvirkning på EF-staternes energiomkostninger

Kan Rådet på baggrund af det kraftige fald i oliepriserne i hele verden oplyse, hvilke følger dette vil få for energiomkostningerne for EF som helhed og for de enkelte EF-stater?

Ønsket om et præcist svar på ovennævnte spørgsmål bunder i frygt for, at regeringerne i den nuværende situation, hvor tendensen er vendt, ikke lader erhvervslivet nyde godt af hele værdien af energibesparelserne, men søger at beholde en del heraf i form af afgifter, hvilket klart og tydeligt skader det økonomiske genopsving, nedbringelsen af inflationen, investeringerne og beskæftigelsen.

Svar

(3. juni 1986)

1. Rådet drøftede på samlingen den 20. marts 1986 om energispørgsmål situationen på oliemarkedet, således som den foreligger efter den seneste udvikling.

2. Ved denne lejlighed konstaterede ministrene, at denne situation kan få en gunstig indflydelse på de økonomiske perspektiver for Fællesskabet.

3. Faldet i efterspørgslen efter olie i EF siden 1974 afspejler de gode resultater, som de foranstaltninger, der er blevet truffet på det energipolitiske område i løbet af det sidste tiår, har haft. Rådet bemærkede imidlertid, at den nuværende svækkelse af markedet formentlig er forbigående. Det besluttede som følge heraf at fastholde de langsigtede målsætninger for energipolitikken.

4. Rådet mente ikke, at de sidste ugers betragtelige prisfald på kort sigt vil skade energisektoren væsentligt. Fællesskabet behøver således ikke at vedtage nye særforanstaltninger på det energipolitiske område nu. Rådet understregede, at der af hensyn til en bedre vurdering af udviklingen på oliemarkedet må skabes øget gennemsigtighed i samhandelen med olie.

5. Rådet mente endvidere, at et fortsat fald i oliepriserne på lang sigt kan få vidtrækkende følger for resultaterne af Fællesskabets omlægning af energipolitikken.

6. Rådet noterede sig, at det er af betydning, at alle de industrialiserede lande indtager en ensartet holdning.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 3055/85

af Mauro Chiabrando (PPE—I)

til Rådet for De europæiske Fællesskaber

(14. marts 1986)

(86/C 175/74)

Om: Erstatning til ofre fra ulykken på stadion i Bruxelles

1. De alvorlige begivenheder den 29. maj 1985 på Heysel-stadion i Bruxelles har gjort så stort indtryk på offentligheden, at det har ført til solidaritet og en generel mobilisering, som har omfattet offentlige og private instanser, bl.a. den engelske, belgiske og italienske stat, sportsorganisationer, informationsorganer osv., med henblik på at hjælpe ofrenes familier.

2. Blandt ofre er Carlo Duchene, som blev alvorligt såret i hovedet og i en måned var i »dyb coma«. Hans situation ansås for umulig, men så kom han sig på uforklarlig vis, dog er hans helbredstilstand dårlig, idet hans ene hånd og nervesystemet er beskadiget, hvilket hindrer ham i at udføre sit arbejde.

3. Englænderen James Edward McGill, som overfaldt ham, og som er den eneste af voldsmændene, der sidder fængslet i Belgien, er også den eneste, der hidtil er erklæret skyldig og dømt i Belgien til en fængselsstraf på 40 måneder samt til at betale 5 mio bfr. i erstatning til Duchene.

4. Til trods for de i punkt 1 nævnte solidaritetsaktioner og den i punkt 3 nævnte dom og til trods for anmodninger, opfordringer og forskellige aktioner over for alle mulige forskellige organer har Duchene hidtil ikke kunnet få nogen som helst form for erstatning og heller ikke oplysninger eller forsikringer om, at han vil få det i nærmeste fremtid. Tværtimod har han indtryk af, at initiativtagerne til indsamlingerne af midler og solidaritetstilkendegivelser er forsvundet i den blå luft lige som regeringens løfter om at bevilge penge til dette formål.

5. Denne situation vedrører også enker og familier til de dræbte og øvrige sårede.

Kan Rådet:

- a) skaffe oplysninger om og meddele, hvilke organisationer, der har indsamlet og bevilget midler, hvor meget de beløber sig til, og efter hvilke kriterier og til hvem de er blevet fordelt;
- b) oplyse, under hensyntagen til samtlige aktioner i de tre mest berørte lande (Storbritannien, Belgien og Italien), hvad ofre skal foretage sig for at opnå, hvad retten, de offentlige myndigheder og den internationale solidaritet har lovet dem?

Svar

(3. juni 1986)

Rådet kan ikke besvare de af det ærede parlamentsmedlem stillede spørgsmål, idet erstatningen til ofre fra ulykken på Heysel-stadion ikke er blevet drøftet i dets organer.

Det kan meddeles, at Kommissionen i juni 1985 har udbetalt 200 000 ECU til familierne til de dræbte.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 3101/85
af Efthimios Christodoulou (PPE—GR)
til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber
(21. marts 1986)
(86/C 175/75)

Om: Resultaterne af forberedelserne af de integrerede middehavsprogrammer

Eftersom der efter 1986 ikke længere skal bevilges beløb til finansiering af forberedende arbejder i forbindelse med de integrerede middehavsprogrammer, og Kommissionen således fuldt ud skulle være i stand til at drage visse nyttige konklusioner af disse forberedende arbejder med henblik på iværksættelse af de integrerede middehavsprogrammer fra 1. januar 1987 i de tre berørte medlemsstater, bedes Kommissionen oplyse, hvorvidt den er til sinds at forelægge en beretning for Europa-Parlamentet, hvori den oplyser blandt andet følgende for hver enkelt stat (Italien, Frankrig og Grækenland):

- udnyttelsen af bevillingerne,
- resultatet af koordineringsbestrebelseerne inden for Kommissionen og mellem Kommissionen og medlemsstaterne,
- foranstaltningernes betydning i de berørte lokalområder,
- informationsaktioner (skiltning m.v.) fra medlemsstaternes side,
- forløbet af arbejderne under de særlige foranstaltninger,
- problemer i forbindelse med gennemførelsen,
- resultater af betydning for iværksættelsen af de integrerede middehavsprogrammer.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Grigorios Varfis
(25. april 1986)

Næsten alle pilotforanstaltninger til forberedelse af de integrerede middehavsprogrammer er stadig under gennemførelse; Kommissionen råder derfor ikke i øjeblikket over oplysninger om de forskellige spørgsmål, det ærede medlem omtaler.

Kommissionen understreger dog, at den agter at give Europa-Parlamentet en detaljeret redegørelse om resultaterne af ovennævnte foranstaltninger, så snart den har mulighed herfor.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 3114/85
af Willy Kuijpers (ARC—B)
til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber
(21. marts 1986)
(86/C 175/76)

Om: Udledning af gips i overfladevand

Kan Kommissionen oplyse, om der på EF-plan er foretaget undersøgelser af de økologiske følger af udledning af affaldsgips i overfladevandet?

I bekræftende fald vil jeg gerne have oplysninger om konklusionerne af disse undersøgelser.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Stanley Clinton Davis
(13. maj 1986)

Kommissionen skal henvise det ærede medlem til svar på hans skriftlige forespørgsel nr. 2880/85 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Se side 40 i denne Tidende.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 3120/85
af Willy Kuijpers (ARC—B)
til Rådet for De europæiske Fællesskaber
(21. marts 1986)
(86/C 175/77)

Om: Afgiftsfri indførsel af brændstof

Flere buschauffører har ved Fællesskabets forskellige grænser haft administrative problemer eller problemer med bøder i forbindelse med den i tanken medførte dieselolie.

Der er eksempler på, at turisttrafikken har været standset i timevis, og at der uddeltes bøder.

Mener Rådet ikke, at dette strider mod ånden i Rådets forskellige erklæringer?

Hvilke ændringer vil det foreslå vedrørende den afgiftsfri indførsel af brændstof i tankene på turistbusser inden for EF?

Svar
(4. juni 1986)

Rådet gør opmærksom på, at det ved vedtagelsen af direktiv 85/346/EØF og 85/347/EØF ⁽¹⁾ har forhøjet mængden af brændstof, der afgiftsfrit kan indføres i bussers brændstofbeholdere, til 600 liter.

Da denne mængde svarer til standardvolumen for tanken i en bus, må der siges at være fundet en tilfredsstillende løsning på de af det ærede parlamentsmedlem omtalte problemer.

(¹) EFT nr. L 183 af 16. 7. 1985, s. 21 og 22.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 3168/85

af Pol Marck (PPE—B)

til Rådet for De europæiske Fællesskaber

(24. marts 1986)

(86/C 175/78)

Om: Udligningsafgift

Rådet har vedtaget at indføre en udligningsafgift til dækning af »fortidens byrder« inden for sukkersektoren.

Kan Rådet oplyse, under hvilken budgetpost disse beløb skal opføres som indtægter, da de pågældende budgetter allerede er afsluttet, og hvordan »overskuddet« tidligere er blevet posteret?

Svar

(4. juni 1986)

1. Rådet vedtog på samlingen den 24. og 25. marts 1986 Rådets forordning (EØF) nr. 934/86 af 24. marts 1986 om ændring af forordning (EØF) nr. 1785/81 om den fælles markedsordning for sukker, som bl.a. fastsætter at der i produktionsårene 1986/87 til 1990/91 skal opkræves en absorptionsafgift for A- og B-sukker og A- og B-isoglucose til absorption af det underskud på 400 mio ECU, der er konstateret efter kvotaordningen i perioden 1981/82 til 1985/86 (¹).

2. I henhold til afgørelsen om egne indtægter af 7. maj 1985 (²) anses indtægterne fra denne afgift samt enhver indtægt fra afgifter, der opkræves inden for sukkersektoren, som Fællesskabets egen indtægt, således som det i øvrigt fremgår af finansieringsoversigten, der findes som bilag til Kommissionens ændrede forslag, og som er blevet forelagt Europa-Parlamentet til udtalelse.

3. Spørgsmålet om under hvilken budgetpost indtægterne fra denne afgift skal opføres skal drøftes i forbindelse med den kommende budgetbehandling.

4. Hvad angår indtægterne fra sukerafgiften, opføres disse som indtægter under kapitel 11 i oversigten over indtægter i budgettet.

(¹) EFT nr. L 87 af 2. 4. 1986, s. 1.

(²) EFT nr. L 128 af 14. 5. 1985, s. 15.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 19/86

af Vera Squarcialupi (COM—I)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(10. april 1986)

(86/C 175/79)

Om: Import af svampe fra Asien, afvist i USA, men solgt i Italien

Sammenslutningen af italienske svampedyrkere har for nylig beklaget, at der er blevet indført tørrede og friske svampe på det italienske marked, stammende fra Kina, Korea og Taiwan, og som er blevet bedømt til at være uden for enhver form for sanitær eller mykologisk kontrol. Disse svampe vil kunne være farlige for forbrugerne, da de stammer fra lande, hvor der anvendes sprøjtemidler som ikke er tilladt i Italien på grund af deres farlighed. Disse svampe er blevet omdirigeret fra USA, hvor de blev afvist på grund af farligheden af det stof, som bevirker, at svampenes vægt øges med 120 % i stedet for det normale svind på 40 til 45 %. Desuden er reglerne for etikettering ikke overholdt, da emballagen ikke angiver svampenes oprindelsesland.

Kommissionen bedes oplyse, om der kendes til lignende tilfælde i andre medlemsstater samt om man ved denne lejlighed vil kunne iværksætte informationssystemet for farlige produkter?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af lord Cockfield

(30. maj 1986)

Kommissionen er ikke bekendt med de af det ærede medlem nævnte omstændigheder. Den er i færd med at foretage en undersøgelse hos vedkommende medlemsstat og skal oplyse det ærede medlem om resultatet af denne undersøgelse.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 56/86

af Ernest Glinne (S—B)

til Rådet for De europæiske Fællesskaber

(10. april 1986)

(86/C 175/80)

Om: Washington-konferencen om privatisering af udviklingslandenes økonomi

En international konference om privatisering, der afholdtes i Washington fra den 17. til den 19. februar 1986 med AID (US Agency for International Development) som sponsor, og kommenteret af udenrigsminister Schultz selv, ser ud til at være kommet til den konklusion, at en privatisering af den offentlige sektor, navnlig for udviklingslandene, ville være løsningen på gældsætningsproblemerne og det voksende underskud.

I betragtning af fordelene ved en blandet økonomi inden for rammerne af en forpligtelse over for samfundet og respekt for offentligt initiativ og private investeringer, når sidstnævnte forekommer i en seriøs sammenhæng, vil jeg gerne lære Rådets opfattelse af konklusionerne fra den internationale konference om privatisering at kende, som forekommer at være mere ideologiske end objektive. Kan samarbejdet EØF-AVS drage nogen lære af disse doktrinerende proklamationer, om ikke andet så for at værne sig imod dem?

Svar

(3. juni 1986)

Rådet har ikke deltaget i den konference, som det ærede parlamentsmedlem henviser til. Det kan ikke tage stilling til konklusionerne fra denne konference, som kun forpligter dem, der har deltaget i den.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 74/86

af Anne Andre (L—B)

til Rådet for De europæiske Fællesskaber

(10. april 1986)

(86/C 175/81)

Om: Våbenmarkedet

Våbenmarkedet er ikke et marked i den økonomiske betydning af ordet; i stedet for at være underlagt udbuds- og efterspørgselsmekanismerne er det staternes interventioner, der fastsætter vilkårene og grænserne for denne handel.

Artikel 223 i Rom-traktaten giver således EF's medlemsstater mulighed for at indføre protektionistiske foranstaltninger, som er udelukket for ethvert andet produkt. I artikel 223, stk. 1, litra b), hedder det: »hver medlemsstat kan træffe de foranstaltninger, som den anser for nødvendige til beskyttelse af sine væsentlige sikkerhedsinteresser, og som vedrører fabrikation af eller handel med våben, ammunition og krigsmateriel.

Eftersom gennemførelsen af det interne marked er en absolut nødvendig forudsætning for virkeliggørelsen af fællesmarkedet, og der er et mere og mere presserende behov for et fælles forsvar af Europa, agter Rådet da snart at ændre artikel 223, stk. 1, litra b) for endeligt at bringe den protektionisme til ophør, der bremser den europæiske integration?

Svar

(3. juni 1986)

Rådet har ikke fået forelagt noget udkast vedrørende en revision af denne artikel i traktaten.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 89/86

af Richard Cottrell (ED—GB)

til Rådet for De europæiske Fællesskaber

(10. april 1986)

(86/C 175/82)

Om: Politisk program i Grækenland

Grækenlands premierminister, hr. Papandreou, agter ifølge nylige oplysninger at indlede en dialog med de kommunistiske partier i landet om et »interimsprogram for overgang til socialisme«. Hvad mener Rådet om et sådant program, som må indebære, at Grækenland bliver en et-partistat (da socialisme ifølge sin natur kun praktiseres af socialistiske partier, som går ind for eller foregiver at gå ind for socialistiske principper)? Det må være klart, at »overgang« — et ord, som bør betragtes med betydelig mistænksomhed i ethvert civiliseret demokrati — er noget, som kun vælgerne kan opnå. Er Rådet tilfreds med og lykkelig over, at den græske premierminister foreslår et program, som strider imod de demokratiske principper, der, som det er understreget i tidligere svar fra Rådet, er nedfældet i EØF-traktaten?

Svar

(4. juni 1986)

Det er ikke Rådets sag at tage stilling til medlemsstatsregeringernes politiske programmer.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 148/86

af Richard Balfe (S—GB)

til Rådet for De europæiske Fællesskaber

(15. april 1986)

(86/C 175/83)

Om: Sagen Brendan McFarlane og Gerry Kelly

Har Rådet, enten i COREPER- eller anden sammenhæng drøftet sagen om Brendan McFarlane og Gerry Kelly, der for tiden sidder fængslet i Nederlandene, og som er i færd med at blive udvist til Det forenede Kongerige?

Svar

(4. juni 1986)

Forespørgslen fra det ærede parlamentsmedlem henhører under vedkommende nationale myndigheders kompetence.

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

LANDBRUGETS STILLING I FÆLLESSKABET

RAPPORT 1985

Udgivet i tilslutning til »Nittende Almindelige Beretning om De europæiske Fællesskabers Virksomhed«

Denne rapport er den ellefte offentliggjorte udgave af årsrapporten om Landbrugets stilling i Fællesskabet. Den indeholder analyser og statistiske oplysninger vedrørende generelle forhold (de økonomiske forhold, verdensmarkedet), produktionsfaktorer, strukturer og situationen på de forskellige markeder for landbrugsprodukter, hindringer for det fælles marked for landbrugsprodukter, forbrugernes og producenternes stilling, samt finansielle aspekter. Den berører ligeledes udsigterne i almindelighed samt markedsudsigterne for de enkelte landbrugsprodukter.

439 s., 11 diagr.

Udgives på: dansk, tysk, græsk, engelsk, fransk, italiensk, nederlandsk.

Katalognummer: CB-44-85-670-DA-C

ISBN 92-825-5791-X

Pris i Luxembourg (moms ikke medregnet):

ECU 22,28 bfr. 1 000 dkr. 180.

KONTORET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS OFFICIELLE PUBLIKATIONER
L-2985 Luxembourg.

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

DOKUMENT

DEN EUROPÆISKE FOND FOR REGIONALUDVIKLING

Tiende årsberetning (1984)

EFRU er en EF-strukturfond, som blev oprettet i 1975 med det formål at rette op på de vigtigste regionale skævheder i Fællesskabet. EFRU yder således støtte i områder og regioner, hvor der er opstået skævheder, bl.a. som følge af landbrugssektorens dominerende stilling, industrielle omlægninger og strukturarbejdsløshed. Disse områder og regioner, som udvælges efter aftale mellem medlemsstaterne, er normalt omfattet af nationale støtteordninger med regionalt sigte og godkendt af Kommissionen i medfør af artikel 92 og 94 i traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab. Formålet med EFRU's interventioner er at støtte og supplere medlemsstaternes regionaludviklingsforanstaltninger.

122 s. ISBN 92-825-5872-X CB-45-85-195-DA-C

Udgives på: dansk, engelsk, fransk, græsk, italiensk, nederlandsk, tysk.

Pris i Luxembourg (moms ikke medregnet):

bfr. 450 dkr. 81.

KONTORET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS OFFICIELLE PUBLIKATIONER
L-2985 Luxembourg.

COMMISSION DES COMMUNAUTÉS EUROPÉENNES

DOCUMENT

**COMPÉTITION EUROPÉENNE ET COOPÉRATION ENTRE ENTREPRISES EN
MATIÈRE DE RECHERCHE-DÉVELOPPEMENT**

Les accords de coopération interentreprises dans le domaine de la recherche-développement se sont multipliés au cours des années récentes, à travers deux formes principales: le contrat de collaboration qui permet, dans une perspective de court terme et avec une structure légère, de poursuivre des objectifs limités et l'entreprise conjointe (*joint venture*) qui correspond à la constitution d'une entité nouvelle ayant ou non la personnalité juridique, mais dotée d'une large autonomie et capable d'assurer des relations plus étendues et de longue durée.

L'objet de la présente étude est d'analyser certains aspects de ces accords de coopération en recherche-développement (ACRD) dans la perspective du nouveau règlement européen qui précise les conditions dans lesquelles l'article 85 paragraphe 3 du traité de Rome leur est applicable.

124 p.

Publié seulement en langue française.

CB 45 85 414 FR C

ISBN 92 825 5893 2

Prix publics au Luxembourg, TVA exclue:

450 FB, 81 Dkr, 22,50 DM, 1 315 DR, 68 FF, 7,20 £ Irl, 6 £, 9 \$, 15 100 Lit, 25 Fl, 1 480 Pta, 1 260 Esc

OFFICE DES PUBLICATIONS OFFICIELLES DES COMMUNAUTÉS EUROPÉENNES
L-2985 Luxembourg